

Darren Shan: Démonmester

Démonvilág Első könyv

DARREN SHAN

Démonmester

A VERUKBEN VAN...

Móra Könyvkiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Darren Shan: Lord Loss

First published in Great Britain by HarperCollins Children's Books 2005

HarperCollins Children's Books is a division of

HarperCollins Publishers Ltd 77-85 Fulham Palace Road, Hammersmith, London, W6 8JB

© Darren Shan, 2005

A Démonvilágról és Darren Shanról

minden érdekesség megtalálható a világhálón:

www.darrenshan.com

Darren Shan erkölcsi jogot formál arra, hogy a mű szerzőjének tekintsék

Fordította F. NAGY PIROSKA

A borítót Mel Grant készítette

Hungárián translation Hungárián edition

F. Nagy Piroška, 2005 Móra Kiadó, 2005

Neked, Bas - az én démoni szerelmemnek

VZSK (Véres Zsigerek Rend) jár:

Caroline „grafikon” Paulnak,

D.O.M.I.N.I.C. Kingstonnak,

Nicola „schumacher” Blacoe-nak

Szerkesztői gonoszság: Stellasaurus Paskins

A Káosz Ügynökei: a Christopher Little-csapat

DÉMONMESTER

Vész herceg a világba búmagot vet Vész herceg gyász ütött fákat ültet

Bent a háló közepén Vész herceg ül, mint egy vén

Keze csonka, szeme fakó

Lelkében ezernyi kígyó

Bűnök rusnya férgei

Alvadt véred éhezi

Bent a háló közepén Vész herceg karma kemény

Vörös pókszállakon mászik Kint osztogat, elvesz bármit

Mehet barát, jöhet gálád Kemény tűnik, zúdít csapást

Holdat iszik, napot zabái

Malmoz, míg eljön a halál

Bent a háló közepén Vész herceg, se te, se én

Patkánybél

Dupla történelemóra szerda délután - kész rémálom! Pár perce még azt mondtam volna, hogy ennél rosszabbat el sem tudok képzelni. De most, hog)' kopognak, az ajtó kinyílik, és ott látom anyámat, már tudom - az élet mindig lehet még rosszabb is.

Amikor egy szülő váratlanul megjelenik az iskolában, az vagy azt jelenti, hogy egy közeli hozzátartozód súlyosan megsebesült, esetleg meghalt, vagy azt, hogy nagy bajban vagy.

Az első reakcióm: jaj, csak ne halálhír legyen! Apára gondolok, Gretre, a nagyatyáimra, nagynénémre, az unokatestvéeimre. Lehetne bármelyikük. Reggel még élt és virult, most meg merev, kihűlt testű, kioltott nyelvű hullaként várja, hogy elégessék vagy eltemessék. Eszembe jut nagy temetése. A nyitott koporsó. A csillogó teste, és hogy homlokon kellett csókolni, a fájdalom, a könnyek. Jaj, csak ne legyen senki halott! Jaj, ne! Jaj, ne! Jaj...

Aztán meglátom anyám arcát, amely faifehér a dühtől, és már tudom, nem vigasztalni jött, hanem büntetni.

Felnyögök, felnézek a plafonra, és azt mormolom:

- Inkább a hullák!

Az igazgatói iroda. Anya, én és Mr. Donnellan. Anyám csinálja a fesztivált a cigizés miatt.

Merthogy cigiztem a biciklitaroló mögött (ennél nagyobb közhely már nem is létezik!).

9

Anya mindenáron tudni akarja, hogy a diri tud-e erről. Mármost hogy mit művelnek az iskolájában a diákok.

Kicsit megsajnálom Mr. Donnellant. Itt kell ülnie, mintha maga is diák lenne, ide-oda rakosgatja a lábát, és azt mondja, nem tudott róla, hogy mi folyik itt, ki fogja vizsgálni az ügyet, és egykettőre véget fog vetni neki. Hogy hazudik! Naná, hogy tudta. Minden iskolában van egy hely, ahová a diákok cigizni járnak. Ilyen az élet. A tanárok nem helyeslik, de legtöbbször nem törődnek vele. Egyes gyerekek cigiznek - ez van! Még mindig jobb, ha az iskola területén csinálják, mint ha kilógnának a szünetekben vagy az ebédidőben.

Anya is tudja ezt. Tudnia kell! O is volt gyerek, mint már annyiszor közölte velem. Az ő idejében sem voltak mások a gyerekek. Ha egy percre abbahagyná a patáliázást, és visszagondolna, rögtön látná, milyen égő, amit művel. Nem is idegesítene ennyire, ha otthon csinálná ezt velem, de az ember nem ront be az iskolába, és nem szívózik a gyerekével az igazgatói irodában. Ez tényleg nagyon durva.

De nem mondhatom meg neki, igaz? Nem szólhatok oda neki, hogy „Állítsd már le magad, anya! Égetsz mindkettőnket, úgyhogy dugulj el!”.

A gondolatra kicsit elvigyorodom, és naná, hogy anyám pont ebben a pillanatban néz rám.

- Most meg mit vigyorogsz? - csattan fel, és megint rákezd, hogy idő eiőtt a sírba viszem magam a dohányzással, hogy az iskola is felelős, miféle hely az, ahol az igazgató eltűr ilyen vircsaftot, satöbbi, satöbbi, satöbbi.

10

Az iskolai kirohanása semmi ahhoz képest, amit otthon kapok. Torkaszakadtából üvöltözik velem. Intézetbe fog küldeni - nem is, inkább katonai iskolába. Majd meglátjuk, tetszeni fog-e nekem, hogy minden áldott nap hajnalban kell fölkelni, és reggeli élön száz fekvőtámaszt csinálni. Ahhoz mit szólnék?

- Rendes reggelit adnak, vagy valami gabonapelyhes, joghurtos vackot? - kérdezek vissza, de abban a minutum-ban, ahogy kicsúszik a számon, már tudom, ezt nem kellett volna. Ez nem az a pillanat, amikor anyám vevő lenne a híres Grubbs Grady-féle csípős humorra.

Beindul a gyilkos szóáradat. Mit képelek, ki vagyok én? Van róla fogalmam, mennyi pénzükbe kerülök? Mi lesz, ha kirúgnak az iskolából? És végül jön az adu ász, amit anya nem ránt elő túl gyakran, de ha megteszi, abból tudom, hogy nagy gáz van.

- Várj csak, amíg apád hazaér!

Apa nincs úgy kiakadva, mint anya, de persze ő sem boldog. Közli velem, hogy csalódott bennem. Ezerszer elmondták már, hogy milyen veszélyes a dohányzás, hogy tönkreteszi a tüdőt, és rákot okoz.

- A dohányzás ostobaság - mondja. A konyhában vagyunk (azóta ki se tehettem a lábam onnan, amióta az anyám idő előtt hazacipelt a suliból, kivéve ha vécére kellett mennem). - Gusztustalan, antiszociális és halálos. Miért csinálod, Grubbs? Azt hittem, több eszed van. Szótlanul vállat vonok. Most mit lehet erre mondani? •Nem rendes dolog, amit csinálnak. Persze hogy a dohányzás

11

ostobaság. Persze hogy rákos lesz tőle az ember. Persze hogy nem kéne csinálni. De a barátaim mind bagóznak. Az olyan menő. Az ember menő fazonokkal lóg ebédszünetben, és mindenféle menő témákról dumál velük. De csak ha közben dohányzik is. Az ember nem lehet egyszerre menő és kívülálló! És ezt a szüleim is tudják. Mégis játsszák itt nekem a Gestapót, követelik, hogy adjak magyarázatot arra, amit teszek.

- Mióta cigarettázik? Csak ezt szeretném tudni! Amióta apa megjött, anya harmadik személyben beszél

rólam. Arra sem méltat, hogy egyenesen hozzám intézze a szavait.

- Csakugyan - mondja apa. - Mióta, Grubbs?

- Nemtom.

- Hetek óta? Hónapok óta? Vagy még régebben?

- Pár hónapja, asszem. De csak párat naponta.

- Ha párat mond, akkor az legalább öt vagy hat szál -horkan fel anya.

- Nem, nem annyi! - kiáltom. - Tényleg csak kettőt!

- Ne kiabálj velem! - üvölt rám anya.

- Nyugi - kezdené apa, de anya folytatja:

- Szerinted ez bölcs dolog? Megtölteni a tüdődöt mocsokkal, hogy megöld magad? Nem azért neveltünk fel, hogy a szemünk láttára pusztulj el rákban! Semmi szükségünk ilyesmire, különösen most, amikor...

- Elég! - kiáltja apa, mire mindketten összerezzenünk. Apa szinte sohasem kiabál. Ha dühös, rendszerint nagyon is halk lesz. Most vörös az arca, és dühös szemeket mereszt -mindkettőnkre, nemcsak rám.

A mamám köhög, mintha zavarba jött volna. Leül, ki-söpri a haját az arcából, és sebzett tekintettel néz rám. Gyű-

12

lölöm, amikor ilyen képet vág. Ilyenkor képtelen vagyok a szemébe nézni, vagy visszafeleselni neki.

- Azt akarom, hogy hagyd abba a dohányzást, Grubbs -mondja apa, aki már visszanyerte az önuralmát. - Nem büntetünk meg. - Anya már tiltakozna, de apa egyetlen kurta kézmozdulattal elhallgattatja. Add a szavadat, hogy abbahagyod. Tudom, nem lesz könnyű. Tudom, hogy nehéz lesz elfogadtatni a barátaiddal. De ez fontos dolog. Tudod, vannak fontosabb dolgok is, mint hogy menőnek lássanak a többiek. Megígéred, Grubbs? - Kis szünet után hozzáteszi: - Na persze, ha képes vagy rá, hogy leszokj...

Mielőtt a szülők a lépcsőhöz érnének, Gret sikítozva kirent a szobájából, és véres cafatokat kapkod le a karjáról, tépked ki a hajából. Tele van a teste vörös trutyival. Fél kézzel markolja a magára tekert törülközőt - még ilyen eszelősen kiborulva sem jönne le meztelenül!

- Mi bajod? - kiáltja anya. - Mi történt?
- Vér! - sikoltja Gret. - Csupa vér vagyok! Levettem a törülközőt, és...
Elhallgat. Meglátta, hogy nevetek. Hétrét görnyedek a röhögéstől. Eletonben nem láttam még ilyen murisat.
Anya megfordul, és rám néz. Apa is. Szótlanul.
Gret kivesz egy ragadós, rózsaszín cafatot a hajából, és megnézi.
- Mit tettél a törülközőmre? - kérdezi halkán.
- Patkánybelet! - vonítom, s ököllel verem az asztalt; a könnyeim potyognak a röhögéstől. -
Patkányokat... találtam a szeméttelen... feldaraboltam... és... - Úgy röhögök, hogy szinte már hányingerem van tőle.

Anya szótlanul bámul rám. Apa szótlanul bámul rám. Gret szótlanul bámul rám. Aztán...

- Te rohadt, szemét kis...!

A többi nem értem. Gret leszáguld a lépcsőn. Útközben elejti a törülközőt. Mielőtt felocsúdnék, rám veti magát, üt-vág, tíz körömmel esik az arcomnak.

- Mi a baj, Gretelda? - védekezem vihogva, azon a néven szólítva őt, amelyet gyűlöl. Ilyenkor válaszképpen rendszerint Grubitschnak hív, de most még ehhez is túl dühös.

- Szemét! - rikoltja, aztán nekem ugrik, megragadja az államot, egy rántással szétnyitja a számot, és minden erejét összeszedve megpróbál lenyomni a torkomon egy marék patkány belet.

Erre már abbahagyom a röhögést - rothadó patkányzsi-gerek a számban? Ez nem szerepelt az év legklasszabb bulijának terveiben!

- Hagyj békén! - üvöltöm vadul hadonászva.

A szüleim hirtelen magukhoz térnek, és szinte egyszerre kiáltják el magukat:

- Elég legyen!

- Meg ne üsd a nővéredet!

- Ez elmebeteg! - zihálom, s miközben minél messzebbre próbálok húzódni az őrjöngő Grettől, leesem a székről.

- Állat! - zokogja Gret, újabb béldarabkákat csipkedve ki a hajából s a patkányvért törölgetve az arcáról. Eszreveszem, hogy sír, s az arca éppolyan vörös, mint hosszú, egyenes szálú haja. Nem a vértől vörös... inkább a dühtől, a szégyentől és... a félelemtől?

Anya fölveszi a földről a törülközőt, és betekeri vele Gre-tet. Apa közvetlenül mögöttük áll, arca sötét, mint a halál.

16

Gret újabb és újabb patkánybélsomókat szedeget ki a hajából, majd egyszer csak szívbe markolóan feljajdul.

- Teljesen beborít ez a rondaság! - üvölti, és hozzám vágja a kezében lévő cafatokat. - Te mocskos kis szörnyeteg!

- Te vagy a mocskos - röhögöm el magam. Gret meglódul, hogy a torkomnak essen.

- Elég ebből!

Apa föl sem emeli a hangját, hallatára mégis mozdulatlanra merevedünk.

Anya leplezetlen undorral mered rám. Apa szeme villámokat szór. Érzem, hogy én vagyok itt az egyetlen, aki látja a jelenet mulatságos oldalát is.

- Csak vicc volt - motyogom védekezően, mielőtt röpködni kezdenének a vádaskodások.

- Gyűlöllek! - sziszegi Gret, majd ismét könnyekben tör ki, és színpadiasán elrohan.

- Cal - szóí anya apának, s közben jéggé dermedt a tekintetével. - Vedd kezelésbe Grubitschot! Én fölmegek, és megpróbálom lecsillapítani Greteldát. - Anya mindig a rendes keresztnevünkön hív bennünket. O választotta a nevünket, és ő a világon az egyetlen, aki nem érzi, milyen irtóza-tosan rondák.

Indul föl az emeletre. Apa nagyot sóhajt, a konyhapulthoz ballag, leszakít több méter kéztörölt a tekercsről, és föttöröl pár bél- és vérnyomot a padlóról. Egy-két perc telik el így néma csendben, aztán, ahogy ott fekszem elbizonytalanodva a felfordult székem mellett, lassan felém fordítja kőkemény tekintetét. Egy csomó ránc rajzolódik ki élesen a szája és a szeme körül - ez jelzi, hogy most komolyan dühös, még annál is dühösebb, mint amikor a cigizésemről volt szó.

- Nem kellett volna ezt tenned - mondja.

- Jó vicc volt - motyogom.

- Nem - csattan fel. - Nem volt az.

- Megérdemelte! - kiáltom. - O még rosszabbat művelt velem! Beárult anyunak, hogy cigizem. Tudom, hogy ő volt! És emlékszel, amikor megolvastotta az ólomkatonáimat? És amikor szétvagdosztta a képregényújságjaimat? És...

- Bizonyos dolgokat akkor sem szabad megtenni - vág a szavamba halkan apa. - Ez gonoszság volt. Megsértetted a nővéred magánszféráját, megaláztad, halálra rémítetted. És még hozzá éppen most! Ez... - rövid hallgatás után csak ennyit mond halkan: - ...nagyon felzaklatta őt. - Az órájára pillant. - Készülj az iskolába! Később majd beszélünk a büntetésedről.

Elkeseredve trappolok fel a lépcsőn; képtelen vagyok megérteni, mire ez a nagy feszkó.

Fenomenális tréfa volt. Amikor kitaláltam, órákig röhögtem rajta. És mennyi meló volt benne - földarabolni a patkányokat, vizet keverni a cucchoz, hogy friss maradjon és jó ragacsos legyen, korán fölkelni, beosonni a fürdőszobájába, mialatt Gret még alszik, gondosan elhelyezni a beleket, ahová kell - és tessék!

Elmegek a nővérem szobája előtt, és hallom a keserves zokogását. Anya suttogva nyugtatgatja. Görcsbe rándul a gyomrom, mint mindig, amikor tudom, hogy valami rosszat csináltam. Nem veszek róla tudomást.

- Nem érdekel, mit mondanak - morgók magamban. -Berúgom a szobám ajtaját, és letépem magamról a pizsamát. - Akkor is óriási poén volt!

18

Büntetésben vagyok. Egy hónapig nem mozdulhatok ki iskola után a szobámból. Egy egész nyavalyás HÓNAPIG! Nincs tévé, nincs számítógép, nincs képregényújság, nincs könyv - kivéve a tankönyveket. Apa a sakk-készletemet bent hagyta a szobámban ~ elő nem fordulhat, hogy sakkőrült szüleim azt is elkobozzák tőlem! A sakkot szinte vallásos tisztelet övezi ebben a házban. Gret és én ezen nőttünk fel. Amíg más kis srácok kirakóssal játszottak, mi a sakk röhejes szabályait tanulgattuk nagy buzgalommal.

Az étkezésekre lejöhettek, és a fürdőszoba látogatása is engedélyezett,, de egyébként szobafogságra vagyok ítélve. Még hétvégén sem mehetek el sehova.

Az első magányos estémen a világon mindennek elmondom Gretet. Azután átkokat szórok anyára és apára. Utána meg olyan piszokul érzem magam, hogy már vádolni sem tudok senkit, csak duzzogok némán, s hogy teljen az idő, magammal sakkozom.

Az étkezések alatt nem szólnak hozzám. Mindhárman úgy tesznek, mintha ott sem lennék. Gret rám sem néz, még a szokott gyűlölködő és gúnyos módon sem, ahogy olyankor szokott, amikor büntetésben vagyok.

De hát mi olyan rossz abban, amit csináltam? Oké, tényleg durva vicc volt, előre tudtam, hogy balhé lesz - de hogy ekkora! Ha mások előtt hozom kínos helyzetbe Gretet, az más, akkor elfogadom. De ez családi móka volt, csak mi voltunk jelen. Mit kell ebből ekkora ügyet csinálni? Apa szavai visszhangoznak a fülemben: „És még hozzá éppen most!” Rengeteget filózom ezen. Meg azon, amit anya mondott, amikor nekem esett a cigizés miatt, közvetlenül azelőtt, hogy apa elhailgattatta: „Semmi szükségünk ilyesmire, különösen most, amikor...”

Mire gondoltak? Miről beszéltek? És miért baj, hogy éppen most?

Itt valami bűzlik - és nem csak a patkánybél!

Sok időt töltök írással. írok naplót, elbeszélést, verseket. Képregénnyel is próbálkozom - „Grubbs Grady, a Szuperhős!” -, de a rajz nem nagyon megy. A többi tárgyból jó jegyeim vannak - jobbak, mint amilyenekben a savóképű Gret valaha is reménykedhet, ahogy azt gyakran az orra alá is dörgölöm -, de rajzból kifejezetten béna vagyok.

Rengeteget sakkozom. Anya és apa sakkőrült. Minden szobában van sakktábla, és esténként több partit is le szoktak játszani egymással, vagy a sakk-klubbeli barátaikkal. Gretnek és nekem is játszaniuk kell. Az első emlékem az, hogy egy fehér bástyát szopogatok, miközben apa a iólé-pést magyarázza.

A korosztályomból mindenkit megverek, nyertem területi versenyeket is, de nem vagyok egy a kategóriában anyával, apával és Grettel. Gret országos versenyt is nyert már, és tízből kilencszer feltörli velem a padlót. Életemben mind-össze kétszer vertem meg anyát. Apát soha.

Mindig ezen robbannak ki a legnagyobb veszekedések. Anya és apa sosem hajtott, hogy minél jobban teljesítsek az iskolában és más sportágakban, de a sakkban állandóan eredményeket követelnek tőlem. Sakk-könyveket kell olvasnom, sakkversenyeket kell nézmem videón. Hosszú eszmecsereket folytatunk az asztalnál és apa dolgozószobájában mindenféle legendás játsz mákról, sakknagymesterekről, és arról, hogyan tudnék fejlődni. Sakkoktatókhoz járatnak, és

20

állandóan beneveznek különböző versenyekre. Többször próbáltam már őket lebeszélni, de sosem sikerült.

Világos bástya leüti a sötét gyalogot, és támadja a sötét királynőt. A sötét királynő fedezékbe vonul. Támadom a futóval. A sötét királynő továbblép, de a veszély nem múlt el. Olyan gyerekes az egész. Öt lépéssel korábban, amikor már nyilvánvaló volt, megelőzhettem volna a támadást, de nem érdekel. Ez az én kicsinyes bosszúm. Elveszitek a tévémet meg a számítógépemet? Itt kell kuksolnom a szobámban? Oké - én meg megtanulom, hogyan kell lejátszani a világ legpocsékabb sakkpartiját. Na, ehhez mit szóltok, apa őrmester és anyaparancsnok?

Tudom, ez nem pontosan olyan, mint amikor Luké Skywalker a Halálcsillag felrobbantásával vág vissza a gonosz Birodalomnak, de annyi baj legyen! Valahol el kell kezdeni!

Nézem a hajam a tükörben. Erős szálú, sűrű, vörössesszőke. Apának is ilyen volt fiatalkorában, mielőtt még őszülni kezdett. Azt mondja, tizenöt vagy tizenhat éves volt, amikor először vett észre ősz szálakat. Ha az ő nyomdokaiba lépek, akkor már csak pár évem van hátra ezzel a tiszta vörös hajjal.

Tetszik, ha valaki őszül, de csak egy kicsit, nem úgy, mint apa. És egyenletesen elosztva, nem pedig foltosan, mint egy görény! Koromhoz képest magas vagyok - a legtöbb barátomnál magasabb -, és nagydarab. Nem látszom idősebbnek, de ha volna pár ősz hajszálam, félhomályban akár felnőttnek is nézhetnének - beengednének mondjuk tizennyolc éven felüli filmekre!

21

Nyílik az ajtó. Gret az - arcán félénk mosollyal. Tizenkilenc napja vagyok büntetésben. Tiszta szívemből gyűlölöm Groteszk Greteldát. Őt vágyom a legkevésbé látni.

-Kifelé!

- Azért jöttem, hogy béküljünk ki - mondja.

- Késő - mordulok rá dühösen. - Már csak tizenegy napom van hátra. Inkább végigcsinálom, mint hogy bocsánatot... - Elakad a szavam. Egy műanyag zacskót tart elém. Valami fehérlik benne. - Mi ez? - kérdezem gyanakodva.

- Ajándék, kárpótlásul, amiért bezártak - feleli, és leteszi a zacskót az ágyamra. Kinéz az ablakon. A függöny el van húzva. A majdnem tele hold megvilágítja az ablakpárkányt. Egy korábbi játszmából ott maradt néhány sakkbábu. Gret összerázkódik, és elfordul.

- Anyuék üzenik, hogy kijöhetsz. A büntetésnek vége. A többit elengedik.

És kimegy.

Zavartan nyitom ki a műanyag tasakot. Egy Tottenham Hotspur-mez, gatyá és zokni van benne. Elképedek. A Szuper Spur a kedvenc focicsapatom. Nálam ők az örökös bajnokok. Anya régebben minden bajnoki szezon elején megvette a felszerelésüket, amíg utol nem ért a pubertáskori növekedés. Azóta nem hajlandó új felszerelést venni nekem -az utolsót egyetlen hónap alatt nőttem ki.

Egy vagyomba kerülhetett Gretnek - vadiúj cucc volt, nem ám a tavalyi. Először fordult elő, hogy ajándékot adott nekem, leszámítva a karácsonyt és a születésnapokat. Ezenkívül anyuék soha nem engedtek el a büntetésemből egyetlen percet sem - mindig nagyon következetesek voltak.

Mi folyik itt?!

22

Három nap telt el a szobafogságom idő előtti megszüntetése óta. Ha azt mondom, hogy a dolgok furcsán állnak, nagyon -nagyon finoman fejezem ki magam. Olyan a légkör, mint amikor a nagyfi meghalt. A szüleim úgy közlekednek a házban, mintha robotok lennének, és alig szólnak valamit. Gret a szobájában vagy a konyhában búslakodik, édességgel tömi magát, és megállás nélkül sakkozik. Tisztára olyan, mint egy szenvedélybeteg. Bizarra a helyzet, annyi bizonyos.

Megkérdezném tőlük, hogy mi van, de hogyan? „Anyá, apa, földönkívüliek bújtak a testetekbe? Meghalt valaki, és nem meritek megmondani nekem? Mindnyájan áttértetek valami új vallásra, amelynek alapkövetelménye a néma szenvedés?”

De most viccen kívül, tényleg meg vagyok ijedve. Eltitkolnak előlem valamit. Nyilván valami rosszat. Miért? Velem kapcsolatos a dolog? Tudnak valamit, amit én nem? Talán azt, hogy... hogy...

(Folytasd! Szedd össze a bátorságod! Mondd ki!)

Talán azt, hogy meg fogok halni?

Hülyeség? Túlspilázom a dolgot? Túlságosan meglódult a fantáziám? Lehet. De elengedték a büntetésem egy részét. Gret ajándékot hozott nekem. Űgy néznek ki, mint akik bármelyik pillanatban sírva fakadhatnak.

Grubbs Grady útbán a sír felé? Elkaptam volna valami halálos nyavalyát a vakáció alatt?

Végzetes agykárosodással születtem? Vagy a csúnya nagy rákmumus?

Mi más lehet a magyarázat?

23

-Áruld el, fiam, mi a véleményed a balettről?

Futballmeccsek emlékezetes pillanataiból összeállított műsort nézek. Egyedül vagyunk apával a tévésobában. Felkapom a fejem a váratlanul nekem szegezett kérdés hallatán, aztán rándítok egyet a vállamon.

- Marhaság - vetem oda foghegyről.

- Nem gondolod, hogy hihetetlenül gyönyörű művészi kifejezésforma? Soha nem akartál közvetlen élményt szerezni róla? Nem szereméi úszkálni a Hattyúk tavában, vagy összehaverkodni egy Diótörővel?

Fuldoklóm a röhögéstől.

- Ez most valami vicc? A papám elmosolyodik.

- Csak biztos akartam lenni a dologban. Felajánlották, hogy egy holnapi előadásra kedvezményes áron vehetek jegyet. Hármát kértem - sejtettem, hogy nem lelkesednél különösképpen -, de talán tudnék még egyet szerezni, ha mégis csatlakoznál hozzánk.

- Ki van zárva!

- A te bajod. - Apa megköszörüli a torkát. - Az előadás nem a városban van, és nagyon későn ér véget. Egyszerűbb lesz, ha egy szállodában töltjük az éjszakát.

- Ezek szerint egyedül leszek a házban? - kérdezem fel-villanyozódva.

- Nincs ilyen szerencséd - kuncog apa. - Szerintem ugyan elég nagy vagy már ahhoz, hogy rád lehessen bízni a házat, de Sharon... - ez anya - ... más véleményen van, és tudod, hogy ő a főnök. Kate néninél kell aludnod.

- Kate ónéninél? Nem létezik - mordulok fel. Kate néni mindössze két évvel idősebb anyánál, de úgy él, mintha ki-lencvenéves lenne. Fekete-fehér tévéje van, de csak a hírek-

24

re kapcsolja be. Amúgy rádiót hallgat. - Nem ölhetném meg magam inkább? - szellemeskedem.

- Tartózkodj az ilyen rossz tréfáktól! - csattan fel apa váratlan dühvei. Sértődötten bámulok rá, mire halvány mosolyt erőltet az arcára. - Bocsánat. Nehéz napom volt az irodában. Akkor hát megbeszélem Kate-tel.

Megbotlik, ahogy kimegy, mintha ideges lenne. Egy percig úgy tűnt, mintha minden rendben lenne, apa meg én vígan huzakodtunk egymással, és ettől elfelejtettem mindazt, ami újabban nyugtalanított. De most megint nyakig vagyok benne. Ha nem fogok kinyiffanni, akkor minek húzta fel magát a hülye poénkodásomon?

Kíváncsian és félve lopakodom az ajtóhoz, hogy kihallgassam, mit beszél meg telefonon Kate nénival. Semmi gyanúsat nem veszek észre a társalgásukban. Nem úgy beszél rólam, mintha az utolsó napjaimat élném. Sőt azzal a mesterkélt vidám „pápá!”-val köszön el tőle, amit előszeretettel használ telefonáláskor. Már éppen indulnék vissza, hogy tovább nézzem a focit, amikor hallom, hogy Gret halkan leszól a lépcső tetejéről.

- Nem akart eljönni?
- Nem - feleli suttogva apa.
- Minden el van intézve?
- Igen. Kate-nél tölti az éjszakát. Csak mi hárman leszünk.
- Nem várhatnánk a jövő hónapig?
- Legjobb, ha most csináljuk - túl veszélyes lenne elhalasztani.
- Nagyon félek, apa.
- Tudom, kicsim. Én is. Csend van.

Anya kitesz Kate néninél. Az ajtóban váltanak pár szót, de anya siet, úgyhogy rövidre fogja a beszélgetést. Azt mondja, rohannia kell, mert a végén lekésik a balettet. Kate néni simán beveszi, de én már kiszúrtam, hogy ez csak fal duma. Nem tudom, miben mesterkednek ma este anyáék, de az fix, hogy nem egy csapat trikóba bújt táncos ugráncozását fogják nézni.

- Viselkedj rendesen a nagynénédnél - mondja anya, és megcibálja a hajamat.
- Jó szórakozást a baletthez - felelem álszent mosolygással.

Anya megölel, sőt meg is csókol. Nem is emlékszem, mikor csókolt meg utoljára. Valami vészt sejtek.

- Szeretlek, Grubitsch! - mondja rekedten, és elcsuklik a hangja.

Ha eddig nem tudtam volna, hogy valami nagy-nagy gáz van, ez a rémült hang elég figyelmeztetés lenne. De mivel nem ér készületlenül, még arra is képes vagyok, hogy amolyan Humphrey Bogart stílusú mosollyal, könnyedén így válaszoljak:

- Én is szeretlek, kis szívem.

Anya visszaül a kocsiba, és elrobog. Az az érzésem, hogy sír.

- Helyezd magad kényelembe a nappaliban - negédes-kedik Kate néni. - Főzők egy finom teát. Mindjárt jön a híradó.

A híradó után bedobom, hogy fáj a gyomrom, le kell pihennem. Kate néni belém diktál két nagy kanál csukamájolajat, és felküld lefeküdni.

26

Várok öt percet, amíg meghallom Frank Sinatra érzelgős dalolását - Kate ónéni odavan a jó öreg Kékszemuért, és mindig megtalálja valamelyik rádióadón. Amikor meghallom, hogy együtt éneklivel valamelyik giccses nótáját, lesurranok a lépcsőn, és egyenesen ki a lakás ajtaján. Nem értem, mi folyik itt, de most, hogy tudom, nem a kaszás legyeskedik körülöttem, elhatározom, hogy utánajárok a mesterkedéseiknek. Nem bánom, akármilyen kulimászbba másztak is bele. Nem tűrhetem, hogy anya, apa és Gret kihagyjanak belőle, akármilyen nagy gáz legyen is. Egy család vagyunk. Együtt kell szembenéznünk minden rosszal. Anya és apa mindig erre tanított.

Szedem a lábam, hogy minél előbb megtegyem a hat kilométert hazáig. Akárhonnan is lehetnek éppen, de a házuknál kezdem. Ha ott nincsenek, akkor addig kutatok, amíg valahogyan ki nem derítem, hol vannak.

Apára gondolok, ahogyan azt mondta, hogy nagyon fél. Anya reszketésére, amikor megcsókolt. Gret hangjára, amikor leszólt a lépcső tetejéről. A gyomrom összeszorul a félelemtől. Nem törődöm vele, csak ügetek, s közben igyekszem kiköpködni a számból a csukamájolaj ízét.

Hazaérek. Fénycsíkot látok anyáék hálósobájában, ott, ahol a függöny két szárnya nem ér teljesen össze. Ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy ott vannak - anya mindig égve hagy egy lámpát, hogy elijessze a betörőket. Hátraosonok, és bekukucskálok a garázs ablakán. A kocsi odabent áll. Szóval itthon vannak. Ezek szerint innen indul el az egész. Akármilyen is az az „egész”.

27

Odalopakodom a hátsó ajtóhoz. Leguggolok, felhajtom a kutyakijárat leffentyűjét, és fülelek. Semmi. Nyolcéves voltam, amikor elpusztult az utolsó kutyan. Anya közölte, hogy soha többé nem enged be másikat a házba - mindegyiket elütötték kint az úton, és ő már teljesen kivolt a sorozatos temetésektől. Apa néhány hónaponként közli, hogy muszáj lesz bedeszkáznia a kutyakijáratot, vagy új ajtót felraknia, de sohasem csinálja meg. Szerintem titokban reménykedik, hogy anya egyszer meggondolja magát. Apa nagyon szereti a kutyákat.

Amikor kicsi voltam, át tudtam mászni a lyukat takaró lap alatt. Anyának ki kellett kötnie a konyhaasztal lábához, nehogy kiszökjek a házból, amikor nem néz oda. Ma már túl nagy vagyok hozzá, úgyhogy az ajtótól balra eső, gúla alakú kő alatt kotorászva megkeresem a tartalék kulcsot. A konyha jéghideg. Nem kellene annak lennie - egész nap sütött a nap, és az este is kellemesen meleg -, mégis olyan érzésem van, mintha egy szupermarket fagyasztói között állnék.

Az előszobába vezető ajtóhoz osonok, ott megállók, s újra halgatózom. Néma csend.

A konyha után benézek a tévésobába, az anya különleges ízlése szerint berendezett nappaliba - ahová Gretnek és nekem különleges alkalmakat kivéve tilos a belépés -, és apa dolgozószobájába. Mindegyik üres. És jéghideg, akár a konyha.

A dolgozószobából kijövet észreveszek valami furcsát. Meghökkenek, visszamegyek. Az egyik sarokban egy sakktábla hever. Apa féltett kincsként őrzött sakk-készlete. A bábukat Artúr király legendájának hőseiről mintázták. Egy híres mester faragta kézzel valamikor a tizenkilencedik

28

században. Egy vagyont ér. Apa el sem árulta anyának, hogy mennyiért vette - nem merte megmondani.

Odalépek a sakktáblához. Márványból van kifaragva, tíz centi vastag. Alig pár hete játszottam egy partit ezen a tükörsima táblán apával. És most összevissza van karcolva. Emberi köröm nem képes ilyen mély vajakat vésni a kemény márványlapba. És hol vannak a gyönyörűen kifaragott bábuk? A tábla üres.

Elindulok fölfelé a lépcsőn. Az idegességtől izzadni kezdek. Kezem ökölbe szorul. Lélegzetem apró párafelhőként lebeg fel a szemem elé. A legszívesebben sarkon fordulnék, és elrohannék. Nem kéne itt lennem. Nem muszáj itt lennem. Senki sem tudná meg, ha most rükkverbe kapcsolnék, és...

Bevillan Gret arca a patkánybeles buli után. A sírása. A kínládása. A mosolya, amellyel odaadta a Tottenham-szerelést. Folyton veszekszünk, de a szívem mélyén nagyon szeretem őt. És nem is csak a mélyén.

Nem hagyom magára őt, anyát és apát, akármilyen nagy vésszel kell is szembenézniük. Egy család vagyunk - mint az imént megállapítottam. Apa mindig azt mondta, a családnak össze kell tartania, és jó csapatként felvennie a harcot mindennel. Én is benne akarok ebben lenni - még akkor is, ha nem tudom, mi az az „ez”, még akkor is, ha anya és apa mindent megtett, hogy engem kihagyjon „ebből”, és még akkor is, ha eszméletlenül félek „ettől”.

Felérek. Idefent nincs olyan hideg, mint a földszinten. Benézek a szobámba, aztán Gretébe. Üresek. Szörnyű meleg van bennük. Gret sakkbábui is eltűntek a tábláról. Az enyéimet nem vitték el, de szanaszét hevernek a padlón, a táblámat pedig szilánkokra zúzták.

Oldalazva közelítek anyáék szobájához. Kezdetől fogva tudom, hogy csakis ott lehetnek. Csak késleltettem az igazság pillanatát. Ha Gret meg akar sérteni, olyankor mindig gyávának nevez. Akármilyen behemót vagyok is, inkább kerülöm az összetűzéseket. Régebben azt gondoltam (attól féltem), hogy igaza lehet. Minden lépés, amellyel közelebb jutok a szüleim hálósobájához, legnagyobb meglepetésemre azt bizonyítja, hogy tévedett.

Az ajtó olyan forró, mintha tűz égne odabent. A fához tapasztom a fületem - ha meghallom a lángok ropogását, egyenesen a telefonhoz rohanok, és tárcsázom a segélyhívót. De nincs ropogás. Nincs füst sem. Csak valami mélyről jövő, ziháló lélegzés... és egy különös, csöpögő hang. Ráteszem a kezem a kilincsre. Az ujjaim nem mozdulnak. Fületem az ajtó fájához nyomva várok... imádkozom. Bal szememből kicsordul egy könnycsepp. Akkora a forróság, hogy felszikkad az arcomon.

Odabent a szobában valaki vihogni kezd - mély, rémisztő torokhangon. Nem anya az, nem is apa, és nem is Gret. Valami széthasad odabent - aztán roppanások, ropogtatás és rágcsálás neszei.

Mozdul a kezem.

Kinyílik az ajtó.

Feltárul a pokol.

Démonok

Vér és vér mindenütt. Rémálomba illő vértócsák. Hátborzongató csíkok a padlón és a falakon. Illetve nincsenek is falak. Mind a négy oldalról pókháló vesz körül. Karvastagságú szálak milliói, némelyek szabályos mintát alkotva fonódnak össze, mások rendszertelenül futnak szét. Sok véres is akad köztük. A háló szövedéke mögött újabb és újabb hálók, ameddig a szem ellát. A sorok a végtelenbe nyúlnak.

Tekintetem elszakad a falaktól. Gondolatban gyorsan leltárt készítek a látvány többi részletéről. Érzéketlenül. Gépiesen.

Az a csöpögő hang - egy test lóg fejjel lefelé a szoba közepén a háló alkotta mennyezetről. Nincs feje. A nyak tátongó, vörös köréből vércseppek hullanak a padlóra. Még így, fej nélkül is ráismerek.

- APA! - sikoltom, hogy majd beleszakadnak a hangszálaim.

Tőlem balra villámgyorsan felém fordul és rám vicsorít valami ocsmány teremtmény. Egy hatalmas, krokodilfejű kutya. Alatta mozdulatlan test - anya. Illetve ami még megmaradt belőle. Jobbról egy iszonyatos vonítás. Gret! A padlón ül, mereven bámul rám, oldalra dől, az arca falfehér, kivéve ott, ahol vér borítja. Már épp kiáltanék neki, de akkor félig elfordul, s látom, hogy ketté van hasítva. Valami van mögötte, a háta üregében, s úgy mozgatja, mint egy kesztyűbábót.

A „valami” félretolja Gretet. Egy gyerek, de nem ebből a világból való. A teste olyan, mint egy háromévesé, de a feje sokkal nagyobb, mint egy felnőtté. A bőre fakózöld. Szeme nincs - üres szemgödreiben egy-egy tűzgolyó parázslík. Nincs haja, de a feje csupa eleven nyüzsgés. Ahogy a sátán-kölyök felém közeledik, látom, hogy csótányok hemzsegnek rajta. A rothadó húsán lakmároznak.

A krokodilkutya otthagyja anyát, és miközben sanda pillantást vált a gyerekszörnyrel, szintén megindul felém.

Mozdulni sem bírok. A félelem teljesen lebénít. Anyára nézek, róla apára, aztán Gretre. Véresek. Halottak.

Nem, ez lehetetlen! Ilyen nincs! Csak rossz álom - más nem lehet!

De még a leglidércesebb rémálomban sem láttam soha ilyet. Tudom, hogy ez a valóság - egyszerűen túl szörnyű ahhoz, hogy ne az legyen.

Még egy pillanat, és a szörnyek rám vetik magukat. A krokodilkutya éhesen morog. A sátáncölők hátborzongató vígyorral főlemeli a mancsait - mindkét tenyere telis-tele van apró, éles fogú szájakkal. Nyelv egyikben sincs.

- Ó, jaj! - mondja valaki, mire a szörnyek karnyújtásnyira tőlem megtorpannak. - Nocsak, mit látnak szemeim?

Egy ember csusszan ki a hálószővedék egy nyalábja mögül. Vézna, A bőre halványpiros, teste idomtaian, formátlan, mintha színes gyurmából gyúrták volna. A keze csonka, torz, a csontjai kilógnak a bőre alól, két ujjja összenőtt. Kopasz. Furcsa a szeme - nincs szeme fehérje, csak sötétvörös szivárványhártyája, és még annál is sötétebb pupillája. Mellkasa bal oldalán marcangolt szélű lyuk tátong. Teljesen át lehet látni rajta. A lyukban pedig - kígyók. Apró, sziszegő, összetekeredett kígyók tucatjai, szájukban hosszú, görbe méregfogakkal.

A sátáncölők felrikolt, és felém nyúl. Apró szájai mohón csattogó fogakkal nyílnak és csukódnak.

- Állj, Artéria! - parancsol rá az ember - a szörny — és lép egyet felém. Nem... nem lép... siklik. Nincs lába. Idomta-|an alsó lábszárának hegyes a vége, és nem érinti a padlót. A szörny a levegőben lebeg.

A krokodilkutya vad ugatásba kezd, hullőszemében éhes mohóság és gyűlölet izzik.

- Elég legyen, Véna! - parancsol rá a szörny. Kéznyúj-tásnyira megáll előttem, és természetellenesen vörös szemével végigmér. A szája kicsi. Az ajka fehér. Szomorúnak látszik - soha életemben nem láttam nála szomorúbb alakot.

- Te vagy Grubitsch - mondja mogorván. - Az utolsó Grady. Nem kéne itt lenned. A szüleid szerettek volna megkímélni ettől a szívfájdalomtól. Miért jöttél ide?

Nem tudok válaszolni. A testem mintha nem az enyém lenne, kivéve a szememet, amely megállás nélkül ide-oda kalandozik és elemez - még ha nem akarom is —, pedig könnyebb lenne szorosan becsukni, és kizárni mindent.

A sátáncölők torokhangon felmordul, és újra telem nyúl.

- Megbánod, ha nem fogadsz szót, Artéria - szól rá halkan a szörny.

A barbár csöppség leejti a kezét, csoszogva hátrál, s szemében kihuny a parázsló tűz. A krokodilkutya is meghunyászkodik. De mindketten rajtam tartják a szemüket.

- O, de szomorú - sóhajtja a szörny, és hangjában őszin-

te száncalom érződik. - A szülők halottak. A nővér halott. Egy szál egyedül a világban. Szemtől szemben démonokkal. Nem sejtve, kik vagyunk, és miért vagyunk itt. - Szünetet tart, arcán a kételkedés felhője suhan át. - Nem tudod, ugye, Grubitsch? Soha senki nem mondta el neked, soha senki nem mesélte el a magányos Vész herceg történetét, ugye? Még mindig képtelen vagyok válaszolni, de ő kiolvassa a tekintetemből, hogy semmit sem tudok, és szája halvány, fájdalmas mosolyra húzódik.

- Gondoltam - mondja. - Meg akartak oltalmazni a világ kegyetlenségétől. Jóságos, szerető szülők. Hiányozni fognak, Grubitsch - de nem sokáig. - A tőlem balra és jobbra lévő teremtmények émelyítő kuncogást hallatnak. -Búslakodásod rövid életű lesz. Perceken belül rád szabadítom a csatlósaimat, és egykettőre vége lesz mindennek. Fájni fog - nagyon fog fájni -, de utána a túlvilág teljes békessége következik. Megváltásként fogadod majd a halált, Grubitsch. A végén örülni fogsz neki - ahogy a szüleid és a testvéred is.

A szörny lebegve köröz körülöttem. Nincs orra, helyette két nagy lyuk van a felső ajka fölött. Elhaladtában körülszimatol, és valahonnan tudom, hogy érzi rajtam a félelem szagát.

- Szegény Grubitsch - mormolja, miközben újra megáll velem szemben. Olyan közel van, hogy látom vörös bőre apró repedéseit, amelyekből vércseppek szivárognak. Több nyúlványt is felfedezek a hóna alatt - harmat-hármát mindkét oldalon, a hasa köré fonva. Olyanok, mintha vékony pótlábak lennének, ámbár furán formált húsrétegek is lehetnek.

34

-M-m... mi... mik... vagytok ti? - préselem ki magamból nagy keservesen, vacogó fogaim között szűrve a szót.

- A téged valaha ért legnagyobb bánat kezdete és vége -válaszolja a szörny egyszerűen, és hangjában nyoma sincs hencegésnek.

-A-anya? Apa? Gr-Gr... Gr... - zihálom.

- Végük - suttogja a fejét ingatva, miközben a nyakán lévő repedésekből csurog a vér. - Emlékezz rájuk, Grubitsch! Idézd fél a legszebb emlékeidet! Élvezd ki őket ezekben az utolsó perceidben! Sirasd meg őket, Grubitsch! Add nekem a könnyeidet!

Mosolyán türelmetlenség érződik, s jobb kezével az arcom felé nyúl. Összenőtt ujjait végighúzza a bal arcomon, épp a szemem alatt, mintha könnyeket akarna kivarázsolni belőle.

Nyirkos, durva, ragadós bőrének érintése undort kelt bennem. Gondolkodás nélkül hátat fordítok szüleim pokoltanyává változott hálósobájának, és futásnak eredek. Hallom a hátam mögött a szörny fojtott vihogását. Aztán megköszörüli a torkát, és azt mondja:

- Véna! Artéria! A tiétek!

És a pokolfajzatok elragadtatott üvöltéssel üldözőbe vesznek.

A lépcső teteje. Másodpercről másodpercre közelít a vad hörgés és fogcsattogtatás. Mindjárt rám vetik magukat. Megcsúszom. Végigterülök a földön. Valami elzúg a fejem felett, és nekivágódik a lépcső tetején lévő falnak. Véna, a krokodilkutva.

35

Aprócska kéz kap a bal bokámhoz. Artéria fogai összezárulnak farmerom szegélyén. Ösztönösen elrántom a lábam. Reccsenés - egy hosszú csík leszakad a nadrágomról, A lábamnak nem esett baja. Artéria hátrahemperedik, ful-doklik a farmeranyagtól.

Véna feltápáskodik, megrázza hosszú krokodilfejét. Pillantásom a lábára szegszik. Nem kutyamancsban végződik, hanem apró emberi kézben, még hozzá hosszú, vérvörösre festett, keskeny körmű női kézben.

Hason csúszva vergődöm el Véna mellett, s a rémülettől levegő után kapkodva levonszolom magam a lépcsőn. A szemem sarkából látom, hogy Artéria szerteköpködi a vastag vásznat, majd felugrik, s utánam iramodik.

Véna - aki tehát nőnemű - a lépcső tetején kuporog, s dühtől parázsló hullószeme mutatja, hogy még egy pillanat és lecsap rám. Épp ugrani készül, amikor Artéria beleütközik. Véna felüvölt, amint társa véletlenül a falnak löki. Artéria visít, mint egy kisgyerek, elrúgja Vénát az útjából, és le-támolyog a lépcsőn, hogy ismét üldözőbe vegyen.

Elesem, alaposan beütöm a kezem a padlóba. Feltápász-kodom, az ajtó felé lódulok. Artéria még a lépcsőn tart lefelé. Sikerülni fog! Még pár lépés, és...

Elképesztő sebességgel elzúg valami a lábam között. Éles csattanás hallatszik. Az ajtó megremeg. A küszöbön Artéria visszanyeri az egyensúlyát, és vigyorogva néz rám. A groteszk külsejű pokolporonty a jobb vállát dörzsöli, ott, ahol nekivágódott az ajtónak. Szeme vadabbul villog, mint valaha. Tágra nyitja elferdült száját. Nyelve nincs - az egész egy tátongó, vérvörös torok. Összefüggéstelen szavakat üvöltök Artéria felé, majd felkapom a telefont az állványáról - ez esett a kezem ügyébe -,

36

és teljes erőmből a démonhoz vágom. Artéria villámgyorsan lebukik. Nem akarok hinni a szememnek, amikor a telefon átszakítja az ajtót, és kirepül az utcára.

Nincs időm rá, hogy elmerengjek ezen a hihetetlen erőmutatványon. Artéria egy pillanatra összezavarodott, Véna pedig még csak a lépcső felénél jár. Megmenekülhetek, ha elég gyors vagyok.

Egy éles kanyarral a konyha és a hátsó ajtó felé veszem az irányt. Artéria felismeri a szándékomat, és odaüvölt Vénának. A krokodilkutya leszökken a lépcsőről, és a torkomnak ugrik. Felkapom a karomat, és félreütöm vele. Véna körmei az ingemen át felhasítják az alkaromat, három mély barázdát szántva a húsba.

A fájdalomtól üvöltve rúgok bele a démon krokodilfejébe. A lábam épp az orra hegye alatt éri. Véna feje hátra-nyeklik, s egy morranással fel bukfencezik.

Nem állok meg, hogy megnézzem, mi van Artériával. Átszáguldok a konyhán, egyenesen a hátsó ajtóhoz. Ujjaim rászorulnak a kilincstre. Elfordítom - rossz felé! Megismétlem ellenkező irányba. Kattanás. Nyílik az ajtó...

.. és újra becsapódik, amint Artéria teljes sebességgel nekivágódik. A démon olyan erővel csapódik az ajtónak, hogy közben félrelök. Elhemperedek az útjából, s amikor felülök, Artéria már karját-lábát széttárva áll az ajtó előtt, s a szem nélküli szemgödrében égő vörös tűz megcsillan három éles fogsorán.

Térden csúszva hátrálok a zöld bőrű sátánkölők elől. Megtorpanok - hátulról morgást hallok. Vad riadalommal hátrapillantok. Véna közeledik, elzárva előlem a visszavonulás útját.

Kettejük harapófogójába kerültem.

Artéria mosolyog. Tudom, hogy végem van. Egy csótány lepottyan a fejről, a hátára esik, majd visszafordul, és tüstént eliramodik. Artéria eltapossa. Elém tartja a talpát, hogy lássam a csótány elkenődött maradványait. Gonoszul nevet. Fogak csattogása a hátam mögött. Vér és rothadás bűze. Véna. Mindjárt elér. Artéria felszisszen - ő is részt akar venni a vérfürdőben, de óvatos.

Nem hagyja el az őrhelyét. Nyilván úgy véli, jobb, ha áll, és figyel, amint Véna végez velem, csak aztán veti majd rám ő is magát, s hagyja őrizetlenül az ajtót. Érzem, hogy a két démon fél attól, aki oda-fönt van. A csatlósainak nevezte kettőjüket - ez azt jelenti, hogy ő a gazdájuk. Véna megböki a hátamat a pofájával. Mélyről jövő torokhangon felmordul. Nincs tovább. Végem van. Hulla vagyok, akárcsak anya, apa és...

- Nem! - ordítom, megriasztva a démonokat. Bevillan az ajtó kemény fáját átszakító telefon képe, majd rögtön utána az a hihetetlen gyorsaság, amellyel Artéria mozgott. Tekintetem rászegeződik a kutyakijáratra. Túl kicsi, semhogy kiférhetnék rajta, de most nem gondolok erre. Csak a menekülésre összpontosítok.

Fölemelkedem félig guggoló helyzetbe. Elrugaszodom a kutyakijárat felé, miközben Véna a fogával utánam kap. Repülök a levegőben, gyorsabban, mint bárki emberfia képes lehetne rá. Artéria szemgödrében ijedten lobban fel a láng. A démon összecsapja apró lábait. De már késő. Addigra én már ujjaimmai felcsapom az utamat álló bőrlemezt, s átrepesztek a kutyakijáraton. Rikoltozás, üvöltés harsán a hátam mögött. De már nem árthatnak nekem. Repülök... ki a házból... szabad vagyok!

38

Úszom a levegőben. Kitárt karral, mintha szárnyam nőtt volna. Ujjongó öröm. Varázslat. Pillanatnyi mámor. Legyőzhetetlen vagyok, akár egy...
Puff.

A hátsó udvar kerítése vet véget szárnyalásomnak. Levágódom a földre. Nyögve, zihalva tápászkodom fél. Amikor leestem, a durva palánk felhasította a jobb könykömet. Kábán támolygok. Hányingerem van.

Eszembe jutnak a démonok. A tekintetem a kutyakijáratra villan. Már fordulok, hogy elrohanjak...

...aztán megállók. Semmi jele, hogy ott volnának. Közöséges éjszakai csend honol. Nem üldöznek.

Rámeredek a kutyakijáratra - milyen kicsi! -, aztán végignézek a karomon, a lábamon. Nézem a három vörös kar-molást, amelyet Véna ejtett rajtam. Az ingem és a farmerom csupa rongy, ott, ahol a démonok belém kapdostak. Nincs meg a bal cipőm - repülés közben eshetett le rólam. De ettől eltekintve sértetlen vagyok.

Lehetetlen! Még ha az a lyuk nagyobb lett volna is, nem bújhattam át rajta azzal a sebességgel, anélkül hogy véresre horzsolta volna a testemet! Hogy lehet...?

Minden kérdés kimondatlanul hal el bennem, amikor felidézem a hálósobában látott iszonyatos képet.

- Anya! - tör ki belőlem a zokogás, és a hátsó ajtó felé támolygok. Kezemet a kilincsre téve megállók. Majdnem elfordítom. Nem bírom.

Térdre ereszkedem. Óvatosan felhajtom a kutyalyukat fedő lemezt. Bekukucskálok a konyhába. Démonok sehol, de a konyhakövön látható vérnyomok bizonyítják, nem csak képzeltem, hogy üldöznek.

Felállók. Újra megpróbálok bemenni. De most sem vagyok képes rászánni magam. Túlságosan félelmetesek az emlékek. Túlságosan fenyegetőek a démonok. Talán más lenne a helyzet, ha segíthetnék a családomon. De ők már mind halottak, és én józanabb vagyok annál (vagy nem eléggé bátor ahhoz), hogy az életemet kockáztassam három holttestért.

Visszalépek az ajtóból, és fölnézek a házra. Kívülről olyan, mint az összes többi. Sem hálók, sem vér. Közöséges falak és ablakok.

- Gret - motyogom ostobán. - Még bocsánatot sem kértem a patkánybélért.

Agyam egy percre lomhán, kábán elidőzik ezen a gondolaton. Aztán az égnek emelem az arcom, kitátom a szám, és felüvöltök.

Szavakba nem foglalható az az üvöltés. Színtiszta gyűlölet. Színtiszta gyász és fájdalom. Valahonnan a lényem legmélyéről szakad fel, s ugyanazzal a lehetetlen erővel robban ki belőlem, mint amikor a telefont Artériához vágtam, vagy amikor kibújtam a kutyalyiikon. Az ablaküveg szilánkokra törve beomlik a szobákba, ca-fatokra tépi a függönyöket, és átlátszó cserepekkel telehinti a padlót. Az utca mindkét oldalán berobbannak az ablaküvegek. Akárcsak a közelben parkoló autók szélvédői és az utcai lámpák burái. Addig üvöltök, amíg bírom levegővel - talán egy teljes percig, megállás nélkül -, aztán elnémulok. Éppúgy magába temet ez a csend, mint az imént az üvöltés. Szinte kézzel-foghatóan borul rám, s elválaszt a világtól. Hang nem hatol át rajta. Egy idő múlva döbbszent emberek óvakodnak ki a közeli 40 házból, s félve keresgélnek az eszelős üvöltés forrását. I-átom, hogv mozog a szájuk, de nem hallok a kérdéseiket, sem a kiáltásaikat, amikor belépnek a házunkba, hogy kisvártatva halottsápadt arccal, az iszonyattól rémült tekintettel rohanjanak ki. Én ekkor már egy másik, egy saját világban vagyok. Itt hálók vannak és vér. Démonok és holttestek. Rémképek és rettegés. Ezt a világot ma éjszakától kezdve úgy hívják -otthon.

Dervish

Elveszett, önmagába csavarodó idő. Zavaros, kusza események. Ide-oda cikázás a valóságból ki és vissza. Egyik pillanatban még itt, aztán újból az örület és a démonok. Világosság. Meleg szoba. Rendőrök. Takarókba vagyok bugyolálva. Egy kedves arcú ember egy bögre forró csokoládéval kínál. Elfogadom. Kérdezget. Szavai átsuhannak rajtam. Belebámulok a bögrében lévő sötét folyadékba, s kezdek kiúszni a valóságból. Hogy a lidércek vissza ne térjenek, fölemelem a fejem, és az arcan mozgó szájra összpontosítok. Hosszú ideig semmi. Aztán sutogó hang. Erősödik. Mint amikor felhangosítom a tévét. Nem értem minden szavát - egy hang üvöltözik odabent a fejemben -, de felismerem, hogy nagyjából mi a szándéka. A gyilkosságokról kérdezget.

- Démonok - motyogom. Ez az első megszólalásom szívettépő zokogásom óta.

Felderül az arca, s hirtelen előrehajol. Újabb kérdések. Gyorsabban, mint korábban. Hangosabban. Sürgetőbben. A sok érthetetlen szófoszlányból kihallom a kérdését:

- Láttad őket?
- Igen - nyekergem. - Démonok.

Összeráncolja a homlokát. Még valamit kérdez. Kikap-

42

csolok. A világ lángra kap a széleinél. Gombolyaggá sűrűsödik körülöttem, csapdába ejt, felfal az örület. Itt ülök mindentől elvágva a lidérceim között. Egy másik szoba. Más rendőrök. Követelőzőbbek, mint az előbbi volt. Nem olyan kedvesek. Hangosan teszik fel a kérdéseket, belenéznek az arcomba, felemelik a fejemet, mignem a tekintetünk találkozik, és látják rajtam, hogy figyelek. Az egyik egy fényképet tart elém - vörös, középen széttépett test.

- Gret - nyöszörgöm.
- Tudom, hogy nehéz - mondja egy rendőr, s hangjából együttérzéssel vegyes türelmetlenség csendül ki -, de láttad, ki ölte meg?
- Démonok - sóhajtom.

- Démonok nincsenek, Grubbs - mordul fel a rendőr. -Elég nagy vagy már ahhoz, hogy ezzel tisztában légy. Nézd, tudom, hogy nehéz - ismétli önmagát -, de muszáj összeszedned magad. Segítened kell, hogy megtaláljuk azokat, akik ezt művelték.
- Te vagy az egyetlen szemtanú, Grubbs - mormolja a társa. - Senki más nem látta őket. Tudjuk, hogy e pillanatban nem akarsz rágondolni, de muszáj. A szüleidért. Gretért.
A másik rendőr újra meglöbögatja előttem a fotót.
- Mondj valamit, bármit! - könyörög. - Hányan voltak? Láttad az arcukat, vagy maszkot viseltek? Mennyit láttál az egészről a saját szemeddel? Meg tudod...
Jön a homály. Pá-pá, rendőrök! Gyere, borzalom!

43

Sikolyok. Fűlsiketítő üvöltözés. Körülnézek, ki csap ilyen éktelen lármát, és miért nem hallgattatják el végre. Aztán ráeszmélek, hogy én sikoltozom.
Fehér szobában vagyok. A kezemet a testemhez szorítja valami szoros fehér kabát. Sohasem láttam még ilyet, de tudom, mi ez - kényszerzubbony.
Összpontosítok, hogy abba tudjam hagyni az üvöltést, és a sikolyok lassanként suttogássá halkulnak. Nem tudom, mióta ordítózom már, de kiszáradt torkom merő fájdalom, mintha hetek óta megállás nélkül próbálgatnám, mit bír elviselni.
Tőlem balra, egy kis asztalkán egy tartóban műanyag bögre. Szívószál áll ki belőle. Számba veszem a szívószál végét, és nyelek. Kóla, de már nincs benne szénsav. Fáj a nyelés, de néhány korty után mennyei érzés.
Így felfrissülve körülnézek a cellámban. Párnázott falak. Félhomály. Vasajtó, a felső részén üveg helyett erős műanyag lemez.
Odabotorkálok, és kibámulok rajta. Nem sokat látok -odakint sötét van, s így a műanyag inkább csak tükröz. Megvizsgálom az arcomat a silány tükörben. A szemem mintha nem is az enyém volna - vérben forgó, eszelős tekintet, fekete karikák. A szám összevissza harapdálva. Az arcom összekarmolva - saját kezűleg. A hajam rövidre vágva - rövidebbre, mint amilyennek szeretem. Homlokomon jókora lila zúzódás.
Az üveg túloldalán egy arc jelenik meg. Rémulten hökölök hátra. Nyílik az ajtó, és belép egy nagydarab, mosolygó nő.
- Jól van - mondja kedvesen. - A nevem Leah. Én vigyázok rád.

44

-Ho-ho... hol vagyok? - dadogom levegő után kapkodva.
- Biztonságos helyen - feleli. Lehajol, és két ujjával puhán, finoman megérinti a homlokomon lévő zúzódást. -Megjártad a poklot, de most már rendben vagy. Mostantól már kifelé mészol a gödörből. Most, hogy magadhoz tértél a delíriumból, elkezdhetünk dolgozni a...
Már nem értem, mit mond Leah. A háta mögé, az ajtóba odaképelek két démont: Vénát és Artériát. Énem józan fele tudja, hogy nem valóságosak, csak az emlékeimben élnek, de ez a felem már nem uralkodik az érzékeim felett. Nekihátrálok az egyik párnázott falnak, és üres tekintettel bámulom, ahogy az odaképzelt démonok, ordenáré és fenyegetést mímelő mozdulatok kíséretében, körbetáncolják a cellámat.
Leah egyre csak beszél. A képzeletemben megelevenedő Véna és Artéria egyre csak táncol. Visszasüllyedek lidérceim - szinte már játékonynak érzett - világába.
Ki és be. A valóság nyugalmas pillanatai. Az örület és a rettegés váratlan felvillanásai.

Problémákkal küzdő emberek számára fenntartott intézetben tartanak - mindössze ennyit mondanak a nők, akik ápolnak. Más betegekkel nem találkozom. Fehér szobák. Nővérek: Leah, Kelly, Tim, Aleta, Emilia és mások, mind kedvesek, gondoskodók, de képtelenek visszacsalogatni a lidérceim közül, ha azok lecsapnak rám. Orvosok, akiknek a nevét még csak meg sem jegyzem. Rendszeres időközönként megvizsgálják. Jegyzeteket készítenek. Kérdéseket tesznek föl.

45

- Mit láttál?

- Hogy néztek ki a gyilkosok?

- Miért ragaszkodsz ahhoz, hogy démonoknak nevezd őket?

- Tudod, hogy démonok a valóságban nem léteznek. Kik a valódi gyilkosok?

Egyikük megkérdezi, én követtem-e el a gyilkosságokat.

Egy ősz hajú, szúrós tekintetű nő. Nem olyan kedves, mint a többiek. Ő a „rossz doktor”, a többiek a „jó doktorok”.

Napról napra keményebb hangot üt meg velem. Provokál.

Fényképeket mutat, amelyektől sírnom kell.

Magamban már Gyilok dokinak hívom. Amikor jön a

kérdéseivel meg a rideg tekintetével, megnyílok lidérceim számára - mindig ott lebegnek a látóterem peremén, mohón várva, hogy magukhoz ölelhessenek -, és elszakadok a valóságos világtól. Néhány ilyen szándékos elúszás után nyilván úgy döntenek, hogy felhagynak a soktaktikával, és nem látom többé Gyilok dokit.

Az idő vagy lassan vánszorog, vagy felfalják a rémálmok. Nincs többé normális idő. Nincsenek álmos délutánok, nyugalmas reggelek. A gyilkosságokat nem lehet elfelejteni. Gyász és félelem dúlja fel minden ébren és alvással töltött percemet.

A napi menetrend betartása fontos, állítják az orvosok és a nővérek, akik szeretnének véget vetni annak, hogy újra és újra visszasüllyedek lidérces álmaim világába. Próbálnak visz-szavinní a valóságos időbe. Körbevesznek órákkal. Két órát

kell viselnem. Erőltetik, hogy tartsam be az étkezés, fürdés, testmozgás és alvás időpontját.

Rengeteg tablettá és injekció. Leah azt mondja, csak átmenetileg, hogy megnyugodjak. Azt mondja, itt nem szeretik folyamatosan gyógyszerezni a betegeket. Jobban szeretik kibeszéltetni a problémáinkat, ahelyett hogy elfeledtetnék velünk.

A gyógyszerek érzéketlenné tesznek a rémálmok, de minden más iránt is. Fásultságomon nem hatol át sem érdeklődés, sem unalom, sem izgalom, sem kétségbeesés. Úgy barangolom be kábán, élőhalottként a kórházat - most, hogy már nem vagyok ön- és közveszélyes, szabadon mozoghatok -, hogy mindenütt csak az órák számlapjait-figyelem, s számolom a másodperceket a következő tablettámig.

Megvonják a tablettákat. Nem megy könnyen a leszoktatás. Szörnyű rohamaim vannak, üvöltözöm. Verekszem a nővérekkel. Elepedek a zsibbadt kábulatért. Szükségem van a tablettákra!

Nem törődnek sem az üvöltözésemmel, sem a könnyör-gésemmel. Leah elmagyarázza, mi történik. Hosszú távú kezelés alatt állok. A gyógyszerek megszüntették a rémálmaimat, és lehorgonyoztak a való világban - első lépés. Most meg kell tanulnom normális emberként, nyugtatok nélkül élni és tevékenykedni ebben a világban - második lépés.

Megpróbálom elmagyarázni neki a helyzetemet - a lidércnyomásaim sohasem fognak elmúlni, mert a démonok, amelyeket láttam, valóságosak voltak -, de nem hajlandó

meghallgatni. Senki sem hisz nekem, amikor a démonokról beszélek. Azt elfogadják, hogy a gyilkosságok idején a házban voltam, és hogy valami iszonyú dolgot láttam, de csak emberi rémtettekben képesek gondolkodni. Azt hiszik, csak elképzeltam a démonokat, hogy elfedjem velük az igazságot. Az egyik doktor azt mondja, könnyebb démonokban hinni, mint elvetemült, gonosz emberekben. Azt mondja, egy sötét lelkű ember sokkal ijesztőbb, mint egy képzelet szülte démon.

Idióta! Nem mondaná ezt, ha látta volna a krokodilfejű Vénát vagy a csótánykoronás Artériát! Fokozatos javulás. Már nem sóvárgok a drog után, és nem produkálok rohamokat. De nem javulok olyan ütemben, ahogy az orvosaim várták. Vissza-visszacsúszom a lidérceim világába, s ilyenkor elveszítem a kapcsolatomat a valósággal. Nem beszélek nyíltan az ápolónőkkel és az orvosokkal. Nem beszélek a félelmeimről és a kínjaimról. Néha összefüggéstelenül hebegek-habogok, és nem értem, mit mondanak a körülöttem lévők. Vagy naphosszat állok egy ablak előtt, s egy fát vagy bokrot bámulok. Vagy az ápolónőim minden rábeszélése ellenére sem vagyok hajlandó reggel fölkelni. Harcolok velük. Nem hiszik el, amit mondok, tehát nem érthetnek meg igazán, úgyszólván nem is segíthetnek, így aztán harcolok velük. Félelemből és haragból.

Valamikor a zűrzavar közepette rokonok jönnek. Az orvosok azt akarják, hogy minden erőmmel az intézet falain kívüli világra összpontosítsak. Azt hiszik, ennek az a módja, hogy visszaillesztenek a családomba, és megszüntetik a teljes elszigeteltségemet. Szerintem úgy gondolják, hogy ha a látogatók minél többen sűrűnnek-forognak körülöttem, akkor majd velük akarok lenni, és ezért hajlandó leszek együttműködni, amikor előállnak a kérdéseikkel.

Kate néni állít be elsőnek. Szorosan magához ölel, és sír. Megállás nélkül anyáról, apáról és Gretről beszél, felidézi az összes szép pillanatot, amire csak vissza tud emlékezni. Könyörög, engedjem, hogy az orvosok segítsenek, beszélgessek velük, hogy jobban legyek és hazamehessek, és ezentúl vele éljek. Nem szólok semmit, csak bámulok a levegőbe, és apára gondolok, ahogy ott lógott fejjel lefelé. Kate néni nem egészen egy óra múlva, még mindig sírva, elmegy.

A rákövetkező napokon és heteken újabb, az orvosok által felhajtott rokonok jönnek. Nagynénik, nagybácsik, unokatestvérek - a családfa mindkét oldaláról. Vannak köztük régi ismerősök.

Másokat soha életemben nem láttam. Egyi-köjűknek sem válaszolok. Úgyis tudom, hogy ugyanolyanok, mint az orvosok. Nem hisznek nekem.

Kérdések özöne a személyezettől. Miért nem beszélek a rokonaimmal? Kedvelem őket? Vannak mások, akiket jobban szeretek? Félek az emberektől? Mit szólnék ahhoz, ha egy időre elmennék innen, és valamelyik jóakarómnál lagnék?

Megpróbálnak elküldeni. Nem mintha már torkig lennének velem - ez a harmadik lépés a gyógyulásomhoz vezető úton. Mivel attól, hogy itt meglátogattak, nem tértem ma-

gamhoz, abban bíznak, hogy ha belekóstolok a való világba, akkor fogékonyabb leszek. (Nem én láttam bele ilyen mélységig az emberi gondolkodás rejtelseibe - mindezt Leah és a többi nővér elmondásából tudom. Azt mondják, jó, ha tudom, mit gondolnak felőlem, és mik a terveik velem.)

Mindent elkövetek, hogy megkapják tőlem, amit akarnak - szeretném, ha meg tudnának gyógyítani -, de nagyon nehéz. A rokonok eszembe juttatják, ami történt. Képtelenek

természetesen viselkedni a jelenlétemben. Szánakozva - és néha riadtan - néznek rám. De próbálkozom. Meghallgatom, amit mondanak. Válaszolk.

Sok előkészület és megbeszélés után eltöltök egy hétvégét Miké bácsiéknál. Miké anyja öccse. Van egy csinos felesége

- Rosetta -, és három gyereke: két lány és egy fiú. Voltam náluk Grettel párszor annak idején, amikor anya és apa kettesben utazott el szabadságra.

Mindent megtesznek, hogy jól érezzem magam. Conor

- Miké fia - tízéves. Megmutogatja nekem a játékait, és játszik velem a számítógépén. Okos és barátságos kölyök. Rengeteget beszél a képregényűjság-gyűjteményéről, és felajánlja, hogy kiválaszthatom bármelyik három számot, nekem adja őket.

- A lányok, Lisa és Laura hét- illetve hatévesek. Olyan kis vihogósak. Nem nagyon értik, miért vagyok ott, s azt sem tudják, mi történt velem. De aranyosak. Mesélnek nekem az iskoláról és a barátnőikről. Megkérdezik, van-e barátnőm.

50

A szombat jól telik el. Érzem, hogy Miké optimista - azt gondolja, menni fog a dolog, észhez fogok térni, és újra normális mederben folytatódik majd az életem. Próbálok hinni benne, hogy a szabadulás ilyen egyszerű, de mélyen legbelül tudom, hogy csak áltatom magam.

D É M O N V I L Á C

Vasárnap. Séta a parkban. Lisa és Laura a hintán. Jó magasra lököm őket. Rosetta a közelben álldogál, figyelő szemét egy pillanatra sem veszi le rólam. Miké a körhintán ül Conorral.

- Le akarok szállni! - kiáltja Laura. Megállítom a hintát, és ő kiugrik belőle. - Nézd, mit láttam! - kiáltja vidáman, és a hinta közelében lévő bokorhoz szalad. Megyek utána. Egy halott madárkára mutat - egy macska téphette szét gyöngye kis testét.

- Klassz! - kiáltja lihegve Lisa, aki futva jött utánunk.

- Nem, nem az - mondja az odaballagó Rosetta. - Szomorú.

- Hazavihetjük eltemetni? - kérdezi Lisa.

- Nem tudom - ráncolja a homlokát Rosetta. - Az a helyzet, hogy...

- A szüléimet és a nővéreimet démonok ölték meg - szakítom félbe egykedvűen. A lányok elkerekedett szemmel bámulnak rám. - Egyikük leszakította a papám fejét. Folyt belőle a vér. Mint a csapból.

- Grubitsch, nem hiszem, hogy... - kezdi Rosetta.

- Az egyik démonnak gyerekteste volt - folytatom megállíthatatlanul. - Zöld volt a bőre, és nem volt szeme. Haj helyett csótányok borították a fejét.

amelyik már több mint kétszáz éves, a ketrecet, amelyben régen egy élő keselyűt tartottak, rozsdás szögeket, amelyeket a rómaiak arra használtak, hogy keresztre feszítsenek embereket.

Az egyik nagy nappaliban egy hatalmas, üres akvárium áll a falnak tolva. Dervish megáll mellette, és körmével megkocogtatja a szélét.

- A ház utolsó tulajdonosa egy Lord Sheftree nevű kényúr volt. Pirájákat tartott ebben az akváriumban. Egy napon egy nő jelent meg nála egy csecsemővel. Azt állította, hogy a gyerek a lordé, és pénzt követelt tőle a gondozására.

Dervish lekuporodik, s úgy bámul bele az üres akváriumba, mintha még most is tele lenne körbe-körbe úszkáló színes halakkal.

- Lord Sheftree meghívta az asszonyt, maradjon itt éjszakára - folytatja csendesen. - Amíg a nő aludt, belopódzott a szobájába, és elvette a csecsemőjét. Lehozta ide, és megetette a pirájákkal. Kihalásztta a csontjait, és eltemette. Az asszony éktelen botrányt csapott, de a mentőosztagok nem találtak holttestet, és senki sem látta őt csecsemővel megérkezni, így aztán azt sem tudta bizonyítani, hogy volt egyáltalán kisbabája. De ő csak kiabált és őrjöngött, úgyhogy végül elmeorvosi intézetbe zárták. Ott aztán felakasztotta magát.

Evekkel később, amikor Lord Sheftree már öreg volt, és az agya sem működött úgy, mint régen, elhencegett a gyilkossággal valamelyik szolgájának, és azt is elmondta neki, hová temette a csontokat. Az asszony kiásta őket, és értesítette a rendőröket. Azok jöttek is, hogy letartóztassák, de a

falusiak hamarabb ideértek. Apró darabokra vágdalva találták a lordot bent a piráják akváriumában.

Dervish elhallgat, én pedig döbbenetesen bámulok rá.

Feláll, és szembefordul velem.

- Nem azért mondom el ezt neked, hogy megijesszelek - mosolyog -, de ennek a háznak hosszú és véres története van. Tucatjával akadnak efféle rémtörténetek, nem mind ilyen hátborzongató, de azért eléggé gyomorforgatóak. Azt hiszem, legjobb, ha most, tőlem hallasz a ház múltjáról.

- És... és vannak itt kísértetek? - nyögöm ki nagy keservesen.

! - Nincsenek - válaszolja komolyan. - Biztonságos hely. Nem hoztalak volna ide, ha nem lenne az. Ha a múltbeli rémtörténetek túlságosan nyomasztanának, nyugodtan elmehetsz. De ma már semmitől sem kell tartanod.

Lassan bólintok, és közben Lord Sheftree meg a pirájái járnak az eszemben, s az, hogy vajon lesz-e bátorságom egy ilyen házban tölteni az éjszakát.

- Minden rendben? - kérdezi Dervish. - Akarsz kimenni kicsit a friss levegőre?

- Jól vagyok - motyogom, s hátat fordítok az akváriumnak. Úgy teszek, mintha nap mint nap hallanék ilyen történeteket. - És mi van odafönt?

Az első emeleten főleg hálószobák vannak. Mindegyik teljesen be van rendezve, az ágyak frissen húzva, noha Dervish azt mondja, mindössze négyet vagy ötöt használtak, amióta helyreállította az udvarházat.

64

terveztem, hogy a vagyonom legnagyobb része Calé és a gyerekeié lesz. Mivel te vagy az egyetlen túlélő...

Összeszorul a gyomrom. Dervish úgy beszél, mintha az zal vádolna, hogy jobban érdekel a pénz, mint a családom.

- Minden pénzt odaadnék, csak visszahozhatnám anyát, apát és Gretet - csattanok fel.

- Magától értetődik - mondja Dervish összevont szemöldökkel, és furcsálkodó pillantásából megértem, csak képzeltem, hogy vádol.

- Menjünk - mondja. - Hátravan még egy emelet és a pince.

- Pince? - kapom fel a fejem idegesen.

- Igen - feleli. - Oda temetem a hullákat.

Megfagy a vér az ereimben. Kénytelen megállni és rám kacsintani, hogy megértsem, csak tréfált.

Sok rakodóhely a második emeleten - szobák, tele ládákkal, szobrokkal és könyvekkel megpakolt dobozokkal. Van néhány kisebb hálósoba, köztük Dervishé is, és a legfontosabb helyiség - a dolgozószobája.

A ház összes többi helyiségétől eltérően itt szőnyeg van a padlón, a falakat pedig valódi bőr borítja. A szoba óriási, a hálóknál hétszer-nyolcszor nagyobb, a benne lévő két hatalmas íróasztal mérete túlesz az eddig látott ágyak többségén. Könyvespolcok is vannak, rajtuk kevés könyv, gondosan elrendezve. Dervishnek van számítógépe, laptopja, írógépe, több írómappája és számtalan tolla. A dolgozószobában öt sakk-készlet található, mind más és más; az egyik kristályból készült, egy másik tömör aranyból. Minden fa-

68

Ion egy kard és egy szekerce függ, markolatuk drágakövekkel kirakva, pengéjük fényesen csillog.

- Hát ez durva - mondom vigyorogva. Körbejárom a dolgozószobát, megnézem némelyik könyv címét, mindegyik szellemekről, vérfarkasokról, varázslatról és egyéb okkult dolgokról szól.

- Vannak köztük valódi ritkaságok - mondja Dervish, miközben kézbe veszi az egyik könyvet, és mosolyogva végigpergeti a lapjait. - Az a nagyszerű abban, ha az embernek van egy halom pénze, hogy soha nem kell eladnia semmit.

- Nem félsz a betörőktől? - kérdezem. - Nem lenne ez a cucc nagyobb biztonságban valami múzeumban?

- Mindaz, ami ebben a szobában van, védelem alatt áll -feleli. - Ha valaki be akar törni, a ház többi részéből azt visz el, amit csak akar, de innen nem vihet el semmit.

- Milyen biztonsági rendszert használsz - tudakolom. -Lézer? Hőérzékelőt?

- Varázslatot.

Már készítem a szám az újabb vigyorra, gondolván, ez is csak tréfa, de zord arca láttán elbátortalanodom.

- Az egyik legerősebb varázslatom alá vontam ezt a szobát - folytatja. - Aki az engedélyem nélkül lép be ide, komoly akadályokba ütközik. És ezt nem csak úgy viccből mondom.

Leül az egyik íróasztal mögött álló jókora bőrszékre, és miközben tovább beszél hozzám, lazán hintázik jobbrabalra.

- Tudom, Grubitsch, hogy nincs csábítóbb a tiltott gyümölcsnél, de meg kell kérjelek, hogy ne gyere be ebbe a szobába, ha én nem vagyok itt. Vannak varázsigék, amelye-

69

ket ha kimondok rád, meg tudlak védeni - és meg is tanít-lak rájuk, ha már alkalmas leszel a tanulásra, de jobb nem kihívni magunk ellen a sorsot.

- Te... - meg kell nyálnom a számat, hogy folytatni tudjam - ...varázsló vagy?

- Nem - kuncogja. - De sok varázslási módot ismerek. Bartholomew Garadex varázsló volt - többek között -, de azóta nem akadt ilyen a családban. Az igazi varázslók ritkák. Az ember nem válhat azzá - annak kell születnie. A közönséges emberek, mint te meg én, megtanulhatnak bizonyos mértékig varázsolni, de az igazi varázslók a velük született hatalmuknál fogva ujjuk egy csettintésével megváltoztathatják az egész világot. Nem lenne jó, ha túl sok efféle hatalommal bíró varázsló mászkálna az emberek között. A természet gondoskodik róla, hogy évszázadonként csak egy vagy két magunkfajta szülessen.

- És... - irtózom attól, hogy hangosan kimondjam a nevét, de kénytelen vagyok - ...Vész herceg is varázsló?

Dervish tekintete elsötétül.

- Nem. Ő démonmester. Ő épp annyival áll a varázslók felett, mint a varázslók mifelettünk.

-Amikor... megmenekültem... varázserőt használtam.

- Hogy átférj a kutyakijáraton. - Bólint. - Sokunknak van varázserőnk, de rendszerint ritkán kényszerülünk rá, hogy használjuk. A démonok jelenléte képessé tett arra, hogy meríts a benned rejlő varázserőből. Ez a benned lappangó erő válaszolt az övékre. Nélküle meghaltál volna a többiekkel együtt.

Szótlanul meredek Dervish bácsira. Olyan egyszerűen és magától értetődően mondja mindezt, mintha egy matek-

példát magyarázna. Annyi mindent szeretnék kérdezni. De még nincs itt az ideje. Még nem vagyok felkészülve rá.

Megvakarom a fejem, és a bal fülem mögül kitepek egy hosszú vörös hajszálat. Addig morzsolgatom az ujjaim között, mígnem végül lehull a földre. Akkor tétova vigyorral Dervishre nézek.

- Megígérem, hogy távol tartom magam a dolgozószobádtól, ha cserébe te is megteszel nekem valamit.

- Mit? - kérdezi, és látom rajta, valami nagy horderejű kérésre számít.

- Légy szíves, szólíts Grubbsnak. Ki nem állhatom a Grubitschot.

A pince tele van bortartó állványokkal és pókhálós palackokkal.

- A másik nagy szerelmem a könyveken kívül - mormolja elégedetten Dervish, miközben tisztára törli egy nagy, zöld üveg címkéjét. Aztán továbbmegy, s előtte sorra felkapcsolódnak a lámpák.

Eltűnődöm, vajon ez is varázslat-e, de aztán a fejünk fölött észreveszem a mozgásérzékelőket.

- Szoktál bort inni? - kérdezi, és bevezet a pince egyik állványokkal szegélyezett keskeny átjárójába.

- Anya és apa néha megengedte, hogy vacsorához igyunk egy pohárral, de igazából nem szeretem - válaszolom.

- Döbbenetes! - csóválja a fejét. - Az ízlésedet is fejlesztenem kell majd. A borok éppoly sokfélék és kiszámíthatatlanok, mint az emberek. Vannak márkák, amelyek egysze-

70

rűen nem valók neked, legyenek akármilyen híresek vagy közkedveltek, de mindig találsz majd olyat, amit megszeretsz, csak állhatatosán kell keresned.

Megáll, kiemel egy másik palackot, elismerően nézegeti, majd visszateszi a helyére.

- Vannak napok, amikor órákig bolyongok idelent - sóhajtja. - Ha az embernek ilyen csodálatos gyűjteménye van, már az is kész gyönyörűség, hogy elfelejti, mi mindene rejlik a pincében, s évekkel később véletlenül újra felfedezi. Egy-egy palack kiválasztása majdnem olyan örömet jelent, mint inni belőle. - Felnevet. - Majdnem!

Visszamegyünk a konyhához felvezető lépcsőhöz, s ott megáll.

- Meg kell kérjelek, hogy ide se járj le - mondja. - De ennek semmi köze semmiféle varázsláshoz.

A hőmérséklet és a páratartalom pontosan így jó. - És összeérinti a bal keze hüvelyk- és mutatóujját. - Anyagi ügyekből nem szoktam gondot csinálni, de ha a boromról van szó, hihetetlenül morcos tudok lenni. Ha valamiféle balesetet okoznál... - komoran megcsóválja a fejét. - Szólni nem sokat szólnék, de magamban örök időkre megvetnék érte.

- Nagy ívben kerülni fogom a pincét - nevetek. - Jó lesz nekem a kocsma is, ha épp iszogatni támad kedvem.

Dervish mosolyogva vezet föl a lépcsőn. A lámpák automatikusan lekapcsolódnak mögöttünk, s a pincére ráborul a kellően hűvös sötétség.

- Hát ennyi-

Visszaértünk oda, ahonnan elindultunk, a földszinti nagy előcsarnokba, az óriási csillár alá.

Dervish megnézi az óráját.

- Általában valamikor öt és hét óra között vacsorázom. Ehetsz velem, elég ügyes szakács vagyok, vagy főzhetsz is magadnak, amikor csak jólesik. A hűtő tele van pizzával és mikrobán melegíthető készétellel.

- Veled eszem - mondom.

- Akkor majd kiáltok, ha kész a vacsora. Addig is felfedezheted a helyet kívül-belül. És ne felejtse el, itt nem érhet semmi baj.

Azzal elindul az emeletre vezető széles márványlépcső felé.

-Várj! - kiáltok utána. - Nem mutattad meg a szobámat.

Dervish játékosan a homlokára csap.

- Majd megszokod, hogy mindig a legkézenfekvőbb dolgokról feledkezem meg - feleli kuncogva.

- Nos, tizennégy hálószooba közül választhatsz, az enyémet leszámítva bármelyiket elfoglalhatod.

- Nem döntöttem el, melyik legyen az én szobám? - kérdezem meglepetten.

- Gondolkoztam rajta - válaszolja -, de aztán úgy határoztam, hagyom, hadd válassz magad. Nézz végig, ahányat csak akarsz. Ha a felső emeleten szeretnél maradni, a közelemben, azt is megteheted, habár az ottani szobák sokkal szerényebbek, mint az első emeletiek.

Ujjával megböki képzeletbeli kalapját, és felüget a lépcsőn a dolgozószobájába.

Egyedül maradok az óriási helyiségben. Az egész ház recseg és nyikorog körülöttem.

Megborzongok, de aztán eszembe jut, amit Dervish bácsikám mondott: itt nem érhet semmi baj.

Elhessegetem a baljós gondolatokat, mielőtt még befészkelhetnék magukat az agyamba.

Fölkapom a hátizsákomat, amelyet az ajtónál letettem, amikor beléptünk a házba, és fölmegyek a díszes lépcsőn, hogy a fényűzően berendezett szobák között megkeressem azt, amelyikben lerakhatom a cuccomat, és amelyre ezentúl azt mondhatom, hogy az enyém.

Arcképek

Nem reménykedem benne, hogy az első éjszakán túl sokat fogok aludni - új környezet, új ágy, új élet -, de csodák csodája, percekkel azután, hogy bemászom a takaró alá abban az első emeleti kis ágyban, amelyet kiválasztottam, már alszom is, és föl sem ébredek másnap reggel tíz óráig.

Jó érzés a szobámból nyíló fürdőszobában lezuhanyozni. Felfrissülök. A nap kibukkan a felhők közül, és épp az ágyamra süt, amikor kilépek a fürdőszobából. Vé-' gígfekszem a takarón, és arcomon bágyadt kis mosollyal napfürdőzöm. Egy pillanatra eszembe jut Gret fürdőszobája... a patkánybél... ott kezdődött az egész rémálom... De túlságosan jó hangulatban vagyok ahhoz, hogy most ezen rágódjam. Elhessegetem a sötét gondolatokat, és elindulok a földszintre, hogy ha későn is, de megreggelizzem.

Épp végzek a kukoricapelyhemmel, és a harmadik szelet pirítóst rágszálom, amikor belép a hátsó ajtón Dervish. Kocogásból jön. Kivörösödött arccal, izzadtán, lihegve.

- Benéztem... hozzád... reggel - zihálja, miközben fej-körzést végez, és karját, lábát rázogatja. -

Nem volt szívem... fölébreszteni.

- Normális esetben nem szoktam ilyen későig aludni -vigyorgok büntudatosan.

- Remélem is. - Nyújtózkodik, kezét összekulcsolja magasan a feje fölött, tízig számol, lazít, aztán odahúzza az asztalhoz egy széket, és leül. - Van valami terved mára?

75

- Nem is tudom - felelem idegesen. - Megszoktam, hogy a nővérek tervezik meg a napjaimat. - Gondolkodtam az iskoláról - mondja Dervish - Ideális esetben arra kérnélek, hogy minél előbb kezdj tanulni, de már jól benne járnak a félévben. Nem győznéd behozni a lemaradásodat. Szerintem könnyebb dolgod lenne, ha kivárnánk a nyár végét, és akkor a többiekkel együtt kezdheted az új tanévet.

- Oké. - Megkönnyebbülök. Rettegtem attól, hogy vissz-szamenjek az iskolába.

- Ha akarod, adhatok neked órákat, vagy fogadhatunk melléd magántanárt - folytatja Dervish. - Sokat hiányoztál, és az a gyanúm, hogy kénytelen leszel évet ismételni, hacsak nem dolgozod végig keményen a nyarat...

- Nem bánom, ha évet kell ismételni - dühöngöm. -Ha a régi iskolámba mennék vissza, akkor szeretnék egy osztályba járni a barátaimmal. De mivel új iskolába kerülök, nem számít igazán, hogy melyik osztályban kezdek.

- Tetszik, ahogy gondolkodsz - mosolyog Dervish. -Oké, hanyagoljuk a kemény magolást, de azért alkalmanként illessz be egy kis tanulást a programodba! Berozsdásodik az agyad, ha nem dolgoztatod rendszeresen.

- Mi legyen ma? - kérdezem. - Mit csináljak?

- Fedezd föl a környéket! - javasolja Dervish. - Járd be a házat! Nézz körül a terepen és a szomszédos mezőkön! Ha nem bántod az állatokat, senki sem veszi rossznéven, ha netán tilosba tévedsz. Be is sétálhatsz a faluba, hadd induljon meg a szóbeszéd! Esküdni mernék rá, hogy pako-lian kíváncsiak az új fiúra. Ráérsz holnap elkezdni a házimunkát.

- Házimunkát?

76

_ Söprés, takarítás, ilyesmi.

- Ó! - Körülnézek. - Azt hittem... egy ekkora házban... valami bejárónő vagy valaki.

- Nincs bejárónő! - nevet Dervish. - Egy asszony kéthetenként leporol a hálósobákban, de ezenkívül nincs külső segítség. Meg kell dolgoznod a koszt-kvártélyért, Grubbs fiam! De, mint mondtam, majd csak holnap kezdjük a rabszolgamunkát. Előbb ismerd ki magad itt. Semmit nem kell elsietni. Erezd jól magad, ez a fő. - Feláll, arca elkomorodik. -A mindenit neki, megérdemelsz egy kis örömet azok után, amiken keresztülmentél.

Első utam a faluba vezet. Carcery Vale amolyan régies, csendes, festői falucska. Szép fehér házak, mosolygós emberek, olykor egy-egy autó gördül végig a főutcán. Végigmegyek a falun, ismerkedem a hellyel. Elsétálok az iskola előtt - nagyobb, mint gondoltam. Ebédszünet van, a gyerekek az udvaron hangoskodnak, nevetgélnek, fociznak. Nem megyek közelebb. Ideges vagyok. Hónapok óta csak felnőttek vetek körül. Már egészen elfelejtettem, milyenek a velem egykorúak, és hogyan kell viselkedni velük.

Üzletből nincs valami sok, és az áruválaszték is szűkös. Szükségem lenne új ruhákra, de a helyi üzletekben csak zoknit és fehérneműt lehet kapni. Feltételezem, hogy van a közelben valami város, ahová Dervish el tud vinni. Majd megkérdezem, ha visszaérek.

Az emberek az üzletekben és az utcán kíváncsian, de gyanakvás nélkül nézegetnek. Folyton azt várom, hogy

71

megkérdezik a nevemet, vagy mondanak valamit: „Biztosan te vagy Mr. Grady új lakója”, vagy „Ugye, te nem vagy idevalósi?” - de csak szívélyesen biccentenek, és utamra engednek. Kora délután. Bejárom a házat. Benézek a szobákba. Amikor megérkeztünk, rögtön láttam, hogy ez a ház óriási, de csak most döbbenek rá, valójában milyen hatalmas. Nincs egyetlen meghitt, kicsiny sarka vagy zuga sem. Minden túlméretezett benne. Idegenül mozgok itt. Átlagos, előkertes, egyforma sorházakhoz vagyok szokva, áruházban kapható tapétákhoz, katalógusból rendelt bútorokhoz, és a könyvespolcokon sorakozó puha fedelű regényekhez. De akármilyen kínosan érzem is magam ebben a nagy és gazdagon díszített régi udvarházban, félni nem félek. A múlt dohos lehelete, a barbár fegyverek sokasága és a piráják akváriumához hasonló furcsaságok nem ijesztenek meg. Nem futkos a hideg a hátamon, ha végiglépdelek a folyosókon (néhányik hosszabb, mint az utca, ahol régen laktam). Nem képzelem azt, hogy szörnyek lapulnak az ágyak alatt, vagy démonok vihognak a sötét zugokban. Ez a ház biztonságos. E falak között védve vagyok. Fogalmam sincs, honnan veszem - egyszerűen tudom, és kész.

Az arcképek folyosója. Tizenöt vagy talán húsz perce vagyok már itt, s nézem a felmenőim arcát. Legtöbbjük idegen; megfakult arcok a rég elfeledett múltból - közöttük

78

sok a fiatal, mindössze tizenéves -, de akad néhány ismerős is. Megtalálom köztük Grady nagypapát, Martha nagynénemet, pár unokatestvért, akikkel kisebb koromban találkoztam - mindannyian az én rövid életem alatt haltak meg.

Keresem a saját arcképemet, de nem vagyok köztük. Apa és Gret viszont igen. Új keretek. Friss fotók. Emlékszem arra a napra, amikor készültek, tavaly nyáron, az olaszországi nyaralásunkkor. Anyáról nincs kép. Még egyszer végignézem az összesét, de ő nincs itt. Mi ketten hiányzunk. Ruhavásárlás húsz mérföldre Carcery Vale-től, egy nagy bevásárlóközpontban. Rengeteg ember, óriási ricsaj. Rosszul érzem magam a tömegben. Dervish szorosan mellettem jön, érzi, hogy ideges vagyok.

Miután bevásárolunk, kebabot eszünk. Csípős és jó szaftos. Dervish lassan, jól nevelten majszolja a sajátját. Sokkal hamarabb végzek az adagommal, mint ő. Felszűrösölöm a kólám maradékát. Nézem, ahogy eszik. Töprengek, megemlítsem-e neki, hogy anya és én hiányzunk a családi képcsarnokból.

- Nincs a világon haszontalanabb dolog egy ki nem mondott kérdésnél - mondja legnagyobb elképedésemre Dervish. Föl sem néz. Lenyeli a falatot. Vár.

- Ma az arcképeket nézegettem - kezdem.

- És azt szeretnéd tudni, miért van köztük oly sok kamasz.

- Nem - ráncolom a homlokom. - Illetve, ezt észrevet-

79

tem, de anyára és magamra gondoltam. Apáról és Gretről van képed, de rólunk nincs.

- O - elfintorodik. - Tévedtem. Tudod, szinte mindenki a fiatalok felől kérdezősködik. A fotók és a portrék mindegyike halott családtagot ábrázol. Úgy szeretem föltenni őket a falra, ahogy életük végén néztek ki, így a fotók többsége röviddel a haláluk előtt készült. A családunk múltja tragikus - sokat közülünk fiatalon ölt meg -, ezért látsz odafenn oly sok serdülőkorút.

Megtörli a száját a szalvétával, amelyet aztán gondosan összegöngyöl, és félreletesz:

- És hogy Sharon miért nincs köztük? Egyszerű - házastársak nem kerülnek föl. Mindenki, akit azokon a falakon látsz, vérrokon. Ez családi hagyomány. De rengeteg képem van róla, ahogy Calról és Gretről is. Végignézheted az albumokat.

- Talán majd később - mosolygok, - Csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy nincs semmiféle titokzatos oka annak, hogy nem raktál föl minket a többiek közé.

- En mindig nyílt és őszinte vagyok, Grubbs - mondja Dervish, majd belekortyol a kávéjába, de közben nem veszi le rólam a tekintetét. - Hát... majdnem mindig.

jHontosítok. Sokan vannak, mind velem egykorú, vagy kicsit ISyjősebb. Töprengok, vajon miért bűvöl el annyira e halott íjainaszok arca, és miért van bennem ez a szorongás. áf*

Visszamegyek a szobámba, bebújok az ágyba, és belém Ivillan a válasz, amely egy pillanat alatt elűzi az alvásnak még % reményét is. Dervish nem egyszerűen azt mondta, hogy a családukából sokan fiatalon haltak meg - azt mondta, fiatalon ölték meg őket.

DÉMONMESTER

D É M O N V L Á G

Késő éjszaka. Mindjárt éjfél. Pizsamában vagyok. Papucsom nincs, a régit a kórházban hagytam, és ma elfelejtettem újat venni. Hideg a kőpadló. Egyfolytában mozgatnom kell a lábujjaimat, hogy melegen tartsam őket.

Valami visszahúz az arcképekhez. A holdfényben az arcok nagy része árnyékba borul. Főleg a tizenévesekre zöszpontosítok. Sokan vannak, mind velem egykorú, vagy kicsit ebb. Töprengok, vajon miért bűvöl el annyira e halott

kamaszok arca, és miért van bennem ez a szorongás.

Visszamegyek a szobámba, bebújok az ágyba, és belém Uan a válasz, amely egy pillanat alatt elűzi az alvásnak még

eményét is. Dervish nem egyszerűen azt mondta, hogy a
ládunkból sokan fiatalon haltak meg - azt mondta, fiata-ölték meg őket.-

80

Spleen

Berendezkedem. Végzem a napi teendőimet: étkezések után elmosogatok, mindennap felsöprök egy-egy emeletet, port törölök valamelyik nagy teremben vagy a szobákban. Akad még rengeteg, kevésbé rendszeres munka is: kivinni a szemetet, ablakot mosni, bevásárolni a faluban.

Élvezem a munkát. Leköt. Nem sok egyebet lehet tenni itt, legfőlőbb sakkozni Dervishsel, tévézni - Dervishnek van egy száznegyven centis képernyő-átmérőjű készüléke, amelyet szinte soha nem kapcsol be! -, olvasni. A sakk nem dob fel - Dervish ugyanolyan sakkörült, mint anya és apa, és minden alkalommal simán kikapok tőle. A legszívesebben már le sem ülnék vele, de ő szelíden noszogat, hogy próbáljak javítani a játékomon. Nem értem a családom rög-eszmés sakkimádatát, de gyanítom, itt éppúgy kénytelen vagyok elviselni, ahogy otthon.

Többet olvasok, mint általában szoktam - nem vagyok az a kimondott könyvmoly -, de Dervishnek nincs valami nagy gyűjteménye mai irodalomból. Veszek néhány új könyvet Vale-ben, és az interneten is rendelek párat, de így sem nevezhető óriásinak a választék.

Belenézek egy-két okkult könyvbe abból a pár ezerből, ami a polcokon sorakozik, mert arra

gondolok, hogy még ez is jobb, mint egész éjjel a holdat bámulni, de túl bonyolultak, így nem keltik fel az érdeklődésemet.

Marad hát a tévé - szappanoperák, beszélgetős műsorok, filmek, humoros sorozatok, sportközvetítések végelát-

82

hatatlan sora. És habár soha nem gondoltam volna, hogy valaha is el fogom ismerni, a tévé egy idő után tényleg kezd kicsit unalmassá válni, ha semmi más nincs, amivel az ember elfoglalhatná magát.

Na de még ez is milliószor jobb, mint az intézet volt!

Elmúlik egy hét. Már otthon érzem magam a házban. Kezdem kiismerni Dervisht, pedig elég nehéz eligazodni rajta. Kedves, figyelmes, gondoskodó - ugyanakkor zárkózott, és elég furcsa a humora. Egyik nap is bejött, amikor a híradót néztem. Épp egy riport ment egy sorozatgyilkosról, aki levágta és összegyűjtötte az áldozatai fejét. „Végre tudom, mitől van ilyen fejtelenség a világban” - jegyezte meg szárazon Dervish, aztán öt percig a hasát fogta a nevetéstől, miközben én csak bámultam rá elképedve, a tévé meg sorra mutatta a vérfürdők képeit és a síró rokonokat. Nagybátyám legalább annyira odavan a sakkért, mint apa és anya. Vagy még jobban. Eleinte nem erőltette, csak szelíden biztatott, hogy játsszunk, mert az olyan szórakoztató. Azóta persze már kimutatta a foga fehérét! Minden este sakkoznom kell vele, és dühös, ha elrontok valamit.

- Szeretned kell a játékot - mondta tegnap este, miközben váratlanul hozzám vágott egy leütött bástyát. - A sakk maga az élet! Úgy kell szeretned, ahogy élni szeretsz. Mert ha nem...

Nem folytatta, csak kiviharzott a szobából, én meg szólni sem tudtam, csak dörzsölgettem az arcomat, ahol a bástya eltalált. Később, amikor már magamhoz tértem, és lefekvéshez készülve, útban a szobám felé elmentem mellette a

83

folyosón, az orrom alatt azt motyogtam: „Meg kéne próbálnod élni, te csodabogár!” Tökéletes visszavágás volt -csak éppen egyórás késéssel.

Zenére nincs ideje. Összesen három cédét találtam a házban, mind a három valami Led Zeppelin nevű banda ősrégi albuma. Nem olvas regényt. A tévében nagy ritkán megnéz egy-egy ismeretterjesztő filmet. Rengeteg időt tölt a hálón: mindig a számítógép előtt találok, valahányszor bemegyek a dolgozószobájába. De nem szörföl, még csak nem is játszik, leginkább e-maileket írogat a világ minden sarkába az üzlettársainak, vagy unalmasnak látszó enciklopédikus oldalakat látogat.

A könyveken, régiségeken, a sakkon és a kocogáson, na meg az e-mailezgetésen kívül nincs semmiféle hobbi'ja' és úgy látom, nem is érdekli a világon semmi e ház falain túl.

A ház mögött istállók is vannak - régóta üresen állnak. Bejárom az egyiket, szórakozottan rugdosom félre a földön heverő szögeket és patkókat, hátha találok valami érdekeset, amikor valaki megkopogtatja a korhadtt faajtót, amivel halálra rémit.

- Nyugi, öreg - kuncog az idegen, amikor lehajolok, és fölkapok egy lópatkót, hogy megvédjem magam. - Csak üdvözölni akarlak, nem megenni, ahogy az egyszeri kannibál mondta a misszionáriusnak.

Egy nálam egy-két évvel fiatalabb fiú lép be, és nyújtja a kezét. Egy pillanatra rámeredek, aztán megrázom. A fiú sokkal alacsonyabb nálam, pufók, a haja fekete, a bal szeme felig lehunyva. Kifakult farmer és elnyűtt, Simpson családós v póló van rajta.

- Bili E. Spleen - mondja, a kezemet szorongatva. - Te pedig Grubbs „ne szólíts Grubitschnak!” Grady vagy, igaz?

- Igaz - erőltetek magamra egy halovány vigyort, és megismétlem a nevét: - Billy Spleen?

- Bill-E - javít ki, és lebetűzi. - Igazából Billy, csak megváltoztattam - vallja be. - Hivatalosan még nem lehet, de ha idősebb leszek, el fogom intézni. Nincs semmi bajom a Billyvel, százszorta jobb, mint a Grubitsch vagy akár a Grubbs, de a Bill-E sokkal klasszabb. Úgy hangzik, mint egy rapsztár neve.

Gyorsan, éles hangon beszél, s az ujjai a levegőben táncolva adnak nyomatékot a szavainak.

- A faluban laksz? - érdeklődöm udvariasan.

- Aha - vale-i vagyok - és ásít hozzá, mintha ez volna a világ legunalmasabb dolga. - Régebben pár mérfölddel odébb laktam - egy ennél az istállónál jóval kisebb házikóban -, amíg a mamám meg nem halt. Akkor átköltöztem a nagyszüleimhez, „a külön Spleenékhez”, ahogy a mamám nevezte őket. Semmi baj velük, csak egy kicsit régimódiak és vaskalaposak.

Bill-E lenéz a széttúrt szögekre és patkókra, és elvigyozodik.

- Itt ugyan nem találsz aranyat - mondja csúfondárosan. - Meg sem tudom számolni, hányszor kutattam már át ezeket az istállókat, hogy megtaláljam az öreg Lord Sheftree kincsét.

-Kincs?!

Bill-E kicsit túlságosan bizalmaskodó - sohasem bírtam

84

85

azokat, akik az első pillanattól kezdve úgy viselkednek az emberrel, mintha régi barátok volnának -, de nem akarok semmi olyat mondani, amivel megsérthetném, legalábbis addig nem, amíg valamivel többet nem tudok meg róla.

- Nem hallottál a kincsről? - mondja olyan lekicsinyelően, mintha az imént azt vallottam volna be, hogy nem tudtam, hogy a Föld gömbölyű. - Lord Sheftree, akié régen ez a ház volt, állítólag kincsekkel teli ládákat rejtett el valahol errefelé, arra az esetre, ha egyszer váratlanul el kellene menekülnie, és gyorsan pénzre lenne szüksége. Nagy szélhámos volt az öreg. Annak idején volt egy akváriuma, telis-tele...

- .. .pirájákkal - vágok a szavába. - És felfalatott velük egy csecsemőt. Tudom.

- Dervish elmondta? - Bill-E csalódottnak látszik. - Szeretem elmesélni ezt a történetet. Carcery Vale-ben már mindenki ismeri, úgyhogy nincs túl sok alkalmam új hallgatóságot találni hozzá. Jól seggbe rúgom Dervisht, amiért elrontotta az örömeimet.

- Már ne is haragudj - motyogom ingerülten -, de tulajdonképpen ki a fene vagy te, és mit keresel itt?

Bill-E pislog.

- Nem kéne így beszélned velem - húzza fel az orrát. - Én csak próbálok barátságos lenni.

- Én pedig csak azt szeretném megtudni, hogy ki vagy - felelem hűvösen. - Beállítás ide, közlöd a neved, és hogy mindent tudsz rólam, de én soha életemben nem hallottam rólad. Dervish rokona vagy? Újságkihordó? Ki vagy?

- Újságkihordó! - horkan fel. - Nem hinném, hogy Dervish egyszer is vett volna életében újságot! Ha valami nem bőrbe vagy denevérszárnyba van kötve, és nincs tele hókuszpókusszal meg varázsigével, az őt nem érdekli!

86

Bill-E egyet lép balra, most épp abban a fénynyalámban |H, amely a tetőn lévő lyukon át világít be.

- Nem vagyok rokon - mondja. - Csak barát. Idejárom pcrvishhez, sakkozom vele, megcsinálok neki ezt-azt. Cselébe elvisz motorozni, és megtanít egy-két varázsigére. Téged megtanított már varázsolni?

Megrázom a fejem.

- Pedig nagyon klassz - vigyorog. - Nem tudom, igazából működnek-e a szavak, amiket megtanít, de baromi jók. Igazi varázslónak érzem magam, amikor elmondom Őket.

- Megtanítanál engem is néhányra? - kérdezem.

- Nem - vágja rá. - Az volt az első, amire Dervish megtanított, hogy csak tanárnak szabad tanítania. Azt mondja, ha egyszer is rajtakap, hogy továbbadom valakinek a varázsigéket, amiket megtanultam, azonnal kitilt innen. Márpedig Dervish nem beszél a levegőbe, ilyesmiben nem jó ujjat húzni vele.

Kezdek felengedni Bill-E-vel szemben - tetszik, ahogy Dervishről beszél -, de régen volt, hogy új barátot szereztem, így aztán, ahelyett hogy pár egyszerű szót mondanék, önkéntelenül is egy cinikus kérdés jön a számra.

- Dervish mondta, hogy gyere el, és dumálj velem? Most úgy van, hogy te leszel az új legjobb barátom?

Bill-E gúnyosan elmosolyodik.

-Az én barátságomat nem lehet megvásárolni. Hetenként pár estén és hétvégeken át szoktam jönni. Dervish megkért, hogy a héten ne jöjjek, hadd szokj kicsit a helyzethez. Alig vártam, hogy megismerkedjem veled, és körbevigyelek Vale-ben - mivel én is árva vagyok, gondoltam, lehetnek közös dolgaink -, de most úgy gondolom, inkább nem strapalom magam. Nem kedvelem az ilyen nagyképű

87

alakokat. Bemegyek Dervishhez, te csak lödörögj itt magadban.

Bill-E sértődötten hátat fordít.

- Mikor halt meg a mamád? - kérdezem halkán. Megáll, és rám sandít.

- Már majdnem hét éve. Kicsi voltam még.

- És a papád?

Zavart vigyor jelenik meg a képén.

- Nem ismerem. Azt sem tudom, ki volt. Még él - gondolom -, úgyhogy hivatalosan nem számítok árvának. De annak érzem magam, amióta a mamám meghalt.

- Az én családom csak pár hónapja halt meg - mondom. - Még mindig fáj. Nagyon. Úgyhogy ha undok vagyok, ne haragudj! Csak azért van, mert most ilyen állapotban vagyok.

Bill-E vonásai megenyhülnek.

- Amikor a mamám meghalt, egy évig nem szóltam senkihez, kivéve a nagymamámat meg a nagypapámat. Ha gyerekek próbáltak közelíteni hozzám, ordítottam, és nekik rontottam. A szüleik megtiltották, hogy visszaüssenek. Egyik nap aztán egy üzletben megtámadtam egy fiút, amikor senki nem volt a közelben. Szarrá vert. Utána hamar rendbe jöttem.

Odatartom az államot.

- Behúzhatsz egyet, ha akarsz.

Bill-E odatrappol, fölemeli ökölbe szorított kezét, és meglegyinti az államot.

- Na, gyerünk! - mondja nevetve. - Nézzük meg, mit művel a keringő Dervish.

fedolgozószoba. Dervish és Bill-E elmondja egymásnak, történt, amióta nem találkoztak. Számomra ismeretlen röpködnek. Bill-E az iskoláról mesél, már előre örül Dih bél ki bajoror ^wevek röpködnek. Bi

'•közelgő nyári vakációnak. Dervish beszél neki a bajoror-i varázslókról szóló új könyvéről, amelyet a neten ke-ztül vásárolt.

- Mi van a szemvarázslattal? - kérdezi Bill-E. Rám néz, és félig behunyt bal szemére mutat. - Pár év múlva meg kellene operáltatnom, de biztos vagyok benne, hogy Dervish ialál valami varázsigét, amivel megúszom a nyiszálást.

- Kérdezgettem mindenütt - nevet Dervish -, de a hajdani nagy varázslók nem foglalkoztak holmi lecsüngő szemhéjakkal. Különb is, a varázslást nem illik személyes célokra felhasználni, Billy. - Dervish következetesen Billy-nek szólítja Bill-E-t. Gondolom, olyan régóta ismerheti, hogy már nehéz lenne váltania.

- És az ük-ük Garadex nemtomki? - fortyan fel Bill-E. -Ő bezzeg milliókat kaszált a varázserejével, nem igaz?

- Bartholomew Garadex kivétel volt - feleli Dervish. Bill-E úgy közlekedik a dolgozószobában, mintha az

övé lenne. Könyveket vesz le a polcról, és csak félig nyomja vissza a helyükre. Félretolja Dervisht, és nézelődik kicsit a neten. Kihúzza az íróasztal egyik fiókját, hogy megmutassa nekem egy valódi boszorkány koponyáját, akit „máglyán égettek meg, amiért bujasággal ígézte meg a közösség fiatal férfi tagjait". Míg ezt közli velem, két ujját a szemgödrökbe dugva lengeti az arca előtt a koponyát. Dervish türelmesen mosolyog, és hagyja, hadd csináljon, amit csak akar.

- Nem szokott ilyen feldobott lenni - jegyzi meg, amikor Bill-E kimegy a mellékhelyiségbe. - Az érkezésed kicsit megzavarta. Eddig szabadon jöhetett-mehetett a házban.

Azt hiszem, fél, hogy most, miután ideköltöztél, ez megváltozik.

- Miért jár ide? - kérdezem.

- Az anyja és én barátok voltunk - válaszolja Dervish. -Csónakbalesetben halt meg, így került Billy a nagyszüleihez. - Elfintorodik. - Róluk csak annyit mondhatok, hogy rászolgáltak a nevükre - Spleenl Világfájdalom! Nincs a világon még egy ilyen házsártos vén házaspár.

Megsajnálтам Billyt, ezért elkezdtem látogatni, és gyakran elvittem motorozni. Spleen mama és Spleen papa nem nézte jó szemmel - a mai napig minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy Billy ne járjon hozzám -, de szívósságban verhetetlen vagyok. Ha valamit elhatározok, azt általában meg is valósítom. Segít a sajátságos meggyőzésvarázslat. - Kacsint. Nem tudom, most komolyan beszél-e vagy tréfál.

Bill-E visszajön, rázza a vizet a kezétől.

- Nincs törülköző, Derv - morogja. Dervish felvonja a szemöldökét, és rám néz.

- A tiszta törülköző nem a te reszortod, Grubbs úrfi?

- Bocsánat, elfelejtettem - mondom fancsali képpel.

- Az ön helyében, Grady úr, én bizony kirúgnám ezt a kölköt - mondja Bill-E nagy élvezettel, aztán jót nevet, és megkéri Dervisht, hogy tanítsa meg egy új varázslatra.

- Jó lesz, ha eltüntetlek mindkettőtöket? - kérdi Dervish ártatlanul.

- Jó! - rikkantja Bill-E, és felragyog az arca, de mindjárt szitkozódni kezd, amikor Dervish kitessékel bennünket a szobából, és becsapja mögöttünk az ajtót.

képek folyosója. Bill-E ismeri a portrékat, és kívülről a neveket. Előadást tart nekem a családom történeté-. Tettetett udvariassággal hallgatom, de csak a zaftosabb _ek keltik fel a figyelmemet.

í-TJrszula Garadex, kalóz - mondja Bill-E, mint valami ^p>_3, és megveregeti az egyik nagyméretű vászon kere-fét. A képen látható nőnek fél szeme van, és hiányzik há- ujj: kettő a bal kezén, egy a jobbon. - Gyilkos. Még-ozz könyörtelen.

- Augustine Grady. Valami hercegnek vagy kinek a szol-ja. A halál oka: fejbe rúgta egy ló.

- Justin Plunkton. Bankár. Semmi különös. És így tovább.

:- Egy idő után megkérdezem, nem tudja-e, hogyan halt meg a sok kamasz.

" -Dervish nem sokat mesél róluk - feleli. - Valami ősi családi átokra gyanakszom. Bármelyik nap megtörténhet, hogy feldobod a tappancsod.

- Viszlek magammal téged is! - vágok vissza. Odaérünk apa és Gret képe elé. Bill-E kíváncsian megáll.

- Ezek újak. Nem tudom, kik...

- A papám és a nővérem - mondom halkan. Összerezzen.

- Kitalálhattam volna. Bocs. - Kérdőn rám néz, megnyalja a száját, aztán visszafordul a képek felé.

- Nincs a világon haszontalanabb dolog egy ki nem mondott kérdésnél - nógatom.

- Ez Dervish egyik mondása - állapítja meg. Újra megnyalja a száját. - Elmondod, hogyan haltak meg, vagy titok? Kérdeztem Dervisht, de nem hajlandó elárulni, a nagyszü-«im pedig nem tudják

- az egész faluban senki sem tudja.

Összeszorul a gyomrom. Felvillan előttem a krokodilfejű kutya, a pokolbeli poronty és kísérteties gazdájuk képe.

- Meggyilkolták őket.

Bill-E szeme elkerekedik. Bal szemére csüngő szemhéja úgy pattan fel, mintha gumiszalag lenne rászerezelve.

- Komolyan? - kérdi elakadó lélegzettel.

- Komolyan - felelem sötét ábrázattal.

- Tudod, ki tette?

- Ott voltam. Bill-E nagyot nyel.

- Amikor megölték őket?

- Igen.

- Hogy tudtál elmenekülni?

Gondolkozom, mennyit mondhatok el neki. Úgy döntök, megpróbálkozom az igazsággal.

- Démonok gyilkolták meg őket. Varázserő segítségével menekültem el.

A homlokát ráncolja.

- Ha ez most vicc... - Látva az arcomat elakad a szava. - Dervish tudja?

- Igen.

- Hisz neked?

- Igen. De ő az egyetlen. Mindenki más azt hiszi, csak kitaláltam.

Bill-E megvetően felhorkan.

- Ha Dervish hisz neked, akkor én is hiszek. - Elfordul a képektől, és érthetetlen szavakat mormolva tesz néhány fura, csoszogó tánc lépést.
- Hát ez meg mi volt? - nézek rá zavartan.
- Dervish egyik varázslata - feleli. - Megmosolyogtatja a halottakat. Dervish azt mondja, fontos, hogy a halottak

92

IPlíokiogok legyenek. Ebben a házban azért nem járnak ki--Cjgítetek, mert Dervish mindig megnevelteti őket. -35,, - Marhaság!

- Lehet - vigyorog Bill-E. - De én évek óta táncolok, és is zargatnak a kísértetek. Most minek kockáztassak az-l, hogy abbahagyom?

Az MTV-t nézzük a nagy képernyőn, s közben, mint a moziban, pattogatott kukoricát majszolunk, és papírpohárból kólát iszogatunk.

- A tévé az én ötletem volt - henceg Bill-E, bal térdén egyensúlyozva a távirányítót. - Dervish először nem akarta, -de addig nyaggattam, míg végül vett egyet.

- Ha valamit akarsz, mindig beadja a derekát? - kérdezem.

- Nem - sóhajtja Bill-E. - A nagyszüleimet az ujjam köré csavarom, de Dervish nem hagyja magát. Azért vette meg a tévét, mert meggyőztem róla, hogy jó ötlet - a vendégei hasznát veszik, még ha őt nem is érdekli.

- Te és Dervish jó barátok vagytok, igaz? - jegyzem meg.

-Állj félre, Sherlock Holmes! Itt az új szuperszimat! -Bill-E a szemét forgatva felnevet.

- Én nem akarok... közétek állni... vagy ilyesmi... - motyogom félszegen.

- Ha akarnál, sem tudnál - válaszolja magabiztosan.

- Hogyne tudnék! - gurulok dühbe. - O a nagybátyám.

- Na és? - nevet Bill-E. - Nekem meg az apám! Döbbenten bámulok rá.

Elszégyelli magát.

93

- Ezt nem kellett volna elárulnom - morogja. - Ugye nem mondod meg neki?

-Nem... de hát... úgy értem... - hápogok. - Azt mondtad, hogy nem ismerted a papádat!

- Nem is - mondja. - Hivatalosan nem. De nem kell ahhoz lángésznek lenni, hogy az ember rájöjjön. Nem hívna át, és nem csinálna olyan nagy faksznit belőlem, ha nem lennék rokonok. És a nagyszüleim sem túrnék, hogy eny-nyit foglalkozzon velem, ha nem lenne muszáj nekik, akármilyen jó barátja volt is a mamámnak. Dervish nem lehet más, mint az apám. Ez teljesen logikus.

- Megkérdezted tőle valaha? Bill-E a fejét rázza.

- Minek rontsam el az egészet? Nagyon jól megvagyunk így is. Ha valaha kiderülne az igazság, talán kérné, hogy hivatalosan nála helyezzenek el.

- És az nem lenne jó? Vállat von.

- A nagyszüleim nem hiányoznának túlságosan, ha Dervishhez költöznék - vallja be. -

Ahányszor csak akarnám, meglátogathatnám őket. De ha elveszítené a pert, lehet, hogy bírósági végzéssel tiltanák meg, hogy találkozhasson velem. Az a gyanúm, hogy anya halálakor egyezséget kötöttek: mindaddig elvihet magához látogatóba, meg én is mehetek hozzá magamtól, amíg nem árulja el, hogy kicsoda valójában. Ha elkezdenék kavarni, könnyen lehet, hogy mindent elrontanék.

Tűnődve vakarom a fejem. Ez az egész kicsit bonyolultnak tűnik nekem - nem olyan embernek ismertem meg Dervisht, mint aki belemegy ilyen furmányos dolgokba. De még új szereplő vagyok ebben a játékban. Bill-E élete nagy a nagybátyám közelében töltötte. Úgy sejtem, tudja, t beszél.

4 -Akkor, ha minden igaz, unokatestvérek lennénk -

* Jegyzem meg.

; - Aha - kuncog Bill-E, és ujjával megböki a mellemet. -s'VJzont ha én vagyok a jogos örökös, akkor ne nagyon erezd magad otthon itt, Grady, mert mihelyt bekrepál az öreg, ki leszel ebrudalva innen!

- Rém kedves vagy! - nevetek fel, és a maradék pattoga-tott kukoricát ráborítom a fejére.

- Hé! - kiáltja, szerteszét szórva a fejről a kukoricaszemekeket. - Most aztán össze is szeded!

- Szedd össze tel - vigyorgok komiszul. - A te házad... Harsány nevetés közepette fölkerget a lépcsőn, s közben

két marokkal szórja a fejemre a pattogatott kukoricát.

Vérfürdő az erdőben

Telnek a napok. A szokásos teendők. Tömérek sakkparti Dervishsel és Bill-E-vel. Bill-E-t Dervish tanította meg sakkozni. Sokkal jobban játszik, mint én, de mivel el-elkalandozik a figyelme, többször megverem, mint kellene. Tévézünk. Lógunk mindenfelé Bill-E-vel. Amikor épp nem a tévé előtt tespedünk, vagy nem vívunk egymással véresen komoly sakkpartikat, focizunk, és a környéken barangolunk.

Már ismernek Carcery Vale-ben. Bill-E bemutatott a boltosoknak meg a helyi pletykafészeknek. Ugyanúgy elfogadnak, mint akármelyik másik gyereket. Dumálgatnak velem, amikor bemegyek vásárolni. Kérdezik, hogy van Dervish, és hogy tetszik az udvarház. Mesélnek a ház véres múltjáról, hogy a frászt hozzák rám.

Bill-E elvisz látogatóba a nagyszüleihez. Micsoda vén csatalovak! Szúrós a szemük, éles a nyelvük, fakó, színtelen ruhát viselnek, a házukban örökös félhomály dereng. Spleen nagypapa folyvást a régi szép napokon lovagol, meg hogy Carcery Vale mennyire lezüllött. Spleen nagymama szótlanul jön-megy a háttérben, teát és kekszet szolgál fel, és egyre azt lesi, nehogy egy morzsát is lehullajtsak a szőnyegre.

Mindketten sűrűn emlegetik Dervisht, de egy jó szót sem ejtenek róla.

- Nem rendes dolog, hogy egymaga él odakint.

- Egy ekkora ház túl nagy egy embernek.

- Meg kellene házasodnia, de nem fog hozzámenni senki!

96

- - Ha valami gyanúsat művelne, rögtön szóljatok nekünk!

Bill-E bocsánatkérően mosolyog, amikor elmegyünk.

- Szeretem a nagyszüleimet, de tudom, milyenek. Nem foglak túl gyakran idehozni.

Vállat vonok, mintha azt mondanám, nem nagy ügy, de magamban megköszönöm neki. Nem is értem, hogy bírja ők. Én már rég elszőktem volna hazulról, ha egy ilyen kellemetlen, mogorva házaspárral lettem volna összezárván! Ámbár, ha jobban meggondolom, zsémbes öreg nagyszülőkkal lakni még mindig jobb, mint ha az embernek egyáltalán nincsenek rokonai!

Mennyit panaszkodtam anyára és apára, amikor még... velem voltak. Nekik is voltak hibáik. Azt

hiszem, mindenkinek vannak. De egy szóval sem panaszkodnék, ha még mindig velem volnának... ha élnének.

A gyilkosságok mindig itt motoszkálnak valahol a gondolataimban. Véna, Artéria és Vész herceg emléke szüntelenül kísért. Sokszor ébredek fel éjszakánként sikoltozva, hadonászva, a rémülettől kimeredő szemmel, mert azt képzelem, hogy démonok vannak a szobámban az ágy alatt, a szekrényben, körmükkel az ajtót kaparásszák.

Dervish mindig ott terem, ha lidérces álomból ébredek. Leül az ágyam végébe. A kezembe nyom egy bögre forró csokoládét vagy egy törülközőt, hogy letörölhessem a verítéket az arcomról. Soha nem kérdezi, mit álmodtam. És mihelyt megnyugszom, elmegy.

Nem beszélgetünk a démonokról. Azt hiszem, Dervish szeretne, de nekem nem akaródzik visszalépni abba a pokoli világba. Szörnyekről, démonokról, varázslásról szóló könyveket hagy a szobámban vagy a földszinti asztalon. Eleinte hozzájuk sem nyúlok. Később elolvasok egy-egy bekezdést,

97

Bill-E bólint.

- Dervish felolvasott nekem részleteket belőle. Farkasemberekről szóló legendákat és rendelkezéseket. Nagyon érdeklik a farkasemberek - egy csomó könyve szól az alakváltoztatókról.

Végigpergeti a könyv lapjait, alaposan megnéz néhány oldalt, lapozgat ide-oda. Megtalálja, amit keresett, és rámutat egy képre.

- Körülbelül egy éve fedeztem föl ezt - mondja halkan. - Akkor még nem gondoltam róla semmit. De amikor pár hónappal ezelőtt megláttam Dervisht, amint felszedi a földről az elpusztult állatokat, és darabokra tépett tetemeiket is találtam... mindig holdtölte idején...

- Nem hiszem el, hogy hová akarsz ezzel kilyukadni - mordulok fel.

- Jussanak eszedbe a démonok! - mondja, és megfordítja a könyvet, hogy jól láthassam a benne lévő képet.

Fiatal fiú, tizenhat-tizenhét éves lehet. A tekintete zavaros. Sovány. Az arca eltorzult és szőrös, rengeteg haja van, az álla csapott, a foga éles, a szeme sárga. Van valami ismerős az arcában, de egy kis idő beletelik, mire rájövök. Aztán hirtelen bekattan - az egyik portréra emlékeztet.

Még hozzá arra, amelyik nagyon közel van apa és Gret fényképéhez.

- Steven Groarke - mondja Bill-E. - Unokatestvér. Hét vagy nyolc éve halt meg.

- Találkoztam vele egyszer - suttogom. - De még nagyon kicsi voltam. Nem nagyon emlékszem rá. Csak arra, hogy nem ilyen volt a haja, sem az arca, sem a foga, mint ezen a képen.

Bill-E visszafelé pergeti a könyv lapjait. Aztán megáll an

110

nál az oldalnál, amelyen szinten a családi portrék folyosóján látható képek egyike szerepel. Egy kislány képe.

- Kim Reynolds. Tízéves volt, amikor meghalt - valószínűleg egy tűzben.

Továbblapoz visszafelé, majdnem a könyv legelejére. Megáll egy vázlatosan odavetett rajznál, amely egy ruhátlan, nagyon szőrös férfit ábrázol, négykézláb állva, mint valami kutya. Vagy farkas. Borotvaéles fogak. Karmok. Hossz-szúkás fej. Sárga, kegyetlen szempár.

- Ez nem ember - motyogom kiszáradt szájjal.

- Szerintem az, vagy az volt - ellenkezik Bill-E. - Biztosat persze nem tudhatok, de összehasonlítottam az Ábrahám Garadexet - az öreg Bartholomew egyik fiát - ábrázoló rajzzal, és esküdni mernék rá, hogy a kettő egy és ugyanaz.
 Remegő kézzel nyúlok oda, és becsukom a könyvet.
 - Mondd el! - szólok rekedten. - Mondd el azt, amiért idehoztál!
 - Nem azért mondom el, hogy megrémítselek - kezdi Bill-E. - Senki másnak nem mondanám el. De te is őszinte voltál hozzám, és beszéltél a démonokról, ezért úgy gondolom...
 - Mondd már! - förmedek rá.
 - Oké. - Bill-E nagy lélegzetet vesz. - Azt hiszem, ezek az emberek, itt, ebben a könyvben, alakváltoztatók voltak. Azt hiszem, a lycantropia évszázadok, talán évezredek óta öröklődik a családjukban. Azt hiszem, a nagybátyád - az apám - is alakváltoztató. Azt hiszem, Dervish farkasember.

tette a lábát, egyfolytában flörtöl velem. Úgy ég a képem, mintha legalább tíz pofont kaptam volna ma!

A konyhában vagyunk, tejterméket nyakalunk. Dervish és Meera elment valahová vacsorázni.

- Ne izgasd magad - nyugtat meg Bill-E. - Velem is ezt csinálja. Szereti zavarba hozni a férfiakat. És a fiúkat!

- Ért is hozzá - morgóm, aztán köhintek. - Ő meg Dervish... ők ketten... ?

- A! - feleli Bill-E. - Csak barátok. Meera rengeteget utazik. Mindig egzotikus vidékekre.

Gyakran jön ide. Néha elmennek együtt nyaralni motorral, de Dervish azt mondja, nem kavernak, és nem hinném, hogy hazudik. Ki tudná eltitkolni, ha ilyen barátnője van!?

Szombat. Ma reggel Meera ébresztett, ágyba hozta a reggelit. Simán besétált a szobámba, egy szál hálóingben, és alatta (legalábbis így képzeltem) semmi. Leült és elcsevegett velem, amíg ettem, megkérdezte, milyen az élet Dervishsel, mi a véleményem Carcery Vale-ről - Dögunalmas, mi? -, és egyszerűen gyönyörű volt. Rémmé esett, hogy a piritósomra és a rántottamra figyeljek. Bill-E korán átjött, hogy találkozzon Meerával, aki úgy körbekotkodácsoka, mint valami tyúkanyó.

- Hogy megnőttél! Megemberesedtél! Hovatovább kész férfi leszel! Mikor veszel már le a lábamról, és szöktetsz meg innen?

Egy idő után Dervish és Meera elvonult a dolgozószobába, így aztán Bill-E meg én elindultunk a közeli erdőbe, felkutatni Lord Sheftree elásott kincsét.

100

- Ha megtaláljuk, nem szólunk róla senkinek - mondja Bill-E egy öreg, kiszáradt tölgyfa gyökereit bökődve. - Megvárjuk, amíg idősebbek leszünk, és már többet tudunk ezekről a dolgokról. Akkor titokban eladjuk, és a hasznát megfelezzük. Rendben?

- Vagy az is lehet, hogy elteszlek láb alól, és az egészet megtartom magamnak - vigyorgok önelégülten.

- Nem fog menni - feleli komolyan. - Naplót vezetek. Ha meghalok, Spleen nagymamáék megtalálják, elolvassák benne, hogy kiástuk a kincset, és a többit már tudni fogják.

- Mindenre gondolsz, igaz? - nevetek.

- Igyekszem - feleli cseppet sem szerénykedve. - Dervish-től tanulom és a sakkpartijainkból. Mindig nyaggat, hogy használjam ki maximálisan a lehetőségeimet, és dolgoztassam az agyamat.

- Mi ez a sakkörület nála? - kérdezem. - Ugyanez volt a szüleimmel is. Mintha a sakk volna a legfontosabb dolog a világon.

- A mamádról nem tudok, de a papád családjában ez afte-le hagyomány - feleli Bill-E. - A klánból heten vagy nyolcan nagymesterek voltak. Amikor Dervish az őseiről beszél, gyakran emlegeti a nagy sakkozókat. Sőt más embereket is a sakktudásuk alapján ítél meg. Egyszer rákérdeztem az egyik rokonára, egy lányra, aki úgy harminc évvel ezelőtt halt meg - érdekesnek látszott a fényképen, és szerettem volna tudni, milyen volt. Dervish csak valami olyasmit mor-gott, hogy nem nagyon tudott sakkozni. Ennyi mondanivalója volt róla.

Bill-E arra a következtetésre jut, hogy a kincset nem a fa alá ásták el. Összeszedjük a szerszámainkat - egy fejszét és

101

egy ásót -, és indulunk más, valószínűnek látszó helyeket keresni.

- Milyen gyakran jössz ki ide kincset keresni? - kérdezem.

- Az időjárástól függ - válaszolja. - Nyáron, amikor meleg van, és hosszúak a napok, háromszor-négyszer is kijövök egy hónapban. Télen legfeljebb havonta egyszer.

- Nincsenek barátaid? - faggatom kissé nyersen. Feltűnt ugyanis, hogy nemigen emleget más gyerekeket, pedig az iskoláról amúgy sokat beszél. És mindig van ideje arra, hogy átjöjjön Dervishhez és hozzám. Sohasem mondja, hogy most nem ér rá, vagy hogy korábban el kell mennie, mert egy másik barátjával találkozik.

- Nem sok - feleli őszintén. - Vannak barátaim az osztályban, de iskolán kívül nem nagyon szoktunk találkozni. Egyrészt az a gond, hogy Spleen nagymamáék azt szeretik, ha otthon kuksolok. Másrészt az, hogy szeretek Dervishsel lógni. Az a gyanúm, eléggé különc figura vagyok, nem értek a barátkozáshoz.

- Velem nagyon is könnyen össze barátkoztál - emlékeztetem.

- Mert te olyan vagy, mint én - mondja erre. - Kívülálló. Más. Csodabogár. Mind a ketten furcsák vagyunk, ezért jövünk ki egymással.

Nem hangzik valami jól az, amit mond, még sohasem gondoltam magamra úgy, mint csodabogárra - de gyerekes dolog lenne elkezdni toporzékolni, és azt kiabálni, hogy „Én nem vagyok csodabogár!”. Inkább elengedem a fiilem mellett, és szóltanul megyek Bill-E után mind beljebb az erdőbe.

102

' bozótos kellős közepe. Keresünk egy jó helyet, ahol elkezdhetünk ásni. Két kő között rátalálok egy puha földdel borított részre. Ásni kezdek, és a föld beomlik. Úgy néz ki, ■ mintha egy Kaik lenne itt. Talán egy állat odúja, de az is lehet, még az is lehet, hogy...

- Azt hiszem, itt... - kezdem.

- Csss! - vág a szavamba Bill-E.

Mutatóujját a szájára nyomva csendre int. Lekuporodik. Követem a példáját. Feszült arcát látva megértem, hogy ez most nem játék. Felgyorsul a szívverésem. Keményen megmarkolom a fejsze nyelét. Felvillan előttem az a szoba, az az éjszaka. A rémület már a gyomrom falába mélyeszi karmait.

- Érzem a szagát - suttogja Bill-E. - Ha kiszúr bennünket, neved, és csinálj úgy, mintha meg akartuk volna lepni. Ha nem vesz észre, akkor maradj lent a földön, amíg nem szólok.

- Ki az? - sziszegem.

Bill-E elhessenti a kérdést, és figyelmét a bozótoson túli fákra összpontosítja.

Eltelik tíz másodperc. Húsz. Harminc. Magamban számolok, mint amikor víz alatt úszom, és visszatartom a lélegzetemet. Töprengök - ha ők azok, akkor elfussak, vagy megpróbálják szembeszállni velük?

Hatvankilenc, hetven, hetvenegy... két láb. Edzőcipő. Világoszöld sportzokni. Elfojtom a feltörő nevetést. Hisz ez csak Dervish! A rémület elszáll, a szívverésem lelassul. Később majd be kell húznom egyet Bill-E-nek, amiért így rám ijesztett.

Bill-E lekuporodva vár, amíg Dervish elüget a bozótos mellett, és betér a fák közé. Aztán, amilyen csendben csak

103

tud, kikecmereg a bokrok ágai közül, feláll, és szóttanul bámul a távolodó Dervish után.

- Hát ez mi volt? - kérdezem, miközben én is felállók, és leporolom magamat.

- Menjünk utána! - feleli Bill-E.

- Minek? - Hirtelen eszembe jut valami. - Ugye, nem gondolod, hogy Meerával van randija idekint? - Elvigyoro-dom, és könyökömmel oldalba bököm.

- Ne hülyéskedj! - mereszti rám dühösen a szemét Bill-E. - Csak tedd, amit mondok, oké?

És mielőtt válaszolhatnék, már lohol is Dervish után, mint egy indián nyomolvasó. Pár lépéssel lemaradva követem, s azon filózom, mire jó ez az idióta játék, és vajon hová vezet.

Pár perccel később. Mindenütt Dervish nyomában. Bill-E egy pillanatra sem téveszti szem elől, de nagyon vigyáz, hogy véletlenül se árulja el magát. Meglep, hogy milyen ügyesen lopakodik. Mögötte trappolva úgy érzem magam, mint elefánt a porcelánboltban.

Dervish megáll, és előrehajol. Bill-E visszafojtott lélegzettel hátranyúl, és maga mellé húz.

- Látod? - súgja.

- A fejét meg a vállát látom - morgók hunyorogva. Sajnos Meerának nyoma sincs.

- Figyeld a kezét, amikor majd főlegyenesezik!

Úgy teszek, ahogy Bill-E parancsolja. Pár perc múlva nagybátyám föláll, a kezében egy merev vörös valamit tart. Ahogy balra fordul, jobban ki tudom venni - egy széttépett testű döglött róka az.

104

Dervish elővesz egy műanyag zsákot. Beledobja a rókát. Megvizsgálja a földet maga körül. Továbbmegy.

Bill-E vár néhány percet, aztán elindul a hely felé, ahol Dervish a rókát találta. A földön vérfoltok, szőrösomók, belső részek darabkái.

- Még meg sem alvadt a vér - jegyzi meg Bill-E, miközben belebök egy vörös tócsába egy gallyal, majd a magasba emeli, mintha a vér minőségét akarná megvizsgálni. -A múlt éjjel vagy ma hajnalban ölhették meg a rókát.

- Na és? - kérdezem zavartan. - Egy döglött róka. Nagy

CUCC!

- Láttam már Dervisht ehhez hasonló dolgokat összeszedni - mondja Bill-E halkan. - Van egy szemétegető Vale túlsó végében. Dervishnek kulcsa van hozzá. Oda hordja a dögeket, és amikor senki sincs a közelben, elhamvasztja őket.

- A leghigiénikusabb megoldás - jegyzem meg.

- Dervish szerint nem szabad a természet folyamataiba beavatkozni - ellenkezik Bill-E. - Azt mondja, az elhullott tetemek a tápláléklánc fontos elemei, ezért ott kell hagyni őket, ahol vannak, feltéve, hogy nem okoznak kellemetlenséget az embereknek.

- Mire akarsz kilyukadni? - kérdem óvatosan.

Bill-E nem válaszol. Néz meredten a földre, gondolkodik, aztán hirtelen sarkon fordul, és int.

- Gyere utánam! - vágja oda kurtán, majd ügetni kezd. Nincs más választásom, futnom kell utána.

105

Patakparti tisztás. Gyönyörű, napsütöses délután. Leheve-redem, és napfürdőzöm. Bill-E kivonszol egy nagy, fekete műanyag zsákot egy bokor alól.

- Az elmúlt három hónap alatt gyűjtöttem Össze ezeket - mondja, és bogozni kezdi a zsák csomóra kötött száját. -Egy-két hónapja észrevettem, hogy Dervish összeszed pár dögöt, és gondoltam, én is figyelni fogok, és felszedem előle a döglött állatokat.

Megragadja a zsák alját, és kiborítja a tartalmát. Legyek egész raja röppen fel a levegőbe. A bűz gyomorforgató.

- Mi a...! - Fuldokló köhögés jön rám, két kezemet a számra és az orromra tapasztom, a szemem könnybe lábad.

Csontok és húscscafatok hevernek Bill-E lába előtt. Egy vastag bottal gondosan szétválogatja őket.

- Borz - mutat rá egy oszló dögre. - Sün. Hattyú...

- Mi az ördög ez a sok rondaság? - kiáltom dühösen. -Olyan bűdös, hogy...

- Nem tudtam, miért érzem úgy, hogy meg kell őriznem ezeket - mondja halkán, szemét le nem véve az orrfacsaró dögökről. Aztán rám néz. - Most már tudom: azért, hogy megmutassam neked. Zavartan meredek rá. Nagyon rossz érzésem támad. Ha Bill-E durva tréfát akarna űzni velem, megérteném - még benne is lennék. De a szemében nyoma sincs jókedvnek. Az arcán nem látom a titkolt kárörömet.

- Nem neked személy szerint - folytatja, és tekintetét visszafordítja a tetemekre. - De az énem egy része nyilván úgy érezte, muszáj megmutatnom valakinek. Csak idő kérdése volt, hogy mikor jön el az a bizonyos valaki.

- Bill-E - nyögöm -, teljesen kiborítasz.

106

- Gyere közelebb! - mondja.

Figyelmesen nézem az arcát. Aztán az ásót, amely ott fekszik mellette a földön. Jól megmarkolom a fejszém nyelét. Pár lépést teszek feléje. Karnyújtásnyira tőle megállók.

- Nézz rájuk! - mondja, és az állatokra mutat. Ugyanúgy, ahogy a Dervish kezében látott rókának, ezeknek az állatoknak is fel van hasítva a teste. Hiányzik vagy szét van rágva a fejük, csakúgy, mint a végtagjaik. Bevillan apa képe, ahogy ott lógott a mennyezetről.

- Hányanom kell - nyögöm, és félrefordulok.

- Ezeket nem állat ölte meg - mondja Bill-E. Megmerevedem. - Nézd meg, hogyan szakították fel a hasukat: egyenetlenül, de pontosan középen. És a harapásnyomok nem vallanak egyetlen általam ismert ragadozóéra sem. Ha ezt egy farkas vagy medve művelte volna, a nyomok sokkal távolabb esnének egymástól, és nagyobbak lennének, mivel nagyobb az állkapcsuk.

- Errefelé nincsenek sem farkasok, sem medvék - mondom komor képpel.

- Tudom. De amíg nem vizsgálhattam meg közelebbről a tetemeteket, kénytelen voltam azt feltételezni, hogy medve vagy farkas, esetleg elvadult kutya lehetett. Akkor még nem következtettem semmire.

- De azóta igen - jegyzem meg szárazon. - Jól van, ne kímélj! Szerinted mi tette?

- Nem vagyok benne biztos - mondja higgadtan -, de ellenőriztem a fognyomokat a legjobb biológiai könyvekben és weboldalakon, amiket csak fel tudtam kutatni. Amennyire össze tudtam hasonlítani, úgy gondolom, hogy majomé...

107

- Ugye, nem azt akarod mondani, hogy King Kong volt az? - kiáltok fel gúnyosan.

- ...vagy emberé lehetnek - fejezi be a mondatot Bill-E. Hátborzongató, fagyos csend.

Dervish dolgozószozája. Bill-E bevezet. Nem tudom, voltaképpen hol lehet Dervish, de a motorja nem áll odakint, tehát nincs itthon. Meera motorja is eltűnt.

- Nem volna szabad itt lennünk - suttogom idegesen. - Dervish azt mondta, ezt a szobát levédte varázslattal.

- Tudom - közli Bill-E. Elém lép, széttárja a karját, és kántálni kezd. Nem tudom, milyen nyelven beszél, de a szavak hosszúak és lírai hangzásúak. Éneklés közben megfordul, és szemét behunyva koncentrálni.

Aztán megáll, és kinyitja a szemét.

- Biztonságos - veti oda.

- Biztos vagy benne?

- Dervish évekkal ezelőtt megtanított erre a varázslatra. Fel is frissíti mindig, amikor megváltoztatja a házat védő varázslatot. Valószínűleg ez lesz az első varázslatok egyike, amit neked is meg fog tanítani, ha úgy dönt, hogy már felkészültél a tanulásra.

Kényelmetlen érzés fog el, különösen mivel megígértem Dervishnek, hogy nélküle nem lépek be ide. De Bill-E-t nem lehet megállítani, és túl kíváncsi vagyok, semhogy most képes lennék meghátrálni.

- Mit keresünk? - kérdezem, miközben követem az egyik könyvespolchoz.

A tisztástól elindulva egyenesen ide jött, útközben

108

egyetlen szót sem szólt az állattetemekről, amelyeket összegyűjtött.

- Ezt - mondja, és leemel a Dervish számítógépe fölötti polcok egyikéről egy nagy, cím nélküli könyvet. Leteszi az íróasztalra, de nem nyitja ki.

- Démonok ölték meg a szüléidet és a nővéredet - mormolja. A vér megfagy az ereimben. Fölnéz.

- Varázslatokkal teli világban élünk. Egy közönséges ember gúnyosan nevetne a javaslatom hallatán. De mi nem vagyunk közönségesek. Mi Gradyk vagyunk, Bartholomew Garadex, a mágus leszármazottai. Ezt véd az emlékezetedbe!

Kinyitja a könyvet. Krémszínű, gyűrött lapok. Kézírás. Megpróbálok elolvasni pár bekezdést, de a betűk olvashatatlanok - kacskaringósak, cirkalmasak.

- Ez latin, görög vagy valami más holt nyelv? - kérdezem.

- Angol - válaszolja Bill-E.

- Kódolt?

- Olyasmi - feleli félmosollyal az arcán. - Dervish olvasásvarázslatot bocsátott rá. A szavak világosan le vannak írva, de a varázslat feloldása nélkül nem érthetjük meg a jelentésüket.

Fellapozza az első oldalt, és ujját végighúzza a lap tetején lévő címen.

- „Lycantropia a történelem különböző korszakaiban” - olvassa fennhangon.

- Honnan tudod, hogy ez áll ott, amikor nem tudod feloldani a varázslatot? - értetlenkedem.

- Dervish egyszer felolvasta nekem - néz rám ravaszkan. - Tudod, mit jelent a „lycantropia”?

- Persze - fortyanok fel sértődötten. - Láttam farkasemberes filmeket!

Bill-E bólint.

- Dervish felolvasott nekem részleteket belőle. Farkasemberekről szóló legendákat és rendelkezéseket. Nagyon érdeklik a farkasemberek - egy csomó könyve szól az alakváltoztatókról.

Végigpergeti a könyv lapjait, alaposan megnéz néhány oldalt, lapozgat ide-oda. Megtalálja, amit keresett, és rámutat egy képre.

- Körülbelül egy éve fedeztem föl ezt - mondja halkán. - Akkor még nem gondoltam róla semmit. De amikor pár hónappal ezelőtt megláttam Dervisht, amint felszedi a földről az elpusztult állatokat, és darabokra tépett tetemeiket is találtam... mindig holdtölte idején...

- Nem hiszem el, hogy hová akarsz ezzel kilyukadni - mordulok fel.

- Jussanak eszedbe a démonok! - mondja, és megfordítja a könyvet, hogy jól láthassam a benne lévő képet.

Fiatal fiú, tizenhat-tizenhét éves lehet. A tekintete zavaros. Sovány. Az arca eltorzult és szőrös, rengeteg haja van, az álla csapott, a foga éles, a szeme sárga. Van valami ismerős az arcában, de egy kis idő beletelik, mire rájövök. Aztán hirtelen bekattan - az egyik portréra emlékeztem.

Még hozzá arra, amelyik nagyon közel van apa és Gret fényképéhez.

- Steven Groarke - mondja Bill-E. - Unokatestvér. Hét vagy nyolc éve halt meg.

- Találkoztam vele egyszer - suttogom. - De még nagyon kicsi voltam. Nem nagyon emlékszem rá. Csak arra, hogy nem ilyen volt a haja, sem az arca, sem a foga, mint ezen a képen.

Bill-E visszafelé pergeti a könyv lapjait. Aztán megáll an-110

nál az oldalnál, amelyen szintén a családi portrék folyosóján látható képek egyike szerepel. Egy kislány képe.

- Kim Reynolds. Tízéves volt, amikor meghalt - valószínűleg egy tűzben.

Továbblapoz visszafelé, majdnem a könyv legelejére. Megáll egy vázlatosan odavetett rajznál, amely egy ruhátlan, nagyon szőrös férfit ábrázol, négykézláb állva, mint valami kutya. Vagy farkas. Borotvaéles fogak. Karmok. Hosz-szúkás fej. Sárga, kegyetlen szempár.

- Ez nem ember - motyogom kiszáradt szájjal.

- Szerintem az, vagy az volt - ellenkezik Bill-E. - Biztosat persze nem tudhatok, de összehasonlítottam az Ábrahám Garadexet - az öreg Bartholomew egyik fiát - ábrázoló rajzzal, és esküdni mernék rá, hogy a kettő egy és ugyanaz.

Remegő kézzel nyúlok oda, és becsukom a könyvet.

- Mondd el! - szólok rekedten. - Mondd el azt, amiért idehoztál!

- Nem azért mondom el, hogy megrémítselek - kezdi Bill-E. - Senki másnak nem mondanám el. De te is őszinte voltál hozzám, és beszéltél a démonokról, ezért úgy gondolom...

- Mondd már! - förmedek rá.

- Oké. - Bill-E nagy lélegzetet vesz. - Azt hiszem, ezek az emberek, itt, ebben a könyvben, alakváltoztatók voltak. Azt hiszem, a lycantropia évszázadok, talán évezredek óta öröklődik a családjukban. Azt hiszem, a nagybátyád - az apám - is alakváltoztató. Azt hiszem, Dervish farkasember.

Egy elmélet

- Te megörültél.

Leviharzom a lépcsőn a földszinti nagy terembe. Bill-E futva jön utánam.

- Teljesen világos - mondja, miközben elém ugrik, és elállja az utamat. - A harapásnyomok. Az, ahogy az állatok közepén fel vannak hasítva. Miért gyűjti a dögöket, és miért hamvasztja el őket? Azért, hogy eltüntesse a bizonyítékot!

- Örültség! - kiáltom újra, és félrelököm az útból. - Nemrég még azt mondtad, hogy Dervish az apád, most meg azt állítod róla, hogy farkasember!

- Mi köze egyiknek a másikhoz? - kérdi. - A farkasemberek normális emberek, leszámítva a holdtölte körüli időszakot.

- Teljesen elment az eszed! - kiáltom, s az ajtót feltépve kilépek a jótékony napsütésbe. - Ez a huszonegyedik század. A rendőrség kamerái mindenütt ott vannak. Léteznek DNS-vizsgálatok. Meg a többi. Egy farkasember egy hetet sem érne meg a mai világban.

- Miért ne, ha van benne emberi ravaszság? - ellenkezik Bill-E. - Hallgass legalább végig, jó? Hónapok óta ezen töröm a fejem. És nagyjából rá is jöttem a dologra.

Vonakodva megállók. A legszívesebben továbbmennek, és egy szót sem hallgatnék meg Bill-E elmebeteg szövegeiből. De énem egy parányi darabkáját teljesen megigézték a hallottak.

112

- Jól van, mondd - vetem oda kelletlenül. - De ha elkezded nekem ezüst lövedékekről meg...

- Azt hiszed, meg akarom ölni? - csattan fel Bill-E. -Ő az apám!

Felvázolja az elméletét. Lassan baktatok mellette.

- A filmekben akkor lesz valaki farkasember, ha megharapja egy másik farkasember. De én nem hiszem, hogy egy családban tucatszámra haraptak volna meg embereket, egyiket a másik után, annyi évszázadon át. Csakis a gének útján öröklődhet a dolog. Vannak szerencsétlenek, akik arra születnek, hogy farkasemberré váljanak. Úgy képezem, hogy már elég korán, kisgyerek- vagy kamaszkorban kezdődik az átváltozás. Dervish most a negyvenes éveiben jár. Ha ő farkasember, akkor szerintem már évtizedek óta él ezzel együtt.

A farkasemberek nem lehetnek vérengző gyilkosok -folytatja. - Ha azok lennének, Dervish már egy csomó emberrel végzett volna itt. Nézegettem régi újságokat a könyvtárban, a környéken az utóbbi időkben senkit sem gyilkolt meg vérengző vadállat.

- Lehet, hogy messzebbre jár gyilkolni - vetem közbe fanyarul.

- Erre is gondoltam - kap a szón Bill-E. - De az utóbbi hónapokban rajta tartom a szemem, és nem tapasztaltam, hogy holdtölte környékén távol töltötte volna az éjszakákat. Különben is, láttuk a helybeli öldöklés nyomait - a lemészárolt állatokat. Ha az otthonához ilyen közel öldösi az állatokat, miért ne mészárolna le helybeli embereket is? Dervish nem gyilkos! Ha a legapróbb esélyt is látnék rá, hogy az, most nem veled beszélnek, hanem a rendőrséggel.

- Képes lennél feljelenteni a saját apádat? - kérdezem megvetően.

113

- Kénytelen volnék, ha gyilkolna - válaszolja Bill-E halkán. - Gyilkosok nem járhatnak szabadon a világban.

Közeledünk az istállókhöz. Köztük és a ház között egy nagy vaslemez fekszik a földön. Arrafelé tartunk, egyszerűen azért, mert jobb hely nincs, ahová mehetnénk. Régebben ezen a területen kis gyümölcsös volt. Még most is van itt pár sima törzsű farönk. Bill-E leül az egyikre, én egy másikra. Lábammal dobolok a vaslemezen, s közben a „bizonyítékon” gondolkodom.

- Szóval azt hiszed, hogy Dervish olyan farkasember, akinek van lelkiismerete. Állatokat gyilkol, embert nem.

- Olyan nehéz ezt elhinni? - kérdezi Bill-E. - Ha elhiszed, hogy léteznek démonok, miért nem hiszed el, hogy farkasemberek is léteznek?

- Elhiszem, hogy léteznek démonok, mert láttam őket -válaszolom kimerően. - És abban is biztos vagyok, hogy ők a nap huszonnégy órájában démonok, egyformán romlottak és gonoszak mindig. Ha azt kéred, higgyem el, hogy emberek képesek kegyetlen vadállatokká változni - testileg átalakulni farkasszerű lényekké -, talán el tudnám hinni. De azt már nem hiszem, hogy egy hétköznapi emberből egy éjszaka alatt szőrös, sárga szemű, éles tépőfogú farkasember lesz, aztán másnap újra a rendes emberi alakjában jelenik meg.

- Olyan én soha nem mondtam, hogy átváltozik - jegyzi meg sietve Bill-E. - Szerintem itt inkább az agy állapotáról van szó, és nem a testéről.

- Es mi van azokkal az alakokkal a könyvben?

- Lehet, hogy mindenkinél másképpen működik - tűnődik. - Van, akin elhatalmasodik, és az illető teljesen átváltozik. Mások, mint például Dervish, úrrá tudnak lenni rajta.

114

- A farkasemberség fokozatai - nevetgélek. - Minél tovább beszélsz, annál nagyobb hülyeségeket mondasz.

- Oké - mondja sértődötten Bill-E, és feláll. - Csinálj, amit akarsz! Azt hittem, szívességet teszek neked, de ha te csak gúnyolódni tudsz, akkor...

- Hogy érted azt, hogy szívességet teszel nekem? - vágok a szavába.

- Én nem lakom itt - mondja Bill-E, és hátat fordít. -Ha jön a következő holdtölte, békésen fogok aludni az ágyamban, a nagyszüleim vale-i házában. Te viszont itt leszel egymagádban... egyedül a házban... Dervishsel.

Órák múlva. Megpróbálom rossz tréfának felfogni a hallottakat. Örültség! Tisztára sületlenség! Még gondolkodni sem érdemes rajta.

És mégis...

Egy démonok megszállta világban miért ne létezhetnének farkasemberek is? És el sem tudom képzelni, miért kell Dervishnek állattetemeket keresnie az erdőben, hogy aztán titokban elégesse őket. És némelyik arc abban a könyvben tagadhatatlanul hasonlít az arcképek termében látottakra. Igen ám, de csak Bill-E állítja, hogy a könyv farkasemberekről szól. Dervishnek tudvalevőleg mra humora van. Az is lehet, hogy meg akarta tréfálni Bill-E-t azzal a könyvvel. Talán ő maga rakta bele a fotókat és rajzokat. Ez sokkal hihetőbb, mint Bill-E elmélete. Sokkal logikusabb.

És mée;is...

115

Dervish napnyugta előtt ér haza. Mihelyt belép, azzal fogadom:

- Valami különleges helyen jártál?

- Csak motoroztam egyet - feleli, s kétoldalt, a halántékánál lesimítja ősz haját.

- Hol van Meera?

- Barangol a környéken. Úgy egy hétig lakik itt, de állandóan jön-megy. Hol van Billy?

- Hazament.

- Ó? - Dervish a fürdőszoba felé mentében megtorpan. -Azt hittem, tévézni akar.

- Más dolga volt - hazudom.

Dervish megy tovább a fürdőszoba felé. Tekintetem önkéntelenül is az arcát fürkészi, az állkapcsát, a feje búbját, nem látok-e rajta valami rendellenességet.

Este van. Súlyos felhők. Csak pillanatokra bukkan ki a növény hold.

Tévét nézek Dervishsel, egy dokumentumfilm megy valami hindu nőről, akit ismer. Az emberek természetes testenergiáinak felhasználásával gyógyít betegségeket. A-S-I-T-O-K!

Utána egy parti sakk. Dervish szórakozottnak látszik (vagy csak képzelem?). Lazára veszi a játékot, a szokottnál kevésbé agresszív. Megver, de én is leütöm néhány fontos bábuját, és keményen megdolgoztatom a győzelemért.

Nyújtózik. Nyög. Megnézi az óráját.

- Elfáradtam. Korán lefekszem. Te még fönny maradsz?

Nem nézek föl.

116

- Nem. Én is elég fáradt vagyok. Nemsokára én is fölmegek.

Lopva figyelem, ahogy felsiet a lépcsőn - nem éppen egy lefekvéshez készülő álmos ember léptei! Felállítom a bábukat a táblán. Tűnődve játszom magam ellen. Csend van, a ház meg-megreccsen körülöttem, s odakint enyhe szél fúj.

Félbehagyom a partit. Fölmegek a szobámba. Az ajtónál megállók. Ez hülyeség. Ha ennyiben hagyom a dolgot, mindenütt veszélyt fogok szimatolni. Közös a lakhelyünk - az egész életünk - Dervishsel. Nem engedhetem, hogy egy ilyen nevetséges ügy közénk álljon.

Visszafordulok, s fölmegek a lépcsőn a felső szintre Dervish szobájához. Egy pillanatra megállók az ajtó előtt, rendezem a gondolataimat, elhatározom, hogy mindent elmondok neki, amit Bill-E-től hallottam. Elvigyorgodom, amikor magam elé képzelem hitetlenkedő arcát. Aztán kétszer megkoppintom az ajtaját, és belépek.

- Bocs a zavarásért, de valamit muszáj...

Torkomon akad a szó.

A szoba üres.

Átkutatom az egész házat. A dolgozószobáját. A fürdőszobákat és a vécéket. A többi hálósobát. A földszintet. Még a pincét is, hátha az állványok között járkálva a borgyűjteményében gyönyörködik. Nincs a házban.

Ülök az ágyban. Hallgatom a szél zúgását. A döglött állatokra és a régi, farkasemberes filmekre gondolkodom. Nem merek elaludni.

Kipattan a szemem. Kora reggel van. A félelmem ellenére elszundíthattam. Kikászálódok az ágyból. Borús, szürke nap, az eget sötét fellegek borítják.

Letrappolok a konyhába. Sült szalonna és kolbász illata. Lassan benyomom az ajtót. Dervish áll a serpenyő mellett, dudorászik. Legalább egy perc beletelik, mire észrevesz. Elmosolyodik.

- Korán keltél.

- Nem aludtam valami jól.

- Éhes vagy? - kérdezi. - Kérsz szalonnát? Tojást?

- Csak pirítóst készítek magamnak. - Beteszek két szelet kenyeret. Háttal állok Dervishnek. - Este bementem hozzád - mondom nagy ártatlanul. - Nem taláلتalak ott. Elmentél valahová?

Rövid hallgatás. Aztán:

- Igen. Vale-ben voltam, az egyik kocsmában. Ott találkoztam Meerával. O aztán még továbbment valahová. Bocs, hogy nem szóltam.

- Oké. - Nyúlok a vajért. - Motorral mentél? - Ha azt mondja, igen, tudni fogom, hogy hazudik. A motor hangját meghallottam volna.

- Nem - feleli. - Gyalog. Ha iszom, nem vezetek.

Mosolyogva fordulok Dervish felé. A szalonnájára összpontosít. El sem hiszem, hogy ennyit idegeskedtem az ej jel. Már nyitom a szám, hogy elmeséljem neki a tegnapi jelenetet Bill-E-vel.
118

Aztán becsukom.

Dervish jobb kezével egy tojásért nyúl. A szemem ráta-'. pad a körmére. Nem hosszú - de csorba. Piszkos. Valami ' vörös tapadt alája.

Lehet festék is vagy rozsdá, vagy valami, amit az este abban a kocsmában evett.

Vagy lehet vér is.

Kimeredt szemmel bámulom. És csak bámulom.

A kenyérpíró kattan egyet a hátam mögött.

Kis híján felsikoltok.

A ruhákat rángatom ki a mosógépből. Ha Dervish netán rajtakap, azt mondom neki, pénzt felejtettem az egyik zsebemben.

Alsónadrágok. Zoknik. Ingek. Nadrágok. Végre: egy farmering, a bal zseben sast ábrázoló kis emblémával. Ezt az inget viselte Dervish tegnap este.

Megszagolom. Nem valami kellemes. Izzadságszaga van. Am cigarettafüst és sör büze nem érződik rajta. Egyáltalán nem olyan a szaga, mintha valaki egy estét egy kocsmában töltött volna benne.

A telefon mellett ülök. Fel akarom hívni Bill-E-t, hogy elmondjak neki mindent Dervish eltűnéséről, a vérről, az ingről, amelynek nincs kocsmaszaga. Csakhogy...

Dervish talán tényleg a kocsmában volt, ahogy mondta.

Talán inget cserélt, mielőtt elment volna, miután utoljára láttam.

Az a vörös folt a körme alatt lehetett bármi is.

19

Ha Bill-E nem beszéli tele a fejem mindenféle hülyeséggel, most biztos nem filéznék azon, miért surrant ki Dervish anélkül, hogy szólt volna. Nem ez volt az első eset. Nagyon ritkán szól bele abba, hogy mit csinállok, és cserébe elvárja, hogy én is tartsam tiszteletben a magánéletét. Nincs ebben semmi gyanús.

De vajon mit művel, amikor egyedül megy el valahova: És egyáltalán, hova megy? Tényleg Meerával találkozott Vale-ben? Ha igen, Meera miért nem jött haza vele? És ha átöltözött, az az ing, amelyikben a kocsmába ment, miért nincs a mosógépben a többivel?

Carcery Vale. Az Oroszlán és Bárány előtt állok. Sok kocsmá van Vale-ben. Mindegyikbe be akarok menni, hogy kiderítsem, tényleg járt-e Dervish a faluban tegnap este.

Azt a sztorit tervezem előadni, hogy Dervish elvesztette az óráját, és megkért, keressem meg.

Nem emlékszik, melyik kocsmában volt, úgyhogy végig kell járnom valamennyit.

Viszont mi lesz, ha valaki említést tesz Dervishnek az órakeresésről?

Végül hátat fordítok az Oroszlán és Báránynak, és hazamegyek. Nem vagyok sem eléggé vakmerő, sem eléggé rémült ahhoz, hogy ellenőrizsem Dervish alibijét. Legalábbis még nem. Éjszaka. Egyedül vagyok a házban. Meera itt járt délután. Meg akartam kérdezni, jól érezte-e magát tegnap este. 1 kocsmában, de ott volt Dervish is, és úgy éreztem, kilógna

120

a lóláb. Pár óra elteltével együtt mentek el. Dervish azt mondta, Vale-be mennek, nem kell megvárnom őket, nyugodtan fekdjek le. Megkérdezte, hozzanak-e valamit. Azt feleltem, egy kis rágcslálnivaló jól jönne.

Őrült ötletem támad: mi van, ha mindketten farkasemberek? Elhessegetem a gondolatot, mielőtt még teljes egészében formát öltene az agyamban.

Az egyik vendégszoba, a ház túlsó vége közelében, ott, ahol a téglából épült toldalék van. Innen belátni az utat. A folyosó szemközti oldaláról nyíló szobából ugyanilyen jó a kilátás a hátsó udvarra és az istállókra. Nyitva hagytam az ablakot, hogy ha bármi zaj támad, meghalljam. Rátapadok az útra néző ablakra. Bízom benne, hogy hamarosan megpillantom Dervisht és Meerát, amint részegen gajdolvá közelednek a falu felől tántorogva. Bill-E-nek címzett éles megjegyzéseket fogalmazok. Töprengek, vajon nem valami eszméletlenül idióta poénnak szánta-e ezt az egészet, hogy a frászt hozza rám. Mert ha igen, akkor rém dühös leszek rá. De meg is könnyebbülök.

Éjfél elmúlt. Leragad a szemem. Valamiféle kondulásra riadok fel szunyókálásomból.

Átrohanok a hátsó szobába. A nyitott ablakhoz lopódzom. Kikukucskálok. A már majdnem teljesen kikerekedett hold bevilágítja az udvar nagy részét, habár az égen úszó felhők itt-ott hosszan elnyúló árnyékokat vetnek rá.

Dervish és Meera a hullámlemez mellett áll, ott, ahol a három farönk van. Félrecsúsztatják a vaslemezt. Mögöttük, félíg árnyékban valami nagy test vergődik a földön. Merőn

121

nézem. Pár perc múlva elvonul a felhő, és a hold fénye rávetül a testre.

Egy szarvas, négy lába kötéllel összekötve, szája kipec kelve.

Dervish és Meera közben félretolta a hullámlemezt. A három farönk alkotta kör közepén betonba ágyazott két nagy faajtót pillantok meg. Rajtuk vastag lánc és lakat. Dervish lehajol, kulcsot vesz elő a zsebéből, babrál a lakattal, félredobja a láncot, és felnyitja a két ajtószárnyat.

Lépcső vezet le a föld alá. Dervish felemeli a szarvast, és a vállára dobja. A szarvas vergődik, ám Dervish ügyet sem vetve rá elindul lefelé a lépcsőn. Meera követi, s csak annyi időre áll meg, amíg behajtja maguk után az ajtót.

Felhők úsznak a hold elé. Kimeredt szemmel bámulom a földbe ágyazott ajtót. Néma csend.

Falfehér az arcom. A félelemtől dermedten állok.

Várom, mikor bújik elő Dervish és Meera. Rágom a körmöm. Újra előjönnek a korábbi, őrült gondolataim: mi van, ha mindketten farkasemberek? Próbálom nyugtatni magam azzal, hogy felidézem nagybátyámnak a beköltözésemtől mondott szavait: „itt nem érhet semmi baj”. Jó lenne tudnom, érvényesek-e még e szavak.

Múlnak a percek. Tíz. Tizenöt. Fél óra.

Gondolkodom. Nem látszottak másmilyeneknek. Nem nőtt szőrük. Sem hegyes tépőfoguk. A rendes ruhájukban voltak. Nem üvöltöttek fel a holdra. Dervish be tudta illeszteni a kulcsát a zárba, úgyhogy a keze sem változhatott ál-

lati mancsá. Sem a külsejük, sem a viselkedésük nem vallott farkasemberre.

Eltelt háromnegyed óra. Ötven perc. Lassan egy órája várakozom, amikor... újra megjelennek.

De nem a földbe ágyazott ajtó mögül - hanem a konyhán keresztül!

Kimennek a házból, egyenesen a faajtóhoz. Dervish fogja a láncot, átbújtatja a két nagy fogantyún, és lelakatozza. Együttes erővel óvatosan visszacsúsztatják a hullámlemezt az ajtóra.

Lábukkal elsímítják a vaslemez húzta nyomokat a földön. Tisztára törölgetik a kezüket. Dervish egy utolsó pillantással még egyszer ellenőrzi a helyet, aztán visszatérnek a házba.

Mihelyt belépnek, becsukom az ablakot, és rohanok a ' szobámba - nem akarom, hogy itt találjanak.

Ruhástul fekszem a takaró alatt, egész testemben remegek.

Lépések a lépcsőn.

Becsukom a szemem, alvást színlelek, arra az esetre, ha Dervish netán benézne rám. De a lépések továbbhaladnak, a felső szintre. A dolgozószobájába.

Még percekig várok. Nem hallok további zajokat, úgyhogy fölkelek, levetkőzöm, fölveszem a pizsamámat, és visszaosonok a hátsó hálósobába. (Ha észrevesznek, majd úgy teszek, mintha alvajáró volnék.)

Figyelmesen nézem a vaslemezt. Rakosgatom a mozaikkockákat. Dervish és Meera lement a lépcsőn a hátsó udvarba, de a házon keresztül érkezett föl. Lennie kell egy titkos folyosónak, amely a házba vezet.

A tények gyors számbavétele, és a nyilvánvaló következ-

tetés: a pince. A bor csak cselfogás. Dervish nem azért akar távol tartani engem a pincétől, hogy megvédje a drágalátos borait. Azt védi, amit eltitkolni igyekszik előlem.

Ágy. Nem megy az alvás. Összegömbölyödöm. Reszketek. Szorongatom az egyik falról leemelt ezüstfejsze nyelét. Imádkozom, hogy ne kelljen használnom.

Röviddel napkelte után. Lecsukódik a szemem. Ujjaim el-ernyednek a fejsze nyelén.

Kivágódik az ajtó. Beront Meera. Sikoltani próbálok, de elszorul a torkom, csak halk vinnyogás jön ki rajta.

Meera egy zacskót tart a kezében. Fél kézzel belemarkol. Képzeletem megtölti a zacskót mindenféle szörnyíiséggel. Kapkodok a fejsze után, de az belegabalyodik az ágyneműbe. Meera kiránt egy marokra valót a zacskó tartalmából, és felém dobja. Elhajolok előle, legszívesebben bebújnék a mögöttem lévő falba.

Valami képen talál. Iszonyodva söpröm félre, de amikor látom, mit hajigált rám Meera, a meglepetéstől csak pislogok...

Hiszen ez csak chips!

A pince

Dervish és Meera még reggel is hahotázik.

- Az arcod! - vihog Dervish a reggelije fölött. - Mintha a pokol összes démona akarta volna rád vetni magát!

Mint már megjegyeztem, a nagybátyámnak elég béna humora van.

Egy szót sem szólok, mialatt Dervisnek jót mulatnak a kis tréfájukon, csak lehajtom a fejem, és az ételre összpontosítok. Dervish nem érti, mitől ijedtem meg annyira. Nem tudja, hogy láttam a szarvassal, hogy arra gyanakszom, ő valójában farkasember, és azon töröm a fejem, lehet-e ezüstgolyókat vásárolni interneten keresztül. Ha tudná, nem hiszem, hogy nevetgélne.

Egyedül vagyok a házban. Dervish reggelente legalább háromnegyed órát kocog. Ennyi idő elég egy gyors felderítő-útra.

Lesietek a lépcsőn a borospincéhez. A kezem már az ajtón, amikor megtorpanok. A horrorfilmekben a szörnyek mindig az alagsorban rejtőzködnek. De most nem a moziban vagyok. Nem hagyhatom, hogy holmi képzeletbeli félelmek uralkodjanak el rajtam, amikor nagyon is valóságos félelmekkel kell megküzdenem.

Leosonok a lépcsőn. Az ajtót nyitva hagyom. Az

órára nézek - hét perc telt el, amióta Dervish elment. Fél órát engedélyezek magamnak, egy másodperccel sem többet.

A lépcső alján megállók. Sötétség és hideg. Előrecsoszogok, és a magasban kigyullad egy lámpa. Nézem a bor-állványok sorait. Megfordulok a tengelyem körül. A szívem összevissza kalapál. A lábam olyan, mintha egy elefánté volna - súúúúlyos. A kezemben lévő fejsze aprócskának és haszontalannak tűnik az erős villanyfényben.

Végiglépdelek a legközelebbi folyosón, s közben egyre a földet nézem - kőlapok, eltérő alakúak, szorosan egymás hoz cementezve. Meg-megállók, leguggolok, fejszém nyelével megütögetem a kőlapokat, s figyelem, nem visszhang-zik-e valamelyik.

Egyik sem. Mind tömör.

Balra fordulok. Végigjárok egy újabb folyosót, aztán egy harmadikat, negyediket.

Sehol a többtől eltérő kőlapok. Akárhol ütögetem, sehol sem kong. Épek a kőlapokat egymáshoz ragasztó mentcsíkok. Titkos ajtónak nyoma sincs.

ce-

Vissza, ahonnan elindultam. A harminc percből húsz mar eltelt. Izzadok, mint a disznó, amelyik érzi az égő faszén szagát. Kezdek arra gondolni, hogy tévedtem a pincét illetően. A titkos ajtó talán valamelyik földszinti szobában lehet. De még nem adom fel.

Tekintetem végigjáratom a helyiség falain, s ujjaimmal a száraz, durva követ tapogatva keresem a réseket.

126

A fal egy síkját - padlótól a mennyezetig, majdnem három méter magasan - egy borospalackokkal teli állvány takarja. Feléled bennem a remény, talán ez a titkos átjáró ajtaja! De amikor kiemelek egy-két üveget, csak a csupasz kőfalat látom mögöttük. Különböző helyekről szedegetek ki palackokat, de semmi rendelleneset nem látok.

Két perc telt el. Kárba veszett idő. Meg fogom vizsgálni a fönti szobákat. Lehet, hogy a titkos ajtó Dervish valamelyik könyvespolca mögött rejtőzik. A földszinti nagy előtérben fogom kezdeni, és onnan...

A gondolat félbemarad. Ahogy felállók, hogy kimenjek, észreveszek a padlón egy sötét foltot. Lehajolok, félrehajtom a fejem, hogy ne takarjam el a világosságot, és összehúzó a szemem, hogy jobban lássak.

Félkör alakú folt, halvány, alig észrevehető. Lábnyom, nem is vitás.

Nem sok lábnyom látható a pincében - Dervish nagyon tisztán tartja -, de azért nem ez az első, amellyel idelent találkoztam. Ez az egy abban különbözik a többtől, hogy elvezet az állványtól, és a cipősarkak nyomát eltakarják az üvegek.

Nocsak!

Nézem a tévét. Ideges vagyok. Várom, mikor megy már el Dervish.

Nem maradt időm, hogy alaposabban megnézzem a borospalackokkal teli állványt. Rögtön azután, hogy észrevettem a lábnyomot, feljöttem, és gondosan becsuktam magam után az ajtót. Dervish néhány perccel ezután hazaérkezett,

de akkorra én már a szobámban voltam, és hideg vízzel megmostam az arcomat, hogy eltüntessem a vörösséget, amelyet a pincében tett felfedezés váltott ki.

Dervish azóta a nap nagy részét a dolgozószobájában tölti, szokása szerint olvas, telefonál, e-maileket ír. Az idő ólomlábakon cammog. Csak egyetlen vágyam van: mielőbb visszamenni a pincébe. Majd beleőrülök, hogy nem tehetem.

A szemem örökké a bejárat ajtaján van, nem akarom, hogy észrevétlenül menjen el. Még a vécéajtót is nyitva hagyom, ha ott van dolgom, hogy halljam, amikor lejön a lépcsőn.

Eddig semmi. De türelmes vagyok. Egyszer csak el kell mennie. Örökké nem kuksolhat idehaza. Beesteledik. Dervish még mindig nem tette ki a lábát a házból.

A késői vacsoránál csak úgy mellékesen megkérdezem, tervez-e valamit ma estére.

- Gondoltam, megint elmehetnék a kocsmába - vigyorog szégyenlősen.

- Találkozol Meerával?

- Talán igen, talán nem. Ki tudhatja azt a kifürkészhetetlen Meera Flame-nél?

- Mire véljem ezt a hirtelen támadt vonzódást a vale-i ivászat iránt? - kérdezem.

- Mindennek egy csinos új csaposlány az oka - neveti el magát.

- Hogy hívják?

128

Szünet. Aztán gyors válasz:

- Lucy.

- Jutottál már vele valamire?

- Csak lassan hódol be varázslatos egyéniségemnek - kuncog Dervish. - Rászánok még néhány estét. Ha addig sem tudom betörni, akkor lemondok róla, és inkább elviszlek téged meg Bill-E-t moziba.

Mindezt nagyon lazán adja elő, én azonban pontosan tudom, hogy valójában mit művel - ezzel az ürüggyel fog sötétedés után elmenni pár napig, amíg a hold fogyni nem kezd.

Dervish pontban 21 óra 48 perckor távozik. Elmenőben bedugja a fejét az ajtómon, és nevetve közli, hogy semmi esetre se várjak rá ébren. Én fanyarkásan visszamosolygok, nem teszem szóvá, hogy nem öltözött át, nem vett föl rendes cipőt, nem fésülködött meg, nem dezodorozta be a hónalját, ahogy akkor tette volna, ha tényleg randira készül.

A nagybátyámnak még sok a tanulnivalója a kémkedés művészetére terén!

A pinceajtó. Tétovázom. Szívesebben csinálnám ezt nappali világosságnál. Lemenni ilyen keso este, amikor azt sem tudom, meddig marad el Dervish, a legkevésbé sem ideális. Fontolgom, ne várjam-e meg a reggelt, amikor szokásos napi kocogását végzi, és garantáltan lesz háromnegyed órára erre a célra.

De már két éjszakája jóformán semmit sem aludtam. Ki

129

vagyok merülve. Lehet, hogy reggel nem ébredek fel, és elmulasztom az alkalmat. Nem merek tovább várni.

Veszek egy mély lélegzetet. Erősen megmarkolom a fejszémet. Lemegyek.

Az állvány mindkét oldalán tömör fal van, de amikor leemelem az egyik palackot, benyúlok és megkopogtatom a mögöttem lévő „téglaikat”, kongó visszhangot hallok. Megragadom az állvány szélét, és nyögve megrántom. Meg sem moccan.

Még erősebben rángatom - az eredmény ugyanaz. Megpróbálom a másik oldalon - nem megy.

Hátralépek. Elemzem a problémát. Közelebbről is megnézem az állványt. Középen végigfut egy vékony válaszfal. Ennek két oldalán megrántom a rekeszeket, hogy szétválasz-szam őket. Pár millimétert engednek, többet nem.

A nyers erő nem megoldás. Meg vagyok győződve róla, hogy a válaszfal a rejtély kulcsa. Már csak arra kell rájönnöm, hogyan használjam.

Figyelmesen nézem az állványt. Ujjaim az egyik palack tetejét babrálják. Szórakozottan csavargatom jobbra-balra, miközben agyam a problémát boncolgatja.

Lépek egyet balra, hogy még egyszer megnézzem az állvány oldalát, s akkor megtorpanok, és az ujjaimra meredek. Félig kihúzom a palackot, majd visszatolom a helyére. Mosolyogva megragadom, megcsavarom és kihúzom a fölötte lévő, majd a mellette lévő. Mindegyik lazán kijár, de biztos vagyok benne, hogy ha végigmegyek az összes üvegen, megtalálom azt az egyet, amelvük nem mozdul.

Módszeresen dolgozom. A bal oldali legalsóval kezdem.

130

habár sejtem, hogy a szerkezetnek magasabban kell lennie, valahol középtájon. Sorra minden palackot ellenőrzök, megcsavarom, kihúzom, visszatolom a helyére. Mindenütt otthagynom az ujjlenyomatomat - nem ártott volna kesztyűt húznom -, de emiatt ráérek később aggódni.

Eljutok egészen az állvány jobb széléig. A következő sor. Végig a bal széléig. Eggyel feljebb és a jobb széléig. Eggyel feljebb és a bal széléig. Eggyel feljebb, és...

Egyre magasabbra érek. Múlnak a percek. Gyorsabb iramot diktálok, már nagyon szeretnék eredményt látni. Az egyiket túl hevesen rántom ki. Kiröpül, utánakapok, és sikerül elérnem, mielőtt a földhöz vágódva ezer darabra törne. Remegő ujjakkal teszem vissza az állványra. Ezután óvatosan, egyenletes mozdulatokkal végzem a dolgom.

Túl vagyok a felén. Felülről a negyedik, jobb oldalon. Kezdek elcsüggedni. Próbálok rájönni, milyen más módszerrel lehetne szétnyitni az állványt. Megkísért a gondolat, hogy fejszével hasítsak utat rajta keresztül. Tudom, hogy örülség, de már úgy felhúztam magam, hogy meg tudnám...

Jobbról a hetedik palack. Megcsavarom, de nem mozdul. Megdermedek. A lélegzetem elakad. Közelebb lépek a palackhoz, és tüzetesen szemügyre veszem. Ugyanolyan, mint a többi, kivéve, hogy be van szorítva a helyére. Erősebben megrázom, hogy biztos legyen benne, nem egyszerűen csak beragadt. Meg sem moccan.

131

II

Megpróbálom kihúzni - nem enged.

Újra megnézem. Tekintetem a dugóra összpontosítom. Elvigyorgodom. Jobb mutatóujjam hegyével megérintem a dugó tetejét. Finoman megnyomom.

A dugó besüllyed a palack nyakába. Hangos kattánás. A borállvány két fele szétcsúszik, és feltárul mögötte egy szelíden lejtő, sötét folyosó. Gondolatban gyorsan betájélok - az istállók irányába tart.

Elszánom magam, mielőtt a félelem erőt venne rajtam. Átlépek a küszöbön. Előre.

Alig teszek nyolc-kilenc lépést, amikor a borosüvegekkel te li állvány egy halk szisszenéssel becsukódik mögöttem. Koromsötétség borul rám. A szívem ki akar ugrani a helyéből. Kinyújtom mindkét karom, megérintem kétoldalt a falat, csak hogy valami valóságosat érezzék magam körül. Másodperctöredékek választanak el attól, hogy pánikba essek, amikor...

...fény gyúí ki a fejem fölött. Gyenge, pislákoló fény, de ahhoz elég, hogy bevilágítsa a szűk járatot.

Szívverésem lecsillapul. Szemem issza a fényt. Bátortalanul elmosolyodom. Megfordulok és visszamegyek. Megvizsgálom az állvány hátulját, s azon gondolkodom, hogyan fogok majd kijutni innen. Találok egy kapcsolót balra a falon. Megnyomom. A lámpa kialszik, és az állvány szétnyílik.

Kilépek a borospincébe, megvárom, amíg az állvány ös/-szezárul, s akkor újra kinyitom, és visszalépek a folyosón. Ezúttal továbbmegyek, miközben az állvány bezárul mo

132

göttem, és elbont az átmeneti sötétség. Kisvártatva, amikor kigyullad a pislákoló fény, kényszeredett mosollyal fölnézek a lámpára, és egy gondtalannak szánt kézmozdulattal intek neki.

Grubbs Grady - Mr. Hidegvér!

A folyosó nyílegyenes, és mintegy húsz méter után már nem lejt. Keskeny, de magas. A fal és a mennyezet mohos. A földet vékony kavicsréteg borítja. A mohából ítélve a folyosót több évtizeddel vagy akár évszázaddal ezelőtt készíthették.

Egy vastag, sötét faajtónál ér véget, amelynek egy nagy aranykarika a fogantyúja. Fületem az ajtóra szorítom, de nem hallok semmit. Ha Dervish az ajtó mögötti helyiségben van, akkor lehetetlen lesz meglepnem őt. Nincs más hátra, mint reménykedni.

Megfogom a hatalmas aranykarikát. Erőteljesen megrántom. Az ajtó nyikorogva kinyílik.

Belépek.

Hatalmas terem, legalább akkora, fagerendák tartják a mennyezetet. ban égő fáklyák - villanyvilágítás Az ajtót nyitva hagyva belépek Egy vasketrec uralja a helyiséget hoz. Majdnem a mennyezetig ér, koznak egymás mellett, s mind a rögzítve.

mint a borospince. Vaskos . A falakra erősített tartók-nincs. Kellemetlen bűz. a terembe, és körülnézek, tőlem jobbra, közel a falvékony rácsai sűrűn soranegy sarkán a földhöz van

133

A ketrechen a szarvas. Még mindig megkötözve, elcsigázottan vergődik. Saját ürüléke tócsájában. Innen hát a bűz.

Előbbre megyek, széles ívben kikerülöm a ketrecet. Három kis asztal áll a föld alatti teremben. Emberi alakra emlékeztető lábuk van. Mindhárom rogyásig megrakva könyvekkel. Az egyikről félig lelóg egy sakktábla. Tollak. írótübök. Gyertyák.

Az egyik sarokban kötelek és láncok. Fegyver sehol. Fejszékre és kardokra számítottam, de itt még egy furkósbot sincs.

Egy láda - a kincs! Egy ugrással ott termek, felcsapom a tetejét - a kincs utáni sóvár vágy elnyom minden mást ben nem. Ez lenne Lord Sheftree legendás kincse?

Keserves csalódás - a láda tele van régi könyvekkel és pergamentekercsekkel. Félrekotrom a papírokat, hogy megvizsgáljam a láda fenekét, hátha akad benne legalább egy árva aranyrög vagy aranypénz, de nem találok semmit.

Körbejárom a helyiséget. Ezúttal odamegyek a ketrechez. Észreveszek egy földbe illesztett tálat - víznek, gondolom. Két zárral ellátott ajtó, mostanában egyik sem lehetett elreteszelve. Tolóablak, amelyen át ételt lehetne beadni, nincs.

Arra gondolok, a szarvast ki kéne vonszolnom és szabadon engednem, de azzal elárulnám, hogy idelent jártam. Nem szeretném, ha Den'ish megtudná, hogy megtaláltam ezt a helyet. Nem tudom, mit tenne velem, ha rájönne.

Szemügyre veszem az asztalokat. Kettőn por lepi a könyveket., a gyertyák érintetlenek, és a székek egészen be vannak tolva alájuk. A harmadikon kevesebb könyv van, egy-kettő kinyitva, a két nagy gyertya félig elfogyott, a szék pedig ki van húzva az asztal alól.

134

Erre a harmadik asztalra összpontosítok. Kétszer is kö-'r rüljárom, anélkül hogy hozzáérnék. Gyanakszom, hogy va-" rázslat védi, és ki tudja, mi történne, ha valami zavart okoz-
;. nék.

Szeretném, ha Bill-E itt lenne. Telefonálnom kellett vol-■ na neki, és valami ürüggyel rávenni, hogy maradjon itt éjszakára. De nem akartam belerángatni addig, amíg nem voltam biztos benne - és még mindig nem vagyok az. Mindaddig semmi olyat nem láttam, ami arra utalt volna, . hogy Dervish farkasember, vagy hogy ezt a ketrecet bármi baljósabb célra használná, mint zsákmányul ejtett szarvas tartására.

Muszáj próbát tennem a varázslattal. Kicsikét kijebb húzom a széket, majd leülök, és óvatosan ráteszem a kezem az asztal lapjára.

Nem történik semmi.

Rossz itt a világítás. Van gyufa az asztalon, de nem merek gyertyát gyújtani - Den'ish megérezheti a szagát, ha visszajön, vagy észreveheti, hogy kisebb lett, mint ahogy itt hagyta.

Tanulmányozom az egyik nyitott könyvet, de nem értem a szavakat. Ha angolul van, akkor védi az olvasásvarázslat, mint a Den'ish dolgozószobájában lévő könyveket.

Előrelapozok néhány oldalt, ujjamat a lapok közé teszem, ahol eredetileg nyitva volt. Képek nincsenek benne, csak néhány matematikai képlet vagy mágikus ábra. Visszafordítom a lapokat, és kézbe veszek egy másik könyvet.

Egy tarkas rám villantja tépőfogait! Elakad a lélegzetem -felkapom a kezem, hogy védjem magam, és majdnem ie-esem a székről...

Aztán hisztérikus nevetésre fakadok, mert rájövök, hogy

135

csak a kezembe vett könyv alatt lévő másik könyv borítója az. Uralkodnom kell magamon.

Kikészülni egy képtől, ez igazán nem méltó Mr. Hidegvérhez!

Félreteszem a felső könyvet, és kinyitom azt, amelyiknek a fedelén a farkas van. A szavakat ebben sem értem, de sok képet és rajzot találok benne, többnyire félig ember, félig farkas formájú teremtményekről.

Zavart csendben nézem a fotókat és az illusztrációkat. A festmények ijesztőek: férfiak teljesen normális felsőtesttel, deréktól lefelé viszont mintha farkasok lennének; nők rendes testtel, de eltorzult farkasfejjel; szőrös testű, hasadt szájukban egyenetlen tépőfogakkal viczorító csecsemők. De a fotók nyugtalanítóbbak, még ha kevésbé félelmetesek is, mint a festmények. A legtöbbjük deformált embereket ábrázol: rengeteg hajuk, torz arcuk, éles, hegyes fogaik és keskeny vágású, ferde szemük van.

Azért olyan nyugtalanítóak, mert - valóságosak. A festmények lehetnek egy művész alkotó fantáziájának művei, de a fotók igaziak. Persze tudom, hogy manapság nem nagy ügy fotót hamisítani, és eltorzítani a valóságot, de nem hiszem, hogy ezek itt egy előhívó labor munkatársának beteges humorérzékről tanúskodó agyszüleményei. A könyv maga úgy néz ki, és olyan érzést kelt bennem, mintha valami ősrégi kötet lenne, jóllehet vannak benne színes képek is, de itt a színek fakók és elmosódot-tak, mint a nagyon régi fotográfiákon. Nem hiszem, hogy

akik ezt a kötetet összeállították, rendelkeztek azzal a technikai tudással, hogy digitálisan feljavított fotókat készítsenek.

Az ebben a könyvben szereplő lények nem tűnnek is merősnek, pedig hosszan tanulmányozom az arcukat. Ha

136

vannak is köztük Gradyk vagy Garadexek, nem ismerem fel őket.

Becsukom a könyvet, és kézbe veszek egy másikat. Ez modern kiadású. Fényes fotók, többnyire halott emberfarkasokról, felvágott hassal, kipakolt belső részekkel. Nem tudom elolvasni, de tudom, mi ez: boncolási kézikönyv. Valaki arra vállalkozott, hogy tanulmányozza ezeket a farkasszerű embereket, és publikálta az eredményeit.

Kicsit félve vigyorodom el a gondolatra, hogy vajon mi történne, ha besétálnék a könyvtárba, és megkérdezném, van-e olyan könyvük, amelyik farkasemberek boncolásáról szól!

Miközben félreteszem a boncolási kézikönyvet, a szemem megakad egy vékony kötetben.

Különálló lapok egy gyűrött barna bőrdossziében. Kinyitom, s a következő pillanatban rám néz vörös szemével a démonmester - Vész herceg.

Ujjaim megmerevednek. A torkom összeszorul. Ez nem az a kép, amelyet Dervish mutatott, amikor meglátogatott az intézetben. Ez annál sokkal részletesebb. Csak a démon fejét ábrázolja. Iszonyodva nézem a ripacsos vörös bőr ráncait, a kopasz fejtetőt, a kicsi száját, az éles, szürke fogakat. A szeme a legkülönösebb, mint már korábban is észrevettem, mintha csak sötétvörös szivárvány hártáyája és pupillája volna.

Remegő kezem mozdul, hogy lapozzon...

...de egy rémítő suttogás hallatán megáll a levegőben.

- Szervusz... Grubitsssssssssch...

A démon hangja! Elengedem a lapot, és rámeredek a festett arcra, amely - hihetetlen, lidérces álomba illő módon - vissza bámul rám.

- Szabadíts ki! - suttogja a papírlapról a démon; vékony szája alig észrevehetően mozog, szeme egy pillanatra összeszűkül. -Szomjazom a... szenvedésedre.

És a festett kép mosolyog.

Felsikoltok, rácsapom a dosszié fedelét, zokogva rohanok arra, amerre a biztonság vár, s minden kétségbeesett lépésemkor azt képzelem, hogy a démonmester ziháló lélegzetét érzem a nvakamban.

A leghosszabb nap

Az ágyam. Összekuporodva fekszem rajta. Sírok. Reszketek. Tjjjaimmal takarom a szememet.

Újra meg újra kikukucskálok közöttük, itt van-e már a démonmester a csatlósaival.

Órákkal később. Lépések: a lépcsőn. Eláll a szívverésem. Zihálok. A szemem kimered.

Felidézem a mészárlást -anya, apa, Gret. Fohászkodom: csak minél gyorsabban! Nem akarok szenvedni. Xalán a fejszével el kellene vágnom a torkom, mielőtt a démonok...

Fütyörészés - Dei'vishi

Felnyögök a megkönnyebbüléstől. A lépések zaja elhal, aztán újra kezdődik. Dervish a szobám felé tart. Beugróm a takaró alá, felhúrom az: államig.

Dervish kinyitja az ajtót, és bedugja a fejét.

- Jól vagy, Grubbs? - kérdezi.

- Jól - felelem elhaló hangon. - Csak rosszat álmodtam.

- Itt maradhatok veled, ha akarod.

- Kösz, nem kell. Jól -vagyok. Komolyan.
- Akkor viszlát reggel..
- Jó éjszakát!

Csak félig csukja be maga után az ajtót. Szeretné odarohanni, és becsapni, de nem merek kikelni az ágyból - attól félek, ott fekszik alatta Véna vagy Artéria, és csak arra vár, hogy elkapja a bokámat, és berántson az ő világukba.

139

Egy örökkévalóság, mire eljön a hajnal, de végre felkel a nap, és mindent megtisztító sugaraival fölpctszeli a félelmeimet.

Amikor elszakad a látóhatártól, és nyugatra Cízi az éjszaka árnyait, kikászálódok az ágyból, az ablakhoz tsímolygok, és kitárom. Csípős a hajnali levegő, de jólesik. Kortyokban iszom, mint a vizet, s tisztul tőle a fejem, alábbhagy a re-megésem.

Csakugyan szólt hozzám a kép, vagy csak képzeltem?

Őszintén szólva, nem tudom. Úgy gondolom, hogy valóságos volt. De rettentően feszült voltam. Ilyenkor az ember túlreagál mindent. Hallucináció lehetett.

De ami biztosan valóságos volt - a farkasemberfotók. Azokat biztosan nem csak képzeltem.

Rájuk kell összpontosítanom. A Vész herceg-féle rejtély várhat. A^ért mentem le a pincébe, hogy bizonyítékot keressek egy farkasember létezésére. És azt hiszem, megtaláltam.

Ideje értesíteni a szakértőt.

- Bill-E Spleennel szeretnék beszélni...

Akkor telefonálok, amikor Dervish alszik. Spleen nagymama veszi fel a kagylót. Még a szokottnál is barátságatlanabb.

- Hét óra huszonhárom perc! - kiáltja ingerülten. -Még alszik, és én is aludtam!

- Kérem - mondom nyugodtan. - Ez nagyon fontos. Hl akarom érni, mielőtt elindulna az iskolába.

- Ha elmondod nekem, miről van szó, átadom az üzenetet - mondja fanyalogva.

140

- Nem! Személycsen kell beszélnem vele - erősködöm. Még morog valamit, de végül megy, hogy felébressze a

hortyogó Spleen mestert.

- Ajánlom, hogy élet-halál kérdésről legyen szó - ásító -zik a vonal túlsó végén egy perc múlva Bill-E.

- Át kell jönnöd - vágok bele a közepébe. - Tégy úgy, mintha iskolába mennél, és gyere ide!

- Mi? - mordul fel. - Elment az eszed? Itt még fingani sem tudok úgy, hogy a nagy meg ne tudná.

Az iskolakerülés ki van...

- Ma éjjel holdtölte lesz - sziszegem. - Nem akarok kettesben maradni Dervishsel.

Gyanakvó csend.

- Mi történt? - kérdi végül.

- Gyere át! Majd megtudod.

. Lerakom, mielőtt újabb kérdéseket tehetne föl, és bízom benne, hogy a kíváncsisága át fogja csalni. Azon kezdek gondolkodni, mit mondjak Dervishnek, miért van itt Bill-E.

9.17-kor érkezik, hátán iskolatáskával, bal szemét gyanakvón összehúzza, fekete haja csapzott az izzadságtól. Nyilván végigrohanta az utat.

- Nem jöhettem hamarabb, mert akkor a nagyi gyanút fogott volna - mondja, miközben belép a bejárati ajtón, amelyet, mint valami komornyik, kitárok előtte. Úgy pillant körbe, mint egy detektív.

- Dervish hol van?

- A dolgozószobájában. Azt mondtam neki, azért jössz, hogy segítsék elkészíteni egy dolgozatot.

141

- És bevette? - horkan fel Bill-E.

- Nem volt rá oka, hogy ne higgye el. Nem tudja, hogy tudunk róla.

- Szóval most már úgy gondolod, hogy igazat mondtam? - néz rám Bill-E önelégülten.

Elvezetem a konyháig, s csak aztán válaszolok:

- Igen.

- Király! Mitől gondoltad meg magad? Leülök. Bill-E követi a példámat.

- Láttam a búvóhelyét - mondom halkán, és rendre elmesélek mindent a szarvasról és a borospincében meg a mögötte lévő másik helyiségben tett felfedezőutamról (csak a Vész hercegre vonatkozó részt hagyom ki - az az én személyes ügyem).

10.15. Bill-E azt állítja, hogy Dervish nem jelent veszélyt.

- Hát nem érted? - nyögi elcsigázottan. - A ketrec neki van odatéve! Tudja, hogy közeledik az átváltozás pillanata. Ezért ejtette zsákmányul és tette be oda a szarvast. Ma este be fog zárkózni oda, és amikor átváltozik, a szarvas lesz a tápláléka, és reggelig ki sem jön onnan.

- Hogy fog kijönni? - tudakolom.

- Meera. Biztosan emiatt van itt. Tud a betegségéről, és nyilván azért jön minden hónapban, hogy segítsen neki.

- Próbálj visszaemlékezni! - unszolom. - Azt mondd, minden holdtöltekor szemmel tartottad Dervisht. Olyankor Meera is itt volt? Vagy valaki más?

Bill-E kényelmetlenül feszeng a széken.

- Hát, nem. Nem mindiq. De...

142

- Akkor hogy jut ki onnan? - vágok közbe. Bill-E gondolkozik.

- Biztosan odaakasztja a kulcsot a ketrec mellé - mondja. - És amikor visszaváltozik, kiereszti magát.

- De akkor mi gátolja abban, hogy az átalakuláskor is használja azt a kulcsot?

- Hallottál valaha olyan farkasról, amelyik tud kulccsal bánni? - forgatja a szemét Bill-E.

- A múltkor este használta. Amikor hazahozta a szarvast.

- De akkor nem volt átváltozva - jegyzi meg Bill-E. - Azt mondtad, úgy nézett ki, mint mindig. -

Feláll, s a konyhát körbesétálva nagy vonalakban elmondja, mit gondol. - Csak az lehet, hogy holdtölte előtt, és pár éjszakán keresztül még utána is Dervish hormonjai vitustáncot járnak. Nem hiszem, hogy fizikailag megváltozna, de nem tud teljes mértékben uralkodni magán, ezért kóborol az erdőben, s vadászik állatokra. Ugyanakkor eléggé ember még ahhoz, hogy ne támadjon rá másokra. Nem gyilkol. Telihold éjszakáján aztán megváltozik a helyzet. Akkor előtör belőle a vadállat, és átveszi az uralmat. Dervish nem kockáztathatja meg, hogy rászabadítsa a világra. Válogatás nélkül gyilkolna, embert, állatot... ami elébe kerül.

Ezért leláncolja magát - Bill-E izgalmasan csettint az uj-jával. - Bezárkózik egy ketrecbe, amelybe előzőleg egy élő állatot tett, amit a bestia majd szétmarcangolhat és felfalhat. Ebben az

átváltozott, üvöltő vadállat alakjában ott tölti az éjszakát, és reggel, amikor elmúlik ez az állapot, kiengedi magát, és a továbbiakban normálisan viselkedik.

Megáll, és meghatottan elmosolyodik.

- Mindig is csodáltam Dervisht, de annyira sohasem, mint most. Megküzd az öt sújtó átokkal. Amennyire lehet.

143

normális életet él, ugyanakkor megvédi a világot a benne rejtőző szörnyetegtől. Ha kell, elzárja magát, elviseli a magányt és a megpróbáltatásokat...

- Hagyd abba! - kiáltom gúnyosan. - Mindjárt elsírom magam.

Bill-E dühösen fordul felém.

- Minek hívtál ide? - förmed rám nyersen. - Ha csak azért, hogy csúfondáros megjegyzéseket tegyél, éppolyan gyorsan el is mehetek, ahogy jöttem!

- Nem csúfolódásnak szántam - motyogom. - Azért hívtalak ide, hogy segíts. Félek - nézek rá megsemmisülten. -Ha ma éjjel átváltozik, és rám támad...

- Nem fog - közli magabiztosan Bill-E. - Azért van ott a ketrec, hogy megelőzze ezt.

- Talán - bólintok. - De nem szeretnék kockáztatni. Arra gondoltam, nem tölthetnék-e nálatok egy-két éjszakát...?

Bill-E csak pislog.

- Még soha egyetlen barátom sem aludt nálunk - mondja. - Nem hiszem, hogy tetszene a nagyszüleimnek. Különösen azután, hogy reggel fölébresztetted őket. - Hirtelen felragyog az arca.

- Tudod, mit? Jobb ötletem van. Majd én átjövök, és itt maradok éjszakára!

- Mit érünk el vele? - kérdezem gondterhelten.

- Kövérebb vagyok nálad - paskolja meg nevetve a hasát. - Ha a farkasember elszabadul, először engem fog elkapni, mert olyan étvágygerjesztő vagyok. Azalatt te elmenekülhetsz.

- Bolond vagy - mérgelődöm.

- Ez csak természetes - mosolyog Bill-E. - Elvégre Grady vagyok!

144

Hosszú és feszült nap. Optimista kijelentései ellenére, miszerint nincs mitől félnünk, Bill-E éppolyan ideges, mint én. Bizonyos értelemben ő még rosszabb állapotban van, szörnyen sápadt, és párszor hányt is. Azt mondja, napok

*- óta kínlódik valami vírussal, de szerintem csak ideges.

v - Lehet, hogy haza kéne menned - mondom, amikor visszajön a vécéről, ahol megint hányt egy jót. - Nem sok hasznodat veszem, ha folyton rókázol.

- Ne légy ebben olyan biztos - mosolyog savanyúan. -Lehet, hogy a hányással el tudom riasztani a farkasembert.

- Na, ezt még egy filmben se láttam - nevetek. Bill-E-nek délután el kell mennie, hogy otthon úgy tegyen, mintha iskolában lett volna.

- Gyorsan bekapok valamit, csinálok egy kis házi feladatot, aztán szólok a nagyinak, hogy itt alszom - majd azt mondom, biológiaórára kell írnom egy esszét az éjszakai állatok szokásairól.

- Nem is esik olyan távol az igazságtól - fintorgok.

A szobámban. Egyedül. Kopognak az ajtón. Dervish az.

- Hol van Bill-E?

- Haza kellett mennie.

- Kár. Palacsintát akartam sütni. Hirtelen úgy megkívántam.

Már kezdeném mondani, hogy Bill-E vissza fog jönni, és itt tölti az éjszakát, de mielőtt megszólalhatnék, bejelenti:

- El kell mennem később. -Ó.

- Meerával találkozom. Meglátogatjuk néhány régi ba-

145

rátunkat. Könnyen lehet, hogy egész éjszaka odaleszünk. Nem baj, hogy egyedül maradsz? Szótlanul rázom a fejem.

- Majd kiáltok, mielőtt indulok - ígéri.

Spleen nagymama veszi föl a kagylót. Megkérem, küldje Bill-E-t a telefonhoz.

- Épp most jött meg az iskolából - közli fagyos hangon. - Eszik.

- Fontos lenne.

- Úgy látszik, ma minden fontos - zsörtölődik, de szól Bill-E-nek.

- Ha majd visszajössz, a hátsó ajtón gyere be, lehetőleg úgy, hogy Dervish ne lásson meg - mondom neki.

- Miért?

- Épp most szolt, hogy éjszakára elmegy itthonról. Azt hiszi, egyedül leszek a házban.

- Na, és?

- Ne játssz az eszed itt nekem! - csattanok fel türelmetlenül. - Ha*Dervish az, aminek gondoljuk, akkor könnyen lehet, hogy ma éjszaka baj lesz, nagy baj. Ha nem tudja, hogy te is itt vagy, nem számít rá, hogy itt talál, ha netán kiszabadul. Ez egy támadás esetén előnyünkre válhat.

- Nem lesz támadás - állítja Bill-E.

- Lehet. De azért csak gyere a hátsó ajtón, oké? Pillanatnyi hallgatás.

- Oké - dünnyögi aztán fojtott hangon.

^Sikerül úgy beosonnia, hogy Dervish nem veszi észre. El-.fejtőzik a szobámban. Becsukjuk az ajtót, és halkán beszélünk - ez sem fordul sűrűn elő velünk. Keményen marko-

■r

lom a fejszét, amelyet néhány éjszaka óta mindenüvé " magammal hurcolok. Bill-E továbbra sem hiszi, hogy veszélyben lennénk, de neki is van egy rövid kardja, amelyet a földszintről hoztam föl neki.

Rettenetes állapotban van, falféher, reszket, mint a nyárfalevél. Az elmúlt két órában háromszor hányt. Már látom, hogy nem az idegeivel van baj, hanem tényleg beteg.

- Az ágyadban lenne a helyed - suttogom, miközben takarókba csavarja magát, és egy pohár meleg tejet kortyolgat.

- Szarul érzem magam - nyögi könnybe lábadt szemmel.

- Nem akarsz hazamenni? Határozottan megrázza a fejét.

- Reggelig nem. Végigcsinálom veled, hogy bebizonyítsam, Dervish nem gyilkos.

- De mi van akkor, ha...

Gyors kézmozdulattal belém fojtja a szót.

- Jön! - suttogja, és kezében az üres pohárral, takaróit maga után vonszolva leveti magát az ágyról. Lélegzet-visz-szafojtva fekszik a földön.

Felülök az ágyamban, kinyitok egy képregényújságot, s úgy teszek, mintha olvasnék.

Pár pillanat múlva Dervish kopogtat, és belép.

- Lejössz vacsorázni?

- Kösz, nem. Ma este nem vagyok valami éhes. Beleszimatol a levegőbe, elhúzza az orrát.
- Hányásszag van.
- Igen - nevettek restelkedve. - Nemrég dobtam ki a tacs-csot. Biztosan ettem valami rosszat.

46
147

- Szólnod kellett volna. - Odajön, és kezét a homlokomra teszi. Ha csak pár centivel előbbre hajol, észreveszi a földön hasaló Bill-E Spleent...
- Nincs lázad - mondja Dervish, és hátralép.
- Persze hogy nincs. Ahogy mondtam, biztosan ettem valami rosszat.
- Remélem, tényleg csak erről van szó. - Gondterheltnak látszik. Megnézi az óráját, aztán kipillant az ablakon. -Ha később megint rosszul leszel, nem leszek itt, hogy orvoshoz vigyelek. Talán be kéne vigyelek VaJe-be ma éjszakára.
- Minden rendben - vágom rá sietve. - Jól vagyok.
- Biztos?

A szívemre teszem a kezem, és vidám mosollyal mondom:

- Soha nem éreztem jobban magam.
 - Hmm... - Nem látszik túl boldognak, de hisz nekem. - Hozzak föl valamit a konyhából?
 - Kösz, ne! Majd később lemegyek, és eszem valami könnyűt.
 - Akkor viszlát holnap.
 - Holnap - felelem, és mosolygok, amíg ki nem meg)' a szobából.
 - Hű! - Fújok egy nagyot, amikor végre tiszta a levegő. -Most már fölállhatsz.
- Bill-E úgy emelkedik föl az ágy mögül, béna vigyorral a képén, mint egy kísértet. Aztán elfehéredik az arca, kezét a gyomrára szorítja, és rohan a vécére.
Sóhajtva emelem a szemem az égre. Miért pont ezen az estén kell rosszul lennie?

148

'Éjszaka. Kel a hold. Kiáltás a folyosóról. Elmentem!

Viszlát! - kiáltok vissza. Összenézek Bill-E-vel, aztán dketten rohanunk át a másik szobába, ahonnan a hátsó rra lehet látni, és a kerek, festett üveglablakra tapadva reljük, mit csinál Dervish.

- Fogadok, hogy egyenesen a pincébe megy - közli ma-■itabiztosan Bill-E. *T - Remélem - sóhajtom.

Percekkel ezután kilép Dervish, és az istállókhöz közeli ^yaslemezhez megy. Óvatosan félrehúzza, kinyitja a lakatot, 'és félredobja a láncokat. Bill-E arcán mindentudó mosoly, v.amely azonban lehervad, amikor Dervish visszahúzza a 'Vvaslemezt az ajtóra, majd megfordul, és elindul az erdő / . irányába.

- Most mit csináljunk? - kérdezem halkán.

-Talán csak... - kezdi, de nincs bátorsága végigmondani.

- Két lehetőségünk van - közlöm. - Hagyjuk, hadd menjen. Vagy pedig követjük.

- Utána akarsz menni az erdőbe? - kérdezi elbizonytalanodva Bill-E. - Ha odakint változik át, és a bestia észrevesz bennünket...

- Legalább tudjuk, mire számítsunk, és felkészülünk rá -felelem, és harciasán megemelem a fejszémet. - Senki más

■ nem tudja, micsoda ő. Ha hagyjuk elmenni, és gyilkolni fog...

Bill-E a szemét forgatja, de mogorván csak annyit mond:

- Menjünk utána!

Kísietünk a szobából. A földszinti előtérben Bill-E meg-

149

áll, hogy levegyen egy kardot, hosszabbat és élesebbet mint amelyet én adtam neki. Aztán lekap két kést is, egyet az övébe dug, egyet odaad nekem.

- Biztos, ami biztos - mondja.

- Ezt már szeretem - felelem reszketeg vigyorral.

És elindulunk - halálra rémülve, bátran, esztelenül - egy farkasember nyomában.

Uúúúúú!

'Magunk mögött hagyjuk a házat. Elsurranunk az istállók y iriellett. Belépünk az erdőbe. Óvatosan haladunk, Bill-E ;flHitatja az utat. Világos éjszaka van. Nagyon kevés a felhő, nem takarják el az aggasztóan kerek holdat. De a fák árnyé- kában sötétség honol. Számtalan hely akad, ahol valami les- ben állva meglapulhat.

- Merre ment? - suttogom, amikor Bill-E megáll, és elő-, rehajol.

- Erre - mutat balra pár másodperc múlva.

- Honnan tudod?

- Lábnymok - feleli, talpával megütögetve a földet.

- Ki tanított nyomolvasásra, Sólyomszem nagyfőnök? -Erőltetem a szemem, de semmiféle lábnyomot nem látok. -Biztos vagy benne? - faggatom, s magamban arra gondolok, hátha készakarva vezet rossz útra.

- Teljes mértékben - mondja Bill-E, aztán csak áll, és aggódalmasan bámul rám. - Ha ezen az úton megy tovább, akkor Vale-be tart.

Szótlanul nézek vissza rá. Aztán egyszerre fordulunk meg, hogy folytassuk az üldözést.

Gyorsabban, még több szorongással eltelve.

Futunk. Le-lebukunk a lelógó ágak elől. Bokrokat ugrunk át. Bill-E hirtelen megtorpan. A lendülettől nekimegyek. Elfojtok egy kiáltás:.

151

- Látom - mondja halkan. - Megállt.

Meresztem a szemem a sötétben. Nem látok az égvilágon semmit.

- Hol?

- Ott - mutatja Bill-E, és lekuporodik. Leguggolok mellé.

- Kiértünk az erdő szélére. Carcery Vale már csak egy-percnyire van innen.

- Gondolod, hogy meg fog támadni valakit a faluban? -kérdzem.

Bill-E tétován félrebillenti a fejét.

- Nem tudom elhinni. De nem látok semmi más okot, amiért idejönne. Talán...

Hirtelen sarkon fordul, s mindkét kezét a szájára tapasztja. Tántorgó léptekkel gázol át a bozótoson. Ágak törnek recsegeve-ropogva. Lomb susog, zizeg. Lerogy a földre, és ráhány egy ágakupacra.

Elfordítom róla a tekintetemet, és felnézek a magasba nyúló fákra. Úgy szorítom a fejsze nyelét, hogy megfájdul a kezem. Dervish meghallhatja a zajt, és esetleg elindul, hogy felderítse az okát. Eltelik fél perc. Egy perc. Semmi mozgás. Bill-E odatámolyog mellém. Egy sűrű bokor árnyékában áll, és nehezen veszi a levegőt. Hányásnyomok csillognak az állán.

- Nem tudok továbbmenni - nyöszörgi elcsukló hangon. Egész testében remeg.

- Tulajdonképpen mennyire érzed rosszul magad? - kérdezem, s igyekszem kivenni őt az árnyékból, de csak arca sötét körvonalait látom.

- Pocsékul vagyok - feleli, és megpróbál nevetni. - Hall-

152

iom kellett volna rád. Haza kellett volna mennem, lefe-qüü. Orvos kéne. ..*- Nincs messze a házatok innen - kockáztatom meg. -

r_____ odáig.

- És mi legyen Dervishsel?

- Még ott van, ahol az előbb láttad? - kérdezem. Bill-E fél térdre ereszkedik, széthúzza a fölötte lévő bo-r ágait, és kinéz a távolba. Pár másodpercenyi csend kö-

l|Éetkezik. Aztán...

- Még ott van.

- Még ott van

- Akkor hazaviszlek - határozom el magam. - Utána visz-

D É M O

N V I L Á G

- De nem értesz úgy a nyomolvasáshoz, mint én - aggá-lljlyoskodik Bill-E. - Szükséged van rám.

* - Elboldogulok. Ilyen állapotban úgyis csak hátráltatnál. j|fCsak a szerencsén múlt, hogy pár perccel ezelőtt nem hal-Ü|wt meg. Fölösleges, hogy ebben az állapotban itt legyél. ijfcfi - Grubbs Grady - nevet rekedten Bill-E -, te aztán nem JpOépítéd a dolgokat.

fii - Gyere! - nyújtom felé a kezem, hogy felsegítsem. -HMinél gyorsabban elindulunk, annál hamarabb érek vissza

-í|! hozzá.

í|:l Bill-E habozik, aztán elkapja az ingem ujját, és tántorog-t va feláll.

í? - Ne haragudj - motyogja összegörnyedve, és szégyené-

» ben eltakarja az arcát.

í*i - Ne hülyéskedj! - felelem mosolyogva, és fel karra át-g nyalábolom. - Nélküled nem tudtam volna ilyen messzire |f követni a nyomát. Most pedig induljunk!

153

Bill-E-ék háza csaknem ott van előttünk, de Dervish clállja az utat. Ahhoz, hogy megkerüljük, tovább kell botorkálnunk az erdőben, amíg egy olyan, a völgy felé vezető utat nem találunk, ahol remélhetőleg nem lát meg bennünket.

- Lassan menjünk, vagy fussunk? - kérdezem.

Bill-E nem válaszol azonnal. Szaggatottan lélegzik, és egész testében remeg. Aztán sóhajtván azt mondja:

- Menjünk lassan! Nagyobb a zaj... ha futunk. Erősen tartom - félek, hogy összerogyna, ha elengedném -, és megindulok előre, ki a holdsütötte tisztásra.

Görcsbe rándul a gyomrom, amikor kilépünk a fák takarásából. Arccal előre lépkedek, nehogy megbotoljak valamiben, de közben minduntalan balra sandítok, nem látom-e valahol az árnyak között a nagybátyámat. - Látod valahol? - súgom. Bill-E csak nyöszörög, körül sem néz. Közeledünk Carcery Vale szélső házaihoz. Sötét hátsó udvarok. Világosság a konyha- és hálószoabaablakokban. Egy asszony biciklizik felénk, az erdővel párhuzamosan. Integtet. Emelem a kezem, hogy visszaintegessem, de akkor befordul jobbra, és ebből rájövök, hogy csak a kanyarodást jelezte.

Mindjárt megérkezünk a házhoz. Egy út halad mögötte, ahol az itt lakók parkolni szoktak. Elérjük az utat, és mindjárt a háznál vagyunk. Már azon töröm a fejem, mit szól majd Spleen nagymama, és mi lesz, ha felhívja Dervisht, hogy szemrehányást tegyen neki, amiért ilyen állapotban gyalog engedte haza az unokáját. Talán egyenesen orvoshoz kéne vinnem Bill-E-t. Már késő, de biztos, hogy...

Bill-E zihál, és összeesik. Öklendezve kaparja a földet, és nyuszit, mint valami sebesült állat.

154

- Mi bajod? - kiáltom, és lekuporodom mellé. Nyúlok, hogy megnézzem az arcát, de félrelöki a kezem,

is dühösen rám mordul.

- Bill-E? Mi van? Akarod, hogy...

- Grubbs, állj félre!

■ ' A nyers, parancsoló hang épp fölöttem szólal meg. Las-' san, remegve fölállok. Döbbsen nézek rá. Dervish!

A nagybátyám kettőnk és Bill-E-ék hátsó kertjének kapuja között áll. Nem lehet elmenni mellette. Alakját megvilágítja a hold. Jobb kezében hosszú fecskendőt tart. Szemében harag lángol.

- Meera - mondja, és tekintete egy pontra villan, valahol a hátam mögött.

Hátranézek. Egy másodperc, aztán Meera kilép egy furgon mögül. Megfordul velem a világ.

Eszembe jut egy korábbi örült gondolatom: mi van, ha mindketten farkasemberek?

Dervish elindul felém.

-Állj! - nyögök fel, és a fejszémmel próbálom elijeszteni.

- Állj félre, Grubbs! - mondja újra, és nem is lassít. -Nem tudod, mi történik. - Aztán Meerának címezve hozzáteszi: - Óvatosan! Alid el az útját, de ne menj túl közel!

- Tudom, mi vagy - tör ki belőlem a zokogás, s a félelem könnyei elborítják a szememet. - Ha egy lépést is közelítesz...

- Ne avatkozz bele! - förmed rám Dervish. - Nem akarlak bántani, de ha nem állsz félre, én...

155

Karnyújtásnyira van tőle. Meglendítem a fejszémet. A könnyek elhomályosítják a szememet, túl magasra célzok. Dervish káromkodva rántja el a fejét. Újra lesújtok vaktában. Ő eközben közelebb lódul, ügyesen kikerüli a fejsze élet, és szabadon lévő baljával rávág a karomra.

Könyöktől lefelé elzsiszad a karom. A fejsze a földre hull. Utánaugrom, de Dervish elkapja hátul a galléromat, és félreránt. Nekicsapódom egy kocsinak. Mire magamhoz térnék, már rajtam van. Bal karját a nyakam köré fonva szorítja a torkomat.

- Dervish! - kiáltja Meera elakadó lélegzettel.

- Semmi vész - zihálja Dervish. - Nyugi - szól oda nekem, mert vadul küzdök az életemért. - Egy csapatban játsunk.

- Engedj el! - lihegem. - Tudom, mi vagy! Engedj... Halk morgás. Állatias. Farkasmorgás. De nem Dervish szájából.

Valahol előttem.

Dervish elenged. Földbe gyökerezett lábbal állok. A szemem tágra nyílik. Dermedten bámulom a vadállatot, amely lassan a lábára áll, és vicsorog. Bámulom eltorzult arcát. Sárga szemét. Kiugró pofacsontját. Testének sötét foltjait. Vicsorgó száját, éles fogait.

Felemeli az egyik kezét - fekete a bőre, körmei hosszúak, ujjai karmokká görbülnek.

És rá kell döbennem, ha egymillió éves késéssel is, hogy Carcery Vale-ben ma éjjel csakugyan elszabadult egy szörnyeteg, de nem Dervish az. A farkasember Bill-E Spleen!

Családi kötelékek

- Bill-E? - nyögök fel.

Rám mered, természetellenes sárga szemében leplezetlen gyűlölet izzik.

- Bill-E... én vagyok az... Grubbs.

- Nem ismer fel - mondja Dervish, és kilép balra. Bill-E tekintete a felnőtt férfira villan, és védekezően

meglapul. Mögötte Meera önkéntelenül is hátralép egyet.

- Ne! - kiáltja nyersen Dervish. - Ne mozdulj! Magadra tereled a...

Késő. Bill-E hátrakapja a fejét. Észreveszi Meerát. Ugrik.

Meera sikolyra nyitja a száját. De a bestia már rajta van, sziszegve rántja magával. Nagyot puffanva érnek földet, Meera van alul. Megpróbálja lelökni magáról az állatot. Az elkapja a kezét, és beleharap. Meera káromkodna, de a lény elhallgattatja - öklével az arcába vág. Meera elkábul, levegő után kapkod. A bestia megragadja kétoldalt a fejét, és nagy erővel a járda kövéhez csapja. Meera számára a vége felé közeledik a küzdelem. Fogak csillognak a holdfényben, összezárulnak Meera nyakán. A szörnyeteg mindjárt letépi a fejét, én meg csak állok ott bénán, szájtátva, mint egy idióta.

Dervish azonban nem tétlenkedik. Mozdulata éppoly gyors, mint Bill-E-é, s a másodperc egy töredékével hamarabb ér oda, mint ahogy a fogak összezárulhatnának. Megragadja Bill-E fülét, és keményen megrántja. A lény feje hátranyaklik, és Meera nyaka szabaddá válik. Az állat nyuszt, mancsával odacsap. Dervish elkapja a fejét az ütés elől.

157

Nagy erővel ellöki az állatot, amely fejfelé zuhan a földre. Jobb térdét mélyen a hátába vágva leszorítja a fiú-vadállatot. Aztán fölemeli a jobb kezét, és a fecskendő hegyét Billg nyakának oldalába dőfi, a fül alatt. Rátolja a fecskendő dugattyúját. A hengerben lévő folyadék eltűnik Bill-E vénáiban.

Bill-E megmerevedik, nyöszörög. Dervish kirántja, és elhajítja a fecskendőt. Bill-E vadul csapkod. Dervish mindkét kezével és térdével szorítja le a földre.

Őrjítő másodpercek telnek el. Bill-E teste megint megmerevedik. Aztán megint csapkod.

Harmadszor is megmerevedik - aztán a szeme lecsukódik, végtagjai elcrnyednek.

Dervish Meerához ugrik.

- Meera? - motyogja, s közben nézi a nő pulzusát, fülét a nő szájához illeszti, felhúzza a szemhéját. Semmi reakció. Kinyújtja Meera lábát és karját, Bill-E-re pillant, aztán körülnéz, látta-e valaki a dulakodást, de az út kihalt, rajtunk kívül nincs itt más. Felém fordul.

- Te bolond! - rivall rám.

Bambán bámulok a nagybátyámra, aztán leroskadok a földre, és szabad folyást engedek a könnyeimnek.

Dervish megvárja, amíg kisírom magam, aztán a kezembe nyom egy zsebkendőt.

- Hozd rendbe magad, aztán segíts elcipelni Billyt és Meerát - mondja mogorván.

Megtörölgetem az arcom a zsebkendővel. Szípozza felállók.

- Enjjem hittél farkasembernek? - kérdezi Dervish.

158

- Igen - felelem tompán.

- Te hülye - mondja, és még egy halvány mosolyt is sikerül összehoznia. - Nincs annál veszélyesebb, mint amikor valaki csak félig jön rá egy szörnyű igazságra. Mit csináltál volna, ha csakugyan az vagyok? Belém vágod azt a fejszét? Miszlikbe aprítasz? Elásol az erdőben, a rendőröknek meg azt mondd, hogy elmentem sétálni, és azóta sem jöttem vissza?

- Nem tudom - nyögöm keservesen. - Ennyire nem gondolkodtunk előre. Azt hittük, bezárod magad a pincében lévő ketrecbe. Amikor elindultál Vale felé...

- Tudtok a pincéről? - vág a szavamba Dervish. - Voltatok lent?

- Igen. Bill-E nem, csak én. Láttam a ketrecet, a szarvast, a könyveket...

- Tudtam, hogy végül ki fogod szimatolni, de azt nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan. - A fejét csóválja. - Alábecsültelek, Sherlock Grady.

Lehajol, összekötözi Bill-E lábát, kezét. Betömi az eszméletlen fiú száját, aztán fölkapja, s a vállára dobja, nagyjából úgy, ahogy a zsákmányul ejtett szarvassal tette.

- Mit fogsz csinálni vele? - nyüszítem, s lelki szemeimmel látni vélem, amint elvágja Bill-E torkát, vagy élete végéig ketrecben tartja.

- Majd később megbeszéljük, előbb haza kell vinnünk -dörmögi Dervish. - Bezárjuk a ketrecbe, ott biztonságban lesz - van víz, és ha enni akar, ott a szarvas. Itt megláthatnak.

- De... - kezdeném.

- Elég! - csattan fel Dervish. - Mennünk kell. Azonnali Nem szeretném, ha nekem kéne elmagyaráznom Spleen nagymamának, hogy az unokája farkasember!

159

Elvigyorodom, aztán felfüggesztem a témát. Dervish odacipeli Bill-E-t a furgonhoz, amely mögött Meera rejtőzött. Elhúzza a hátsó ajtót, aztán mint egy csomagot, bepakolja Bill-E-t, és visszaindul Meeráért. Túlságosan erős bennem a félelem és a székén ahhoz, hogy meg merjem kérdezni, él-e vagy meghalt. Inkább fölkapom a fejszemet, Bill-E elejtett kardját és a fecskendőt - a jobb karom még mindig kellemetlenül bizsereg ott, ahol Dervish megütött, de már tudom használni a kezemet -, és berakom őket a furgon hátuljába, a testek mellé. Dervish rácsukja az ajtót a bestiára és a nőre. Aztán mi is beszállunk előre, és visszahajtunk az udvarházhoz.

Egy kerek percig nem szólok semmit, mintha egy teljesen hétköznapi éjszakán autóznánk hazafelé. Dervish az útra figyel, most kivételesen lassan hajt. Keze remeg a kormánykeréken. Figyelem, ahogy sebességet vált. Aztán már nem bírom tovább, és kibököm:

- Tudtad, hogy Bill-E farkasember.

- Persze.

- Mióta tudtál róla?
 - Néhány hónapja. Amióta holdtölte közeledtével elkezdett kábult állapotban bolyongani az erdőben, és állatokat öldösní. - Fejét egy pillanatra felém fordítja. - Erről tudsz?
 - Igen. Emiatt kezdtünk figyelni téged. Bill-E látta, hogy összeszedegted a tetemeket, és az égetőben szabadulsz meg tőlük.
 Dervish összerezzzen.
 - Reméltem, hogy ha összeszedem a dögeket, mielőtt

160

más találná meg, elejét veszem a gyanú feléledésének, és ■jmegvédhetem őt. Ezek szerint csak magamnak ártottam a nagy ravaszkodással.

A fejtámla mellett hátranézek. Látom Bill-E-t és Meerát. Meera melle emelkedik és süllyed - ezek szerint él. Alaposan megnézem Bill-E arcát. Nincs rajta szőr. Nincsenek té-pőfogak. De a bőre sötétebb, mint rendesen, a körmei megnőttek, és a pofacsontjának határozottan más az alakja. És a szeme, ha kinyitná, hátborzongatóan sárga színű volna. A szája pedig... azok a fogak...

- Miért nem mondtad meg nekem? - kérdezem halkan.
 - Hogy a legjobb barátod farkasember? - horkan fel Dervish.
 - Elhittem volna, ha mutatsz valami bizonyítékot. Kész voltam elhinni rólad is... Bill-E-ről is elhittem volna.
 - Talán - sóhajtja Dervish -, de azt reméltem, megkímélhetlek tőle, ahogy Billyt is megkíméltem. A mai éjszakáig én sem tudtam, milyen pusztító lesz az átváltozás. Néha megérint bennünket az örület, de aztán elmúlik. Imádkoztam, hogy csak holdkóros legyen, hogy a kór csak legyengült formában törjön ki rajta, és ne hatalmasodjon el teljesen.
 Egy darabig szótlanul vezet, s közben megpróbálja ősz-szeszedni a gondolatait. Én sem szólok, várom, hogy eldöntse, hogyan fogja megmagyarázni.
 - Mennyit sejtettél meg ebből az egészből? - kérdezi végül. - Meséld el, mi volt az, amiről azt gondoltad, hogy tudod!
 - A Gradyket átok sújtja - vágok a közepébe. - Vannak köztünk, akik farkasemberré változnak. Évszázadok óta így

ez.

161

- Nagyon jó - dicsér meg Dervish. - Csak jóval távolabb vezet a múltba, és nem csak a Gradykre érvényes, hanem a család valamennyi ágára. Mit tudsz még?

Vállat vonok.

- Nem sokat. Azt hittük, benned van a kór, csak képes vagy uralkodni rajta, vagy legalábbis bezárod magad telehold idején.

-A lycantropián senki sem képes uralkodni - feleli Dervish csendesen. - Amikor a betegség kitör, ahogyan Billyn tört ki ma éjjel, elvesztél. A változás pár hónap alatt zajlik le, de amikor a farkas előjön, az ember többé nem képes felülkerekedni rajta.

- Úgy érted, Bill-E-nek vége? Hogy ő...

Nem tudom folytatni. A szörnyű teher ólomsúllyal nehezedik rám.

- Nem teljesen - feleli Dervish. A kő máris legördül a szívemről.

- Meg tudjuk menteni? - kérdezem izgatottan. - Vissza tudjuk fordítani a változást?

- Van rá mód - bólint Dervish -, de erről majd később beszélünk. És arról is, hogy meg akarjuk-e kockáztatni vagy sem.

- Hogy érted ezt? - fortyanok fel. - Még szép, hogy...

- A nővéred is hordozta a betegséget - szakít félbe Dervish halkan.

Elszörnyedve meredek rá.

- Ahhoz, hogy megmentjük Billyt, alku kell kötnünk Vész herceggel, ahogy a szüleid tették.

Márpedig ha megteesszük, szembe kell néznünk azzal a nagyon valóságos kockázattal, hogy végül ugyanúgy halunk meg, mint ők -Billyvel együtt.

162

-Mi köze... neki... ehhez? - préselem ki magamból a szavakat.

- Később - feleli Dervish. - Egyszerre elég egy titok. Mindjárt hazaérünk. Előbb zárjuk el Billyt biztonságos helyre! Aztán majd mindent elmesélek.

A házat megkerülve hátramegyünk a három farönkhöz. Dervish leállítja a motort, és megkér, hogy húzzam el a vaslemez, és nyissam ki a titkos pincébe nyíló ajtót. Míg én ezzel foglalatostokodom, ő kiemeli a két eszméletlen testet a furgon hátuljából.

- Itt mentél le, vagy a borospincén keresztül? - kérdezi, mialatt felemelem az ajtó két szárnyát.

-A borospincén át - zihálom... súlyosak az ajtószárnyak.

- Ügyes fiú - kuncog. - Feltétlenül meséld el! Majd később. Most sürgősebb dolgunk van. -

Felkapja Bill-E-t, s a fejével int, hogy menjek előre.

Lefelé a lépcsőn. Meredek. Sötét. Óvatosan, minden lépcsőfokot kitapogatva kell haladni.

- Segítsek vinni Bill-E-t? - szólok hátra a vállam fölé.

- Ne - feleli Dervish, és ahogy mögöttem jön, elállja a holdvilág útját. - Elbírok vele. Siess előre, és gyűjts meg pár gyertyát.

Leérek a lépcső aljára, ahol egy ajtót találok. Benyomom, s belépek a pincébe. Megvizsgálva az ajtót, amelyen át az imént beléptem, észreveszem, hogy ezen az oldalon úgy álcázták, mintha a fal egy része lenne; ezért nem vettem észre, amikor korábban itt jártam.

163

Épp a nagy asztalon álló gyertyákat gyűjtöm meg - közben, amennyire lehet, távol tartom magam a Vész hercegdossziétól -, amikor bebotorkál Dervish. Egyenesen a ketrechez megy, bal lábával kinyitja, és beteszi Bill-E-t a szarvas mellé. Megnézi, kényelmesen fekszik-e, aztán bezárja az ajtót, és kiveszi a kulcsot a zárból.

- Ne menj a ketrec közelébe, amikor magához tér -figyelmeztet. - Úgy fog üvölteni, mint a pokolbeli sátán, és közben odaverdesi magát a rácsokhoz. Könnyen lehet, hogy kárt is tesz magában, de te akkor is tartsd távol magad! Ha csak egy szikrányi esélyt adsz neki, kiontja a beledet.

- Nem»fogok megfeledkezni róla - közlöm szárazon.

Dervish újra felmegy a lépcsőn, s egy perc múlva visszatér Meerával. Lefektet, hátrasimítja a haját, és szótlánul nézi zúzódasokkal teli, mozdulatlan arcát.

- Hogy van? - kérdezem, és előre rettegek a választól.

- Jól, azt hiszem - válaszolja, és már nem is félek annyira. - De egy ideig harcképtelen lesz. Bill-E nagy erővel ütötte a fejét a járda kövéhez. El kell vinnünk orvoshoz, de most erre sincs idő.

Beviszem a házba, mielőtt... mielőtt még Billyről gondoskodnánk. Addig csak reménykedhetünk, hogy utána minden jóra fordul.

Feláll, az asztalhoz ballag, megkerüli, és nagy sóhajjal le-roskad a székbe. Szól, hogy húzzak oda egy másik széket, de én inkább állok. Az idegességtől úgysem tudnék ülve maradni.

- Tudni akarom, mi ez az egész a farkasemberekkel -közlöm vele kertelés nélkül. - Tudni akarom, mi köze van hozzájuk Vész hercegnek, honnan tudod, hogy Gretben is benne volt a kór, és hogyan fordíthatjuk vissza Bill-E-nél.

Dervish bólint.

- Értelmes kérdések. De meglep, hogy a legkézenfekvőbbet nem kérdezted meg. Miután ez egy olyan betegség, amely a családban öröklődik egyik nemzedékről a másikra, hogy lehet, hogy Billy megkapta?

- Mindent tudok Bill-E és a családunk kapcsolatáról -vágom oda felpaprikázódva.

Dervish leesett állal bámul rám. H - Megmondanád, hogy honnan?

- Bill-E évekkal ezelőtt rájött. Mint ő maga mondta,

nem kellett zseninek lennie ahhoz, hogy kitalálja, te vagy az '***'■ apja. Es most mesélj a...

- Micsoda? - üvölt fel Dervish, és hirtelen előrehajol. -5" Azt hiszi, én vagyok az apja?

- Persze. - A homlokomat ráncolom. - Nem vagy az? 1; Dervish hátradől. Felnyög, és becsukja a szemét.

- Micsoda ökör vagyok! Tudhattam volna, hogy ez lesz belőle. Hogy lehet, hogy ennyi éven keresztül...

Megköszörüli a torkát, és rám néz.

- Hozz ide egy széket! - parancsol rám. - Úgy fog hang-

zani, mint egy ócska filmes közhely, de ha meghallod, úgyis le akarsz majd ülni.

Már éppen visszavágnék valami gúnyos megjegyzéssel, de a tekintete hidegen megvillan.

Odahúzok egy széket, és leülök vele szemben, mintha diák volnék, ő meg tanár.

- Biztosan meg lehetne fogalmazni diplomatikusan, empatikusan és könyörületesen, de az ilyesmi nem megy köny-nyen, és most nincs idő rá, hogy keresgéljem a megfelelő szavakat - kezdi. -

Úgyhogy megmondom úgy, ahogy van, akármilyen kiborító lesz is. Nem én vagyok Billy apja. Én a nagybátyja vagyok.

164

165

Tétován bámulok rá.

- Nem értem.

- Az emberek nem tökéletesek, Grubbs - mormolja. -Még a legjobbak is elkövetnek hibákat. Az élet bonyolult. Mi mindnyájan... - Megköszörüli a torkát. - Édesanyád soha nem kedvelt engem, és ebből nem is csinált titkot.

- Mi köze ennek a... - fakadok ki, de egy kézmozdulattal elhallgattat.

- Az évek során párszor meglátogattam Calt. Ezt Sharon is elfogadta. De egyetlen, évekkal ezelőtti látogatást kivéve, soha nem volt hajlandó betenni a lábát Carcery Vale-bc. így aztán Cal egymaga járt ide. Ez komoly vita tárgya volt kettőjük között. Sokszor megpróbáltam erről Sharonnal beszélni, de ő nem volt hajlandó...

Dervish, arcán szomorkás mosollyal elmélázik, aztán folytatja:

- Apád szerette édesanyádat. Meg téged és Gretet. De nem volt szent. Sokat utazgatott, üzleti ügyekben, egyedül, de nem mindig aludt egyedül.

Felugrom. Dühít az, amire céloz. Am mielőtt nekieshetnék, gyorsan folytatja.

- Amolyan egyéjszakás ügyek, rövid életű kalandok voltak. Jelentéktelenek. Sharon nem tudott róluk, legalábbis Cal nekem ezt mondta. A bátyámnak sok csodálatos tulajdonsága volt, de a hűség nem tartozott közéjük. Soha nem akarta megbántani édesanyádat, de nem tudott hű maradni hozzá. Egyszerűen más volt a természete.

- Miért mondd el nekem ezt? - sziszegem ökölbe szorított kézzel, szememben könnyekkel. Dervish oldalvást pillant rám, mintha bolondnak tartana, amiért ilyet kérdezek.

166

i§

111'

- Mert egyszer egy vale-i nővel volt viszonya azalatt, amíg nálam volt. És a nő terhes lett. Nem szólt róla Calnek, csak amikor már megszületett a baba, és azután sem engedte, hogy apád bármivel is segítsen a gyerek nevelésében. Emily Spleen makacs nő volt, a maga módján akarta élni az életét. Megmondta Calnek, hogy nem...

- Elég! - Levegő után kapkodva dőlök hátra a székben. -Ne! - könyörgök.

- Én már rég megfogadtam, hogy sohasem lesz gyermekem - folytatja Dervish, meg se hallva a könyörgésemet. -Féltem, hogy a betegség bennük is kiütközne. Eldöntöttem, hogy nem teszem ki őket - és magamat - ennek a gyötremnek. Cal nem osztotta a felfogásomat, ő úgy gondolta, hogy az élet megéri a kockázatot.

Amikor Emily meghalt, azért kezdtem törődni Billyvel, mert az unokaöcsém volt. Cal volt Billy apja, Grubbs. Billy nem az unokatestvéred. Hanem az öcséd.

Áz atok

Hosszú csend. Szeretnék ráordítani Dervishre, szeretném hazugnak nevezni, rákényszeríteni, hogy vonja vissza mindazt, amit elmondott. Csakhogy semmi oka rá, hogy ilyesmiben hazudjon. Őszinte szomorúság tükröződik a tekintetében, semmi más.

Emelygek. Egyszeriben örülden dühös leszek apára, azért, amit tett. Ugyanakkor előnt a boldogság - nem vagyok egyedül! Azt hittem, mindent elveszítettem, amikor a démonok ránk támadtak. Most megtudtam, hogy van egy testvérem.

- Ez örület - sóhajtom harag és öröm között ingadozva. - Nem tudom, mit gondoljak. Nem tudok megbirkózni ezzel.

- Dehogynem tudsz! - csattan fel Dervish. - Fel tudtad dolgozni a szüleid és Gret halálát. Ahhoz képest ez apróság.

- De... én mindig azt hittem... - Aztán csak megrázom a fejem; nem is tudom, mit higgyek, mit érezzék. - Miért nem mondtad el Bill-E-nek? Meg kellett volna mondanod neki, különösen azután, hogy meghalt a mamája. Odaköltözhetett volna hozzánk. Apának...

- Cal nem tehetett semmit! - veti oda Dervish. - Anélkül semmiképpen sem, hogy el ne árulta volna az igazságot, és tönkre ne tette volna a családját. - Végigsimít kurtára nyírt ősz haján. - Ámbár ezt is megpróbálta. Amikor Emilv meghalt, eljött ide, hogy a botrányt is vállalva, magához vegye Billyt.

168

- És miért nem tette meg? - kérdezem.

- Spleen papáék megfenyegették, hogy bírósághoz fordulnak. És Cal tudta, hogy elveszítené a pert. A nagyszülőknek elég lett volna közölni a bíróval, hogy Emily nem árulta el a fiúnak, ki az apja, és soha nem engedte, hogy Cal láthassa a gyereket. Cal tudta, hogy nincs esélye.

- Nem bocsáthattál volna varázslatot rájuk, hogy adják oda neki Bill-E-t?

- Ennyire azért nem telik az erőmből - kuncog Dervish, de arcán nyoma sincs jókedvnek. - Amikor Emily meghalt, „rávettem” őket, engedjék meg, hogy beléphessek Billy életébe, de ennél többre nem futotta.

Elmélázom azon, hogy mennyire szerette apa anyát, s hogy milyen boldognak látszottak együtt. Soha nem feltételeztem volna róla ilyesmit. Azt hiszem, a mamám sem.

- Tudom, milyen megrázó ez számodra - folytatja Dervish csendesen -, de megkérhetlek arra, hogy most ne ezzel foglalkozz? Eleted hátralévő részében bőven lesz alkalmad rágódni rajta. Billynek nem adatik meg ez a fényűzés, ha nem lépünk akcióba hamarosan...

Borzongva felsóhajtok. Rápillantok a ketrecben fekvő eszméletlen fiúra - az öcsémre! -, sötét bőrére, eltorzult kezére. Eszembe jutnak a Dervish lycantropiáról szóló könyveiben látott torz, állatias teremtmények.

- Rendben. Apáról majd később beszélünk - mondom, és elszántan előrehajolok. - Mesélj nekem a farkasemberekről!

169

- Amennyire lehet, rövidere fogom - kezdi Dervish. Benyúl az asztal alá, egy fiókból elővesz két doboz kólát, az egyiket odanyújtja nekem, és mohón kortyolni kezdi a sajátját. Én apró kortyokban szürcsölöm, miközben őt hallgatom.

- Ősrégi átok ez. A Garadex-átoknak nevezzük, mivel családunkban a Garadexek írtak róla először. Lehet, hogy más családokra is jellemző, de mi nem tudunk ilyenekről. Olykor hallunk idegenekről, akik átváltoztak, de amikor megvizsgáljuk a családfájukat, mindig találunk kapcsolódási pontokat a miénkhez. A lycantropia génjét vizsgáló tudósok szerint ez a természet kegyetlen játéka. Sehol másutt nem található meg az állatvilágban. Nem tudják, honnan ered, sem azt, hogy miért épp így történik az átalakulás.

Kiissza a kóláját, előhalász egy újabbat, és folytatja.

- A titkot megtartottuk magunknak. Nagy, gazdag és befolyásos család a miénk. Mi, akiket nem támadott meg a kór, őrizzük a titkot. Ezért nem állsz sem te, sem Billy valami tudományos kutatóintézet megfigyelése alatt.

- Miért lennék én megfigyelés alatt? - kapom fel a fejem. - Én nem vagyok farkasember. - Egy pillanatra elhallgatok, mert belém hasít egy szörnyű gondolat. - Vagy mégis?

Dervish nem néz rám.

- Nem tudom - válaszolja halkan. - A gén véletlenszerűen bukkan fel. Előfordul, hogy egy család valamely ágának minden egyes tagján kiüt, és így az az ág kihal. Máskor két vagy három nemzedéken keresztül is alszik. Te három gyerek közül vagy az egyik. Gret és Billy megadta magát a kórnak. Bárcsak megmondhatnám, hogy ez téged többé avagy kevésbé hajlamosít a betegségre, de még csak talál-

170

-gatni sem lehet. Az átváltozás tíz és tizenhét év között f/sújt le - ha lesújt egyáltalán. Néhány esetben előfordult fiatalabb gyerekeknél is, de tizenéves koron túl soha senkin sem tört ki.

- Hát ezért van olyan sok gyerekarc a portrék között! -kiáltok fel. - Ők mind farkasemberré változtak!

Dervish mogorván bólint.

- A betegség gyógyíthatatlan. Akit utolér, az arra van kárhozthatva, hogy élete hátralévő részét tébolyult állatként élje le. Rendszerint nem élnek sokáig, legföljebb húszéves korukig, már ha életben hagyják őket.

- Ezt hogy érted?

Dervish ujjával a kólásdoboz oldalán dobol, s tekintete a távolba réved.

- Szörnyű átok ez - mondja alig hallhatóan. - Látni, hogy az, akit szeretsz, vadállattá változik, aztán láncra verni, és végignézni a szenvedését... Sokan úgy döntenek, hogy nem teszik ki magukat ennek a gyötremnek. Sok szülő... - Ujjai mozdulatlanra dermednek, arca megkeményedik. -Sokan véget vetnek a szenvedésüknek.

A rémülettől elszorul a torkom.

- Megölik őket? Bólint.

- Hiszen már vadállatok - mondja gyorsan, mielőtt hangot adhatnék elszörnyedésemnek. - Ha elszabadulnának, mindenkit legyilkolnának. Vannak emberek a családban, egy csoport, amelyet Bárányoknak nevezünk, akik végrehajtják a feladatot, ha a szülők nem képesek rá. Családi hóhérok, hogy nyersen fejezzem ki magam.

- De azt mondtad, van rá mód, hogy visszafordítsuk a folyamatot - emlékeztetem, s próbálok nem gondolni a port-

171

rékön látható arcokra s a borzalmas végre, amely minden bizonnyal utolérte őket.

- Mindjárt rátérek - sóhajt Dervish. - De figyelmeztetlek, amikor meghallod, lehet, hogy azt kívánod, bár ne mondtam volna el.

Hosszú szünet. Aztán egy mordulás a ketrec felől. Bill-E mocorog.

- Mikor ébred fel? - kérdezem, nyugtalan pillantásokat vetve a ketrecbe.

- Hamarosan - válaszolja Dervish. - Menjünk föl a dolgozószobámba! Nem lesz kellemes, amikor majd ordítani kezd.

- Ne! - motyogom, megragadva az asztal szélét. - Itt akarok lenni mellette.

Dervish megértően bólogat, majd újra fölveszi a „mese” fonálát.

- Tudásaink képtelenek voltak meghatározni a farkasgént, és gyógymódot találni a betegségre. De nemcsak a tudománytól remélhetünk gyógyulást. Létezik varázslat is.

Dervish átnyúl az asztal felett, kutat a tőle balra lévő könyvhalomban, és kihúz egy vastag kötetet. Kinyitja, elém tolja, és én farkasszemet nézek a család varázslójával, Bartho-lomew Garadexszel.

- A jó öreg Bárt élete jelentős részét annak szentelte, hogy megpróbálja megszabadítani a családot a minket sújtó átoktól - magyarázza Dervish. - Hite szerint az átok eredete egy varázslatban keresendő. Évtizedeken át mondta a varázsigéket, végzett mindenféle kísérletet, s kutatott a titkos könyvek gyógymódjai között. De nem használt semmi. Arra képes volt, hogy átváltoztasson egy embert, de egy átváltozott farkasemberrel semmit sem tudott kezdeni. Itt

172

éppoly tehetetlen volt, mint bárki más. És aztán találkozott fi-egy teremtménnyel, aki nem volt tehetetlen. [Dervish arca elsötétül. Elveszi tőlem a könyvet, becsuk-ja, majd a dosszié után nyúl, amelyben a Vész herceget ábrázoló rajzra bukkantam.

: - Állj! - kiáltom elfulladó lélegzettel. Kérdőn néz rám. -• Megtaláltam ezt, amikor itt jártam - mondom, miközben félve tekintek a dossziéra. - A Vész hercegről készült rajz beszélt hozzám. Mozgott a szája és a szeme.

- Ha tudom, hogy ilyen közel jársz az igazsághoz, figyelmeztettelek volna - mormolja Dervish. Hüvelykujjával a borospincébe vezető ajtóra bök. - Mint mondtam, a ház biztonságos hely. A ház körüli földterület is az. De ezt a pincét védelem nélkül hagyom. Időnként érintkeznem kell nem ebből a világból való lényekkel, és szükségem van egy támaszpontra, ahonnan kapcsolatba léphetek velük.

Két ujját végigfuttatja a bőrkötésű borítón, s szomorúsággal vegyes félelemmel szemléli.

- Vész herceg nem lépheti át az ő és a mi világunk közötti határvonalat hívatlanul - mondja. - Egy hétköznapi ember évtizedekig nézheti ezt a képet, anélkül hogy bármi visszását látna rajta. De te nem vagy hétköznapi ember. Démonokkal néztél farkasszemet, és belekóstoltál a varázserődbe, amikor a kutyakijáraton át menekültél el. Vész herceg a te hatalmadat használta fel arra, hogy beszélhessen hozzád. A könyvön keresztül nem árthatott volna neked, de csellel rávehetett volna, hogy megidézd őt.

- De hát kicsoda, micsoda ő? - kiáltom.

- Vész herceg démonmester - feleli Dervish. - Egyike azoknak a természetfölötti lényeknek, akik a mi valóságunk peremén, a saját mágikus birodalmaikban élnek. Egy szóval

173

úgy nevezzük őket, hogy a Démonvilág. Némelyek beleavatkoznak az emberek ügyeibe, de legtöbbjüknek semmi dolga sincs velük. Páran - mint például Vész herceg - rajtunk élősködnek. Reszket a kezem. Összekulcsolom, és a térdem közé szorítom.

- Vész herceg a gyász hirdetője - folytatja Dervish. - Az emberek fájdalma és szenvedése az eledele. Számára egy temetés felér egy háromfogásos étkezéssel. Ízes falat neki minden magányos, öngyilkosságra készülő ember. Élvezi a félelmünket, a bánatunkat, még növeli is, ha lehet, hogy aztán erőt merítsen az emberi gyengeségből.

- Hogyan csinálja? - suttogom rekedten. - Hogyan táplálkozik?

- Mélyen bele kéne bonyolódnom a metafizikába, hogy ezt elmagyarázhassam - hárít bosszúsan Dervish. - Elég annyi, hogy egy pszichikai szívószálon keresztül ki tudja szippantani egy személy szenvedését. Na mármost, a jó öreg Bárt tudott Vész hercegről, látta, hogyan lakmározik a család bánattól sújtott tagjain, de nem törődött vele. Bartho-lomew-t egyedül csak az érdekelte, hogyan oldhatná fel az átkot, a démonok elhárításával nem foglalkozott. De élete későbbi szakaszában szakított időt a Démonvilág tanulmányozására is. Ezek a lények évezredekig is élnek. Hitem szerint Bartholomew abban reménykedett, hogy megfejtí a titkukat. Nem járt sikerrel, de egy ponton rájött, hogy Vész hercegnek hatalmában áll visszafordítani a lycantróp átváltozást.

- Úgy érted, hogy ő meg tudja gyógyítani Bill-E-t? - kiáltom.

- Ha akarja.

174

- Akkor hívjuk ide! - ugróm fel a székről. - Mire várunk még? Most rögtön hívjuk ide, és...

- A Démonvilág gonosz és önző - vág a szavamba Dervish. - Lehetséges éppen egyezséget kötni valamelyikükkel, de semmit sem csinálnak tisztán szívijóságból. Mint tudod, némelyiknek nincs is szíve!

- Akkor hogyan... ?

Dervish int, hogy üljek le. Ingerülten engedelmeskedem.

- Bartholomew mindent megpróbált, hogy rávegye Vész herceget, segítsen. Könyörgött, fenyegetőzött, még a lelkét is felajánlotta neki.

- Tényleg létezik a valóságban lélek? - csúszik ki a számon.

- De még mennyire - bólogat hevesen Dervish. - És a démonok minden másnál többre értékelik. A lelket sokkal jobban meg lehet kínozni, mint a testet. Ha el kéne veszítenem a lelkemet, a testem tovább tudna működni - de csak mint egy robot. Olyan lennék, mint valami zombi: üres héj, amelyik eszik, lélegzik, jár, de nem gondolkodik, és nem érez. Eközben a Démonvilág univerzumában a lelkem olyan pokoli kínokat állna ki, amilyeneket csak el lehet képzelni - és sok olyat, amelyet el se lehet képzelni!

Ha Bartholomew fiatalabb lett volna, talán megkísértheti Vész herceget. De sajnos egy lélek csak addig jó egy démonnak, amíg az ember él. Az öreg Bárt már közel járt a halálhoz. Vész herceg úgy ítélte meg, hogy ráfizetne az üzletre.

Bartholomew azonban makacs ember volt. Üldözte őt, szembeszállt a csatlósai támadásaival, és sok sebet szerzett, amelyek sietették halála óráját. De végül az öreg Bárt rájött Vész herceg legfőbb rögeszméjére, amelyet...

175

Torokhangú ordítás fojtja Dervishbe a szót. Bill-E áll a ketrecben, rázza a rácsot, dühödten vicsorogva üvölt, nvel-ve vadul csapkod ide-oda tátott szájában, sárga szemgolvó-ja gonoszul villog keskenyre húzott szeme részében.

- Bill-E! - kiáltom torkomszakadtából, s felugorva meglódulok a ketrec felé.

- Nyugalom - kapja el a karomat Dervish. - Emlékezz arra, amit mondtam. Megöl, ha túl közel merészkedsz.

Dermedten bámulom a rekedten ordító Bill-E-t, aki két kezével rángatja, lábával rugdossa, fejével veri a rácsokat, de a szeme mindvégig Dervishre és rám szegeződik.

- Megismer bennünket? - kérdezem sápadtan.

- Nem - feleli Dervish.

Bill-E elengedi a rácsot, és undorral elfordul. Botladozva elindul a szarvas felé, amely egész testében reszket a félelemtől. Megáll, szája kegyetlen vigyorra rándul. Szimatolva, morogva körözni kezd a védtelen állat körül. Aztán ráveti magát a nyakára. Karmával, fogával hasítja. Dől a vér.

Nedves az arcom. Sírok megint.

- Menjünk! - suttogja Dervish. - Fejezzük be a dolgozószobámban!

- Nem akarom egyedül hagyni - felelem zokogva.

-A farkasemberek soha nem magányosak - mondja Dervish. - Ők csak éhséget és gyűlöletet éreznek.

Felnyalabolja Meerát, és könyökével a borospincébe vezető ajtó felé noszogat. A kijáráthoz érve megállók. Még egy utolsó, elszörnyedt pillantást vetek Bill-E Spleenre - a testvéremre. Aztán elindulok a nagybátyám után a józan ész világa felé.

A kihívás

Dervish lefekteti Meerát az udvarház sok-sok ágyának egyikére. Újra megvizsgálja, ezúttal alaposabban. A nevén szó-longatva, szelíden rázogatva próbálja magához téríteni. Amikor látja, hogy hiába, kimegy a fürdőszobába, majd egy pohár vízzel jön vissza, és vizet fröcsköl Meera arcába. A lány meg se moccan.

Dervish komor arccal lép el az ágytól.

- Megpróbálhatnám varázslattal magához téríteni, de nem tudom, mennyire súlyos a sérülése - mondja. - Lehet, hogy még rosszabbat tennék vele.

- Miért nem hagyod békén? - kérdezem. - Életben marad, ugye?

- Azt hiszem.

- Akkor hadd aludjon! Az a legjobb neki, nem? Dervish zavartan bámul rám, végül szó nélkül kimegy a

szobából. Takarót terítek Meerára, aztán rácsukom az ajtót, és indulok fel a dolgozószobába.

A sötét pince után a dolgozószoba melegebbnek és világosabbnak tűnik, mint valaha. Térdemet az államig húzva, félve és elcsigázottan kuporgok egy öblös bőrfotel mélyén. Dervish egy sakk-készlet mellett áll. Ez a kedvenc készlete, a figurákat A Gyűrűk Ura szereplőiről mintázták. Dervish kézbe vesz egy színesre festett hob-

177

bitfigurát, és szórakozottan játszadozik vele, miközben beszélni kezd.

- Nem hiszem, hogy valaha is igazán méltányoltad vol-

na a sakk összetett mivoltát - mondja. - Milyen kevés bábu, mégis mennyi lehetőség! Nincs két teljesen egyforma

Á parti. Egyetlen délután elég, hogy megtanuld a szabályo-

kat, és mégis, életed végéig igyekezhetsz, hogy tökéletesen elsajátítsd őket.

- Leszarom a sakkot! - kiáltom a dühtől új erőre kapva. - Bill-E torz testtel, eszelős állapotban odalent tombol a pincében, bezárva. Meera eszméletlen, még az is lehet, hogy kómába esett, te meg itt dicshimnuszokat zengsz a...

- Vész herceg sakkozik - szakít félbe higgadtan Dervish. -A Démonvilág természeténél fogva nem valami játékos népség, ő azonban kivétel. Nem tudom, hol, mikor támadt fel benne ez a játékszenvedély, de amikor Bartholomew Garadex megismerte, már a sakk elkötelezett, ámbár nem túl gyakorlott híve volt.

- Hová akarsz kilyukadni ezzel? - morgók, de már sejtem a választ.

- Ott, ahol a szülőidet megtalálta, láttál sakktáblát? Alig kapok levegőt, amint felidézem a képet. A vért.

A pókhálószerű falakat. A démonokat. És a padlón szanaszét heverő sakkbábukat, a törött sakktáblákat. És az összekaristolt táblát a dolgozószobában.

- Igen - lehelem.

Dervish sietősen beszél tovább.

- Bartholomew sok partit lejátszott Vész herceggel, miközben próbálta rávenni, hogy segítsen feloldani az át-

178

kot. A csatlósok nem zaklathatták, amíg a sakktábla mellett ült, úgyhogy ez volt a legbiztonságosabb módja, hogy beszélgessen Vész herceggel. Idővel észrevette, hogy legalább annyira szeret sakkozni, mint az emberi bánaton élösködni.

Egy hirtelen támadt sejtés nyomán az öreg Bárt megszakította a kapcsolatát a démonmesterrel, és hónapokig feléje sem nézett. Amikor nagy sokára ismét átlépte a Démonvilág univerzumának határát, Vész herceget igencsak mogorva és ingerült kedvében találta. A démonmester leghőbb vágya volt, hogy újra leüljenek sakkozni.

Bartholomew viszont nem akart - kuncog Dervish. -Veszedelmes dolog egy démont ingerelni. Ha megsértik őket, a pusztítás rettenetes angyalaivá tudnak válni. Vész herceg rászabadíthatta volna valamennyi csatlósát az öreg Bartra, márpedig az...

- Vannak más csatlósai is Artérián és Vénán kívül? - kérdezem ijedten.

- Ó, hogyne - feleli Dervish. - Ok csak a mostani kedvencei. Százával vannak csatlósai. Ha ezek rárontanak Bartholomew-ra, úgy ízekre szagatják, hogy a világ összes mágiájával sem tudták volna összerakni a tagjait.

De, mint az öreg Bárt számított rá, Vész herceg nem küldte rá a csatlósait. Akármilyen nagy volt is a dühe, a sakk iránti vágya erősebbnek bizonyult. Ahelyett, hogy ízekre szedette volna Bartholomew-t, vinnyogott és lamentált, és mindenáron alkut akart kötni vele. Bartholomew megragadta a kedvező alkalmat. Közölte vele, hogy csak akkor hajlandó játszani, ha a démonmester feloldja a Garadexeket sújtó átkot.

179

De a csel nem jött be. Vész herceg rajongott a sakkért,

M de ennyire mégsem. Az öreg Bárt ekkor mással próbálko-N zott. Mérkőzéssorozatot javasolt, amelyben ő egyes család-V tagok életéért játszana. Hosszas viták után megegyeztek L egy bizonyos számú verseny megrendezésében, fordulón-Á ként öt partival. Minden mérkőzésért, amelyet Bartho-

Dlomew nyer meg, Vész herceg meggyógyít egy Garadexet. De ha Bartholomew csak egyszer is veszít, a lelke Vész herceg tulajdona lesz.

Ezzel kezdetét vették a sakkversenyek, két-három parti hetenként. Az ütemezést Vész herceg határozta meg. Bartholomew feljegyzései szerint a démonmester gyűlölt veszíteni. Mint a Démonvilág legtöbb egyede, ő is szánalmasan öntelt. Többre tartják magukat az embereknél, ezért nagy szégyen számukra bármiben is alulmaradni valamelyikünkkel szemben.

És mégis ő vesztett - nevet fel öblösen Dervish. - Bartholomew minden idejét a sakknak szentelte, éjt nappallá téve, órák hosszat játszott egyik partit a másik után a legjobb ellenfelekkel, akiket csak fel tudott kutatni, s így szüntelenül fejlesztette és tökéletesítette a játékát. Az első három hónapban hat játszmát vesztett el, de azontúl egyet sem. Egymás után ötvenkilenc partit nyert meg, és úgy tűnt, hogy a szériának sohasem lesz vége.

- De aztán meghalt. Dervish ránt egyet a vállán.

- Öreg volt, és a Vész herceg csatlósaival vívott korábbi csaták kimerítették. Szép halála volt. Almában ment el.

- Mi történt aztán? - kérdezem, teljesen belefeledkezve a történetbe.

180

- Sokáig semmi - válaszolja Dervish. - A családukban senki nem tudott a Vész herceggel folytatott sakkmérkőzésekről. Bartholomew soha nem mondta el senkinek, hogyan próbálta kieszközölni a gyógyulást. A Garadexek között voltak boszorkányok és varázslók is, de ők sem tudták megfejtetni az öreg Bárt naplóiban szereplő titkokat, amelyeket hathatós varázslat védett. Végül, csaknem negyven esztendővel a nagy mágus halála után, Davey McKay, egy távoli rokon, aki öt gyermeke közül négyet elveszített az átok következtében, megfejtette a naplót, és felfedte a démonok titkát. Haladéktalanul kapcsolatba lépett Vész herceggel, hogy rávegye, folytassák a

sakkversenyt, és így visszafordíthassa a legfiatalabb gyermekében már elkezdődött változás folyamatát.

A démonmester kelletlenül válaszolt a hívására. Bartholomew nagyon megalázta. Nem szeretett volna újabb vereségsorozatot elszenvedni egy embertől. Azonkívül Davey nem volt varázsló, így a lelke nem túlságosan érdekelte Vész herceget. Davey azonban leleményes ember volt. Egy váratlan fordulattal próbálta beindítani a démonmester képzeletét. Úgy gondolta, egy kihívás fel fogja csigázni betegesen egyoldalú érzékeit.

Dervish gondolataiba mélyedve elhallgat. Még mindig a hobbitfigurával játszadozik. Szabad kezével kihúz egy fiókot, és kivesz belőle egy fotót. Átsúsztatja az asztal lapján. Ránézek - anya, apa, Gret és én. A kép apa valamelyik születésnapján készült.

- Davey terve rémítő volt, de annak is kellett lennie - folytatja Dervish, miközben én egyre a fotót bámulom. - Vész herceg nem érte volna be kevesebbel. Az általa java-

181

solt szabály ugyanaz volt, mint korábban: öt játszmas mérkőzés. Ha Davey nyeri, a fia visszakapja emberi formáját, és N mindketten szabadok lehetnek. De ha Vész herceg győz, joga van megölni Davey-t és a gyereket is. Vész hercegnek tetszett Davey ötlete, de megtoldotta A még néhány saját leleménnyel. Annak idején, amikor Bartho-

Dlomew-val játszott, megparancsolta a csadósainak, hogy maradjanak nyugton. Ezt az előnyt Davey-nek már nem volt hajlandó megadni. Valakinek be kellett állnia Davey mellé, hogy mialatt ő játszik, távol tartsa a démonokat. Amíg a védelmezője életben volt, a csatlósok nem támadtak Davey-re. De ha megölték a partnerét, szabad kezet kaptak, hogy lemészárolják Davey-t meg a fiát is.

Egy másik új szabály értelmében a partikat egyszerre, szimultán kellett lejátszani. Vész herceg ezzel is fokozni akarta a Davey-re és partnerére nehezedő nyomást. És az utolsó kikötés: ha Davey győz, be kell lépnie Vész herceg világába, s ott személyesen megküzdenie vele a lelke birtoklásáért.

- Micsoda? - motyogom. Ezt az utolsó kikötést nem értem.

- A játszmák a Démonvilág és a mi világunk között folynak - magyarázza Dervish. - Talán észrevetted, hogy a szüleid szobájában voltak a mi világunkból és Vész herceg világából származó holmik is. Egy ilyen se ide, se oda nem tartozó területen kellett Davey-nek megütköznie Vész herceggel. Ha ő győz, a fia meggyógyul, és ő is meg a partnere is szabadon élhet tovább. Neki azonban be kell lépnie Vész herceg világába, hogy hazai pályán vívja meg a harcát a démonmesterrel. Ha győz, elmehet. De ha veszít, Vész

182

herceg megszerzi a hatalmat a lelke felett, és élete végéig zombiként kell tengetnie a napjait.

- Szerintem ez tisztességtelen alku - morgóm.

- Az - hagyja rám Dervish. - De ezek voltak a feltéte- V lek. Davey kénytelen volt elfogadni őket.

- Elhallgat, s L kisvártatva halkan meséli tovább. - Veszített. A bátyja volt Á a partnere. A démonok végeztek vele. Davey-t megölték, «■ mielőtt egyetlen parti végeredménye eldőlt volna. Megöl- má ték a fiát is. A démonok darabokra szaggatták mindhármutat.

Elveszi tőlem a fotót, és súlyos hallgatásba merülve nézi.

- De Davey áldozata mégsem volt hiábavaló - folytatja nagy sokára. - Vész herceg rákapott az új erőpróba ízére. Megkörményezte Davey rokonait, azokat, akik varázserővel bírtak, és felajánlotta nekik, hogy megküzdhetnek vele az életükért, oly módon, ahogyan Davey tette.

A többség visszautasította. De ketten, akiknek a gyerekei a változás küszöbére jutottak, elfogadták a kihívást. Egyikük vereséget szenvedett, de a másik győzött. Győzelme reményt adott másoknak, és az azóta eltelt hosszú évtizedek alatt Garadexek és Gradyk egész sora vállalta az erőpróbát. Voltak, akik győztek, és voltak, akik vesztek. A győztesek legtöbbje elveszítette a lelkét a Vész herceg birodalmában vívott párbajban, de néhányan visszajöttek, bizonyosságul annak, hogy meg lehet csinálni.

Dervish visszateszi a képeket, és lassan betolja a fiókot. Nagyokat pislog, és megtörli a szemét. Küszködik a könny-nyeivel.

- A szüleid nem győztek - mondja. - Gret megfertőződött. Édesapád és édesanyád kihívta Vész herceget. Egyikő-

183

jük nem tudott megfelelni a feladatnak, s ez vezetett mindhárunk halálához. Úgy volt, hogy én...

Elcsuklik a hangja, és a szemét dörzsölve, a felindultságtól remegve elfordul.

- Apád és én kötöttünk egy egyezséget - folytatja csüggedten. - Ha valamelyik gyerekén kiütözik a betegség, én leszek a partnere. Az volt a véleményem, hogy kár volt gyerekeket nemzenie, de szerettem őt, és szerettem a gyerekeit. A nehéz órákban mellette akartam állni.

- Akkor miért nem voltál ott? - kiáltom sírva, s a könny-nyek végigcsorognak az arcomon.

- Apád egy szóval sem említette nekem, hogy Gretnél elkezdődött az átváltozás - mondja rekedten. - Édesanyád nyilván rábeszélte, hadd szálljon szembe ő a démonokkal. Biztos vagyok benne, hogy Sharon számára egyedül Gret érdeke volt a fontos, de én jobb sakkozó és elszántabb harcos voltam nála. Calnek engednie kellett volna, hogy megtartsam az ígéretemet. Fel kellett volna hívnia. Én talán...

Elakad a hangja. Lecsukódik a szeme. Ökölbe szorul a keze. Aztán arcát a mennyezet felé emeli, és fájdalmas üvöltés szakad ki belőle. Hallani vélem a titkos pincéből a visszhangot, amint az átváltozott Bill-E egy pillanatra abbahagyja a lakmározást, hogy feleljen nagybátyja gyötrelmes kiáltására.

*

Előbb hagyom abba a sírást, mint Dervish. Nem hinném, hogy sűrűn fakad könnyekre, úgyhogy csak nagy nehezen tud úrrá lenni magán. Amikor végre elapadnak a könnyei, és farmeringe ujjával megtörli a szemét, amilyen szelíden csak telik tőlem, nekiszegezem a vádló kérdést:

184

- Azt akarod mondani, hogy anya tehet róla?

- Dehogy! - vágja rá tüstént.

- De ha egyszer apa téged választott volna őhelyette...Dervish habozik, a lehető leggondosabban akarja megválogatni a szavait.

- Őszintén meg kell mondanom, ha apád logikusan választania. De a logika és a mágia nem fér mindig össze egymással. Van, hogy az amatőrök jobban szerepelnek, mint a profik. Soha senki nem tudja valójában, hogyan fog szerepelni, csak amikor már ott van a helyszínen.

Zsebkendőt vesz elő, és kifújja az orrát.

- Végeredményben minden relatív. Édesapád választott, akár jól, akár rosszul, és tudjuk, mi történt. A múltat nem változtathatjuk meg, és bolondok lennénk, ha megpróbálkoznánk vele. De bármi legyen is a véleményem édesapád döntéséről - teszi hozzá -, ne hidd, hogy azt gondolom, mindez édesanyád hibájából történt. Nem. Ez a mi átkunk, nem az övé. O csakis tökéletes szeretetet és tiszteletet érdemel azért, hogy magára vállalta ezt az átkot, és az élete árán is megpróbálta elhárítani.

Lassan rábólintok, és elgondolkodom a hallottakon.

- De ha nem adják oda az életüket - suttogom. - Ha a Bárányokat hívják, és nem fordulnak rögtön Vész hercegehez...

- Ma is élnének - fejezi be nyersen Dervish. - Ezért mondtam, hogy nem biztos, hogy tetszeni fog az igazság. Gret életét többre becsülték a sajátjuknál. És a tiédnél. Ha nem avatkoznak bele, elveszítetted volna ugyan a nővéredet, de megmaradtak volna a szüleid.

185

R

Tétova tekintettel, remegő szájjal bámulok rá. Énem egy része gyűlöli anyát és apát, amiért át kell élnem mind-
ezt, egy másik része gyűlöli Gretet, és őt hibáztatja mindenért.

Dervish olvas a gondolataimban, és higgadtan rázza a fejét.

B- Ne indulj el ezen az úton, Grubbs! - mondja. - Cal és Sharon azt tette, amit tenniük kellett. Érted ugyanúgy megtették volna, ha te kapod meg a betegséget. Tudom, most úgy érzed, becsaptak. Tudom, azt szeretnéd, ha visszakaphatnád őket. De ha mélyen magadba nézel, és visszaemlékszel arra, hogy milyenek voltak, hogy mennyire szerettek téged és Gretet, meg fogod érteni, miért tették.

- Meg kellett volna mondaniuk nekem - nyöszörgöm. - Teljesen kizártak mindenből. Segíthettem volna. Én...

- Nem - jelenti ki Dervish határozottan. - A szabályok egyértelműek. Csak ketten állhatnak ki Vész herceg és a csatlósai ellen. Semmit sem értek volna el vele, ha elmondják neked.

- Az felkészített volna a legrosszabbra - ellenkezem.

- Szerintem erre gondolni sem akartak - sóhajtja Dervish. - A kétely olyasmi, ami belülről emészt az embert. A legtöbben, akik kiállnak Vész herceg ellen, inkább nem gondolnak arra, hogy bármi rosszul sülnhet el, mert azzal csak növelik annak a valószínűségét, hogy valami csakugyan rosszul fog elsülni.

-De...

- Grubbs - vág rögtön a szavamba Dervish. - Akár reggelig is itt ülhetünk és vitatkozhatunk. De ezzel nem hozzuk vissza a szüleidet és Gretet. És nem segítünk Billyn sem. Nem lesz könnyű, de egy időre mégis el kell feledkez-

186

ned a szüleidről. Ha erre nem vagy képes, akkor nem tudlak használni.

- Nem tudsz használni? - visszhangozom értetlenül. - Miről beszélsz? Mit akarsz, mit csináljak?

Dervish szenvtelen arccal előrehajol.

- Azt akarom, hogy légy a párbajsegédem - mondja. - Azt akarom, hogy állj ki mellettem, és vívj meg Artériával » és Vénával, mialatt én sakkpárbajra hívom ki Vész herceget!

A világ mozdulatlanra dermed.

A döntés

- Te elmebeteg vagy! - rikácsolom. - Teljesen elment az eszed!

- Sok minden vagyok - feleli Dervish nyugodtan -, de hogy örült lennék, azt nem hiszem.

- Pedig az vagy! Csak egy örült kérhet olyasmit egy gyerektől, hogy vegye fel a harcot két démonnal!

Dervish figyelmesen vizsgálja az arcomat, aztán feláll, és fölemeli az asztalról A Gyűrűk Ura sakk-készletet. Elindul az ajtó felé.

- Hová mész? - csattanok fel, s elébe vágva elállom az útját.

- Leviszem ezt a pincébe - mondja. - Öt készletnek kell ott lennie, mielőtt hívnám Vész herceget. Minden partit más-más táblán kell lejátszani.

- Nem hallottad, amit mondtam? - sziszegem. - Nem csinálom! Nem vagyok...

- Grubbs - hallgattat el egy mosollyal. - Oké. Megkértelek. Visszautasítottál. Ennyi. Csak kérés volt, nem parancs.

- Kérés? - nézek rá gyanakodva. Bólint.

- Vannak mások, akik segíthetnek. Az egyik barátom már majdnem nagymester. Ő kiáll Vész herceg ellen, én meg elbánok Vénával és Artériával. - Fejével int egy tőlem balra lévő egyszerű sakktábla felé. - De leköteleznél, ha segítenél levinni a táblákat.

188

Összehúzott szemmel nézek rá.

- Ha megpróbálsz átverni...

- Semmi átverés - mondja, és hiszek neki. Ellépek az útjából, fölkapom a táblát, és kivonulok mögötte a szobából.

Le a lépcsőn a földszinti nagy terembe. Ráérősen, vigyázva, nehogy elszórjuk a bábukat. Erősen töröm a fejem azon, amit Dervish mondott.

- Ha vannak barátaid, akik tudnak segíteni, akkor miért engem kértél meg? - mormolom.

- Billy az öcséd - feleli Dervish. - Gondoltam, részt akarsz venni ebben.

- De ennek semmi értelme - erősködöm. - Neked az kell, aki a legrátermettebb. Miért választanál engem?

- A legszívesebben olyasvalakivel állnék ki Vész herceg ellen, aki éles helyzetben adta tanúbizonyságát bátorságának és a képességeinek - feleli. - Olyasvalakivel, aki már szemtől szemben állt egy démonnal, és életben maradt. Személyesen csak hat ilyen embert ismerek. Meera volt az egyik. De ő most nem tudja megcsinálni.

- És mi van a többiekkel?

- Négyen közülük e pillanatban elérhetetlenek.

Odaér a pince ajtajához, és amíg könyökével kinyitja, elhallgat. Csendben ereszkedünk lefelé. Megvárom, hogy a titkos átjárót rejtő borrekeszekhez érjünk, csak akkor teszem föl a kérdést:

- És a hatodik?

- Te vagy a hatodik - mondja, és belép a sötét átjáróba.

189

I A titkos pince. Öt sakk-készlet fekszik sorban a három asz-M talon, amelyeket egymáshoz toltunk, a könyveket meg N egyebeket pedig feltornyoztuk a földön. Dervish fölállítja a V bábukat, vigyázva, hogy mindegyik pontosan a helyére ke-L rüljön. Bill-E még mindig a szarvas tetemén rágódik. Sűrű A időközönként köpköd és morog felénk.

Dervish egy szót sem szólt, amióta az első két táblával lejöttünk ide. Némán hordtuk le a sakk-készleteket, takarítottuk le, és toltuk össze az asztalokat. Csak most, miközben elnézem, hogyan rakosgatja fel a bábukat, szedem össze a bátorságomat annyira, hogy újra szóba hozzam a dolgot.

- Még most sem értem, miért akarod, hogy én segítsek. Miért nem várod meg, amíg Meera magához tér? Nem ma éjjel kell megküzdened vele, igaz?

- Igaz - feleli Dervish -, de veszélyes húzni az időt. Vész herceg vissza tudja fordítani az átváltozást még akkor is, ha valaki már évek óta farkasemberként él. De a gondolkodást sokszor nem lehet visszaállítani. Bill-E minden nappal közelebb kerül ahhoz a ponthoz, ahonnan már nem érdemes visszahozni.

- Különben is - teszi hozzá -, hogyan magyarázzuk meg a távollétét a nagyszüleinek, a tanárainak, a rendőröknek? Egy valószerűtlen kaland kellős közepében vagyunk, ugyanakkor benne élünk a valóságos világban. Próbáld meg elmondani egy zsarunak, hogy azért tartasz egy fiút ketrecbe zárva, mert farkasember. Megnézheted, mire jutsz vele! - Erre nem is gondoltam - mosolygok csüggedten, de mindjárt le is hervad arcomról a mosoly. - Csak gyerek vagyok - mondom halkan.

- Úgyse vennéd semmi hasznomat.

190

Dervish letörli a port az egyik király fejéről.

- Harcoltál démonokkal, és életben maradtál. Használ-: tad a varázserődöt. Meg tudsz velük küzdeni akkor is, ha ők [■]diktálják a feltételeket. Még akkor is, ha csak gyerek vagy - teszi hozzá vigyorogva.

- Akarok segíteni! - mordulok fel. - Szinte bármit megtennék, hogy kiszabadítsam Bill-E-t abból a pokolból, ahol most van. De láttam, amint Artéria úgy mozgatja Gretet, mint egy bábút, és...

- Ne izgasd föl magad emiatt! - szakít félbe Dervish kedvesen. - Nem kényszerít rá senki. Azért jöttél ide, hogy meggyógyulj, nem pedig azért, hogy még mélyebbre taszítsanak egy rémálomba. Meg se kellett volna kérdeznem. És nem is tettem volna, ha...

Nem fejezi be, úgyhogy én mondom ki helyette:

- ...ha nem lenne szükséged rám. Vállat von.

- Mint mondtam, van egy barátom, akit felhívhatok. De jobban szeretnék téged. Hazudnék, ha mást mondanék.

Mialatt Dervish fegyvereket válogat, én Bill-E-t figyelem. Arca, keze vörös a szarvas vérétől. Veregeti a hasát. Jóllakottan vigyorog. Természetellenesen sárga szemével rám bámul.

Vész herceg jár a fejemben. Felidézem Artéria és Vena kegyeden erejét és gyorsaságát. Féltem a nagybátyám és a testvérem életét.

Dervish egy kis fejszével, egy buzogánnyal és egy karddal tér vissza. Lefekteti őket a földre a többi mellé, amelyeket

191

már odahordott. A szabályokban az áll, hogy annyi fegyvert használhat, amennyit csak akar.

- Azt akarod, hogy sakkozzak, vagy hogy harcoljak? -
kérdézem, miközben azt kívánom, bár tartani tudnám a

számát.

- Láttalak sakkozni - válaszolja Dervish. - Nem akarlak megsérteni, de harcolnod kéne. Vész herceg csúnyán rád verné a partikat.

- De te több eséllyel vennéd fel a harcot Vénával és Artériával, mint én - ellenkezem. - Erősebb és tapasztaltabb vagy nálam. Én nem is tudok semmit a fegyverekről, sem a varázslásról.

- Nem is kell, hogy tudj - mondja erre Dervish. - A varázslat ismer téged. Ez a lényeg. Már használtad a varázserődet, amikor szembeszálltál a démonokkal. Megint használni fogod. Ösztönösen.

- De a logika úgy diktálná, hogy te harcolj velük - erősködöm egyre. - Jobb lennél, mint én.

- Meglehet - bólogat komolyan Dervish.

- A barátod pedig sakkban jobb nálam. Úgyhogy ideális páros lennétek, ha te harcolnál, ő meg sakkozna. Igaz?

Dervish különös tekintettel néz rám.

- Nem kell kidumálnod magad ebből. Megmondtad, hogy nem akarod megcsinálni, én pedig elfogadtam a döntésedet.

- De olyan rohadtul érzem magam! - fakadok ki. - Mintha cserbenhagynálak!

- Nem hagysz cserben - mondja Dervish. - A képesség és a lehetőség semmit sem ér, ha nem járul hozzá a versengés iránti vághoz és az akaraterő.

- De ha meglenne is bennem az akaraterő, akkor is

192

DÉMON MESTER

többre mennél a másik fickóval, ugye? - ütöm a vasat abban a reményben, hogy egyetért velem.

Dervish a fejét csóválja, és nem válaszol.

V

I

L Á

A szoba, ahol Meera fekszik eszméletlen állapotban. Dervish újra megpróbálja magához téríteni. Most sem sikerül. Tar- H kóját masszírozva visszamegy a dolgozószobájába. Leül az íróasztalához, ujjaival egy telefonkönyvön dobol.

- Ideje felhívnom a barátomat - mondja, és fölpillant rám. - Az utolsó esélyed, hogy meggondold magad, Grubbs.

Egy szót sem szólok.

Dervish kinyitja a telefonkönyvet, és egy számot keres benne.

- Pablónak pár órán belül itt kell lennie. Ha akarsz, elmehetsz Vale-be, de nem muszáj. Itt biztonságban leszel. A démonok nem tudják elhagyni a pincét.

Nem válaszolok. A közelgő csatára gondolok. Rettenetesen szégyellem magam.

- Ha Pablo és én legyőzzük Vész herceget és a csatlósait, de a kézitusában alulmaradok, akkor neked kell gondomat viselned - közli Dervish.

- Mi van? - motyogom.

- A testem tovább fog élni akkor is, ha a sakkverseny utáni csatában veszítek, de a lelkem és az elmém meghal -magyarázza. - Mozogni tudok majd, de gondolkodni, beszélni nem. Nem leszek képes vásárolni, számlákat fizetni, főzni, takarítani, ilyesmi. Neked kell majd ellátnod, vagy pedig fogadnod mellém valakit, aki mindezt megcsinálja.

Megveregeti az egyik fiókot.

193

- Itt vannak a szükséges űrlapok és információk. Ügyvédek és bankárok neve és telefonszáma, a különböző bankbetétekre vonatkozó tudnivalók. Szóban is és írásban is fel-V hatalmazlak, hogy belátásod szerint kezeld a vagyonomat, L jöllehet tekintélyes része a törvény által kirendelt gyámjaid kezében marad, amíg nagykorú nem leszel.

D- Nem kell a pénzed - húzom fel az orrom. - Nem fogsz mindig így gondolkodni - mosolyog. Felemeli a telefonkagylót. Habozik. Leteszi. - Még valamit. Ha rosszul sül el a dolog, úgy fogok kinézni, mint egy lélektelen, buta robot. Lehet, hogy sajnálni fogsz, és kísértést érzel, hogy megszabadíts nyomorúságos állapotomtól.

- Sohasem tennék ilyet! - kiáltom. - Nem vagyok gyilkos! Nem tudnám...

- Tudnád - szakít félbe Dervish. - Szorongatott helyzetben az emberek túlnyomó többsége rendkívüli tettekre képes. - Idegesen megnyalja a száját. - De nem muszáj. A Démonvilág univerzumában egészen más az idő. Nem lehet tudni, mennyi ideig tart majd a viadalunk. Az a pár ember, aki harcolt Vész herceggel, és visszatért, hónapokig... évekig... egy alkalommal évtizedekig volt távol. Akármennyi idő telik is el, mindig van remény. Ne mondj le rólam, Grubbs! Viseld gondját a testemnek! Egy napon talán újra szükségem lesz rá.

Megtalálja a könyvben a keresett számot, fölemeli a kagylót, és tárcsázni kezd.

- Várj! - állítom meg. Várakozó tekintettel néz rám, én pedig idegesen megnyalom a számát. - Mi történik, ha nem győzöl, és később én változom farkasemberré?

Dervish vonásai ellágyulnak.

- Akkor majd együtt lakik a farkas a báránnyal.

194

DÉMONMESTER

- Hogy mondd? - nézek rá aggodalmasan.

- Ez egy bibliai idézet. Izajás. Innen kapták nevüket a M Bárányok. - Fejével az íróasztal felé int.

- Itt balra, lent, a N második fiókban van egy fekete dosszié. A Bárányok neve v és telefonszáma. Lép velük kapcsolatba, ha a szükség úgy L kívánja! De csak ha biztosan érzed, hogy megindult benned Á a változás. A Bárányok nem lacafacáznak. Ha egyszer moz- « gásba hoztad őket, akkor sem állnak le, ha meggondolod II magad, és megpróbálsz elküldeni őket.

- Honnan fogom tudni? Bill-E sem tudta, hogy elkezdődött nála az átváltozás.

Dervish némán, elgondolkodva rágja az alsó ajkát, aztán beszélni kezd:

- Az átváltozás soha nem következik be előzetes figyelmeztetés nélkül. Ha a lycantropia támadásba lendül, akkor is legalább két vagy három holdtölte múlik el úgy, hogy testi változást

nem észlelsz magadon, de rád tör a kóborlási vágy, mint Bill-E-re. Ezekre az epizódokra nem fogsz emlékezni, de ha vért találsz a körmöd alatt, és állati szőrt a fogad között... - Dervish mozduladanná merevedik, hangja rekedtté válik - ...akkor el kell gondolkodnod azon, hogy ideje hívni a Bárányokat.

Döbbsen bñmulok rá, Dervish pedig nyomkodni kezdi a gombokat a telefonon. A vonal túlsó végén szinte azonnal felveszik a kagylót. Hallom, amint egy férfihang azt mondja:

- Igen?

Dervish nyitja a száját, hogy válaszoljon.

- Mondd neki, hogy minden rendben! - szólok közbe halkan. - Mondd, hogy véletlenül tárcsáztad a számát!

- Grubbs, nem kell...

195

- Nem élhetek úgy, hogy az átváltozás réme örökké ott lóg a fejem fölött. Sem a büntudattal, hogy nem harcoltam Bill-E-ert. - Mély levegőt veszek. Arra gondolok, örült vagyOk, hogy ezt csinálom. És mégis. Apa is ezt várná el tőlem. - Megteszem - mondom zihálva. - Megküzdök Vénával és Artériával.

Vértelen, egy pillanat alatt elenyésző mosoly. Műbátor-ság. Grubbs Grady - a démongyilkos! - Itt vagyok, rendelkez velem!

A megidézés ?

A pince. Bill-E a szarvas testéről leszakított, véres lábbal veri a ketrec rácsait, s közben eszelősen üvölt. Dervish ügyet sem vet rá, szemlét tart a sakktáblák és a fegyverek felett. Hl Szeretném, ha lebeszélne a szándékomról, ha örülségnek nevezné, és visszautasítaná az ajánlatomat.

De nem szól semmit. A dolgozószobában még annyit sem kérdezett, hogy biztos vagyok-e benne, csak biccentett, és azt mondta Pablónak, hogy majd máskor fölhívja. És utána egyenesen ide jöttünk. Semmi „Köszönöm”, vagy „Jól van, Grubbs”, vagy „Büszke vagyok rád”.

Kényszeredett érdeklődéssel vizslatom a sakktáblákat, csak hogy ne kelljen a fegyverekre gondolnom. Öt sakktábla sorakozik a három asztalon. Középen A Gyűrűk Ura, egyik oldalán a tábla a kristálybábukkal, a másik oldalán pedig egy inkábbról mintázott figurákkal teli tábla. A két szélen egy-egy közönséges készlet.

- Volt valami okod rá, hogy így rendezd el a táblákat? -kérdzem.

- Nem - feleli egy kard markolatát nézegetve, tisztogatva. - Nem számít, hogy a készlet milyen, csak az, hogy öt legyen.

- Mondd el, hogyan zajlik a verseny! - unszolom.

- Szimultán kell játszani a partikat - mondja, rám sem nézve. - Amikor rám kerül a sor, akármelyik bábuval léphetek, akármelyik táblán. Vész herceg ezután reagálhat az én lépésemmre, vagy léphet egy másik bábuval egy másik táblán.

197

DÉMONMESTER

DÉMONMESTER

I

Mi

D É M O

N V I

L

A c

- Ebbe aztán bele lehet zavarodni.

- Igen. De ő is összezavarodhat. - Dervish hunyorogva emel föl egy fejszét egy vastag gyertya lángjának fényébe, hogy lássa, elég éles-e. - Vész herceg gyakorlott játékos, évszázadok álltak rendelkezésére, hogy fejlessze a tudását, de nem rendelkezik természetfölötti előnnyel. Ha nem veszítem el a fejem, figyelek a lépéseire, és megőrzöm a hidegvéremet, jók az esélyeim.

- És miféle esélyeim lehetnek nekem Artériával és Vénával szemben? - kérdezem.

Dervish hűvösen néz rám, aztán előrelendíti a karját, és hozzám vágja a fejszét!

Ösztönösen megpördülök, bal kezem felröppen a magasba, ujjaim a levegőben rákulcsolódnak a fejsze nyelére, ívet húzva leviszem, s ezzel lelassítom, majd a magasba emelve védőn magam elé tartom, szaporán kalapáló szívvel, zavartan és félelemmel telve.

S akkor meglátom nagybátyám vigyorát.

Lihegve meredek rá, majd a kezemben lévő fejszére.

- Hát, effélék - mondja Dervish.

- Azt se tudom, hogyan kaptam el - morgók, miközben ő már a könyvei között kutakodik egy bizonyos kötet után.

- Nem is kell tudnod - feleli. - Ez a varázslat. - Abbahagyja a keresést, és fölnéz rám. - A démonokkal való korábbi találkozásod hatására nagyot fejlődtek az ösztöneid. Engedelmeskedj ezeknek az ösztönöknek! Engedd, hogy Véna és Artéria szabja meg a csata tempóját. Te csak rea-
198

gálj. Ne gondolkozz! Teljes mértékben függeszd fel a valóság törvényeit!

Rábukkan a keresett kötetre, felcsapja a fedelét, és feláll.

- Engedd, hogy a tapasztalatlanságod vezéreljen! - mondja. - Tervezésben, ötletekben úgysem tudod legyőzni a démonokat. Ne is próbálkozz! Csak hagyd magad sodortatni az árral!

- Úgy beszélsz, mintha ez olyan könnyű lenne.

- Biztos, hogy nem lesz könnyű! De ha kikapcsolod az agyad, meg fogsz lepődni azon, hogy mikre képes a tested.

Letészi a könyvet a földre, fölé hajol, és mutatóujját végighúzva a sorokon, halkán mormolva elolvas egy bekezdést.

- Mit csinálsz? - kérdezem.

- Kell hozzá pár varázsigé, hogy ablakot nyissak Vész herceg világa és a miénk között - feleli. - Biztosnak kell lennem abban, hogy csak egy szűk kapu lesz, nem szeretném, ha a nyomában más démonok is idetódulnának.

- Ez is megtörténhet?

- Persze. A Démonvilág minden alkalmat kihasznál, hogy átlépesse a határt, és mindent leromboljon, amit csak lehet. Ha meglátnak valahol egy nyílást, rögtön birtokba veszik.

- De hát nem ismered a varázsigéket? - ráncolom a homlokomat. - Azt hittem, már korábban is megidézted őt.

- Megidéztem - bólint Dervish. - Többször is. De vannak varázsigék, amelyeket jobb nem megjegyezni.

Végez a bekezdéssel, és becsukja a könyvet. A tőle balra lévő falhoz megy, és ráfekteti mindkét tenyerét.

- Most elkezdem - mondja -, de beletelik húsz perc, ta-

199

Ián fél óra is, mire kinyílik az ablak. Maradj az asztal mellett! Lazíts! Ne zavarj!

Neki támaszkodom az asztalnak, s idegességemben a fáját ütögetem, kapargatom, mialatt ő titokzatos szavakat mormol a falnak, és jeleket rajzol rá az ujjáival. Pár perc elteltével gőz tör át a durva köveken. Dervish bedugja az arcát a gőzbe, belélegzi, majd megfordul és kileheli.

Sötét denevér röppen ki a szájából, és cikázik át a pincén. Ösztönösen lekapom a fejem, pedig még csak a közelemben sem jár. Amikor újra fölnézek, a denevér már eltűnt, és Dervish egy új falsík előtt áll.

Tizenöt perce tart a megidézés szertartása. Körös-körül gőzölögnek a falak. A pince levegője forró és nedves, mint valami szaunában. Bill-E mély, fuldokló torokhangokat hallat, és véres kezével csapkod. Dervish már a legkülönbözőbb fűstszerű teremtményeket bocsátotta ki a száján: denevéreket, kígyókat, kutyákat, rovarokat. Mialatt figyelem, elfordul, és minden eddiginél nagyobb - egy életnagyságú farkast lehel ki.

Bill-E a látványra féktelen makogásba kezd. Rásziszeg a farkasra, aztán a ketrec mélyére menekül, lekuporodik, és vinnyogva nézi, amint a farkasszellem lebegve megindul felé, ám mielőtt elérné a rácsot, szertefoszlik.

Máskor szánám ezt a szerencsétlen párát, amivé Bill-E vált, de most a rettegésen kívül nincs másnak helye a szívemben.

200

Dervish végre ellep a faltól, a szeme csukva, az arca eltorzul. Egyenesen a Vész herceg rajzait tartalmazó dossziéhoz megy. Fölveszi, és a melléhez szorítja.

- Most kezdődik a hátborzongató rész - mormolja, miközben a falak ontják magukból a gőzt, a szájából pedig átlátszó férgek úsznak ki.

- Már alig várom. - Idegesen felnevetek.

- Bármilyen történjék is, ne sikolts! - figyelmeztet Dervish. - Azalatt vagyunk a legsebezhetőbbek, amíg végigjárom a kapukat, hogy megtaláljam azt, amelyik Vész herceg világába vezet. Egy sikoly felkeltheti más démonok figyelmét, az pedig könnyen a végünket jelentheti.

- Valószínűleg egyébként is egy ijesztő hang fogja jelezni a végünket - jegyzem meg sötéten.

- Lehet - hagyja helyben Dervish -, de vannak Vész hercegnél komiszabb démonok is.

Félő, hogy elveszítem az önuralmam, ha megpróbálok még Vész hercegnél is komiszabb lényt elképzelni. Dervish ekkor széttárja a karját, és nyers, parancsoló hangon kiált valamit. A világ cseppfolyóssá válik körülöttem.

Elmosódnak a falak, elenyézik a mennyezet. Végtelen űr... elszórtan csillagok... meteorok húznak át az égen. De ez az űr nem fekete, hanem vörös. Mint a pokol függönye, határtalan, vérvörös égbolt borul a pincére.

Akkora a forróság, hogy szétvetné a hőmérőt. Dervish könyvei közül egyik-másik lángra kap, és egy pillanat alatt elhamvad. Bill-E ketrecének rácsai izzanak a hőségtől. A pincében lévő összes gyertya elolvad.

201

Végigtapogatom a ruhámat, a hajamat, lángol-e már, de annak ellenére, hogy érzem a rettenetes forróságot, égetni nem éget meg. Dervish és Bill-E is sértetlen. Akárcsak a sakk-készletek.

- Miért nem lett belőlünk pirítós? - kiáltom. A szavak szálnalmas károgásként hagyják el a számat. Teljesen kiszáradt a torkom és a szám.

- Védve vagyunk - lihegi Dervish, majd ujját a szájára téve megrázza a fejét: egy szót se többet! Egy meteorra mutat, amely átsüvít fölöttünk az égen. Miközben bámulom, rádöbbenek, hogy nem is meteor, hanem egy hatalmas, felfoghatatlan, a valóságra rácsapoló szörny!

Dervish leguggol, s mindkét tenyerét a földre helyezi, amely érintésére hullámszerűen, fodrozódni kezd, mintha víz lenne. Varázsigét - vagy imádságot - mormolva körbefordul. Amikor legközelebb megpillantom az arcát, a szeme sárgán világít, fogai hegyesek és szürkék.

Már nyitom a számat, hogy sikoltjak, ám akkor eszembe jut a figyelmeztetése, és gyorsan becsukom.

Dervish tovább kering, és amikor újra szembenéz velem, az arca megint normális. Feláll, felkapja az egyik épen maradt könyvet, szétszappja, és énekelni kezd. A hangja természetellenesen tisztán, gyönyörűen szól.

A vörös égbolt Dervish énekére vibrálni kezd, majd elsötétül. Szem elől veszítem a csillagokat és a meteorszörnyeket. A helyiség forró, félelmetes feketeségbe csúszik -már nincsenek pislákoló fényt adó gyertyák. Az utolsó kép, amelyet látok - Dervish, amint csukott szemmel énekel, mintha csak az élete függne tőle.

202

Egyedül érzem magam ebben a feketeségben, pedig Dervish énekléséből és Bill-E morgásából, vinnyogásából tudom, hogy nem vagyok egyedül. Süvítést hallok magam körül. Valami hosszú, selymes dolog súrolja az arcomat. Rémülten lökném felfelé, de nincs is ott semmi

Dervish elhallgat. A váratlan csendtől éppúgy összezavarodom, mint a fény hiányától.

- Dervish? - suttogom, mert nem akarom elvonni a figyelmét, de mégis tudnom kell, itt van-e még

- Minden rendben, Grubbs - hallom a hangját. - Ne mozdulj!

- Sötét van - jegyzem meg fölöslegesen.

- Hamarosan annyi fényt kapunk? amennyit csak akarunk - ígéri.

Egy tárgy súrolja a bal fülemet. Összerándulok.

- Van itt valami - súgom összeszorított foggal.

- Igen - válaszolja Dervish. - Hallod-e, őrdöl meg az önuralmadat!

Nem könnyű, de engedelmességek nagybátyámnak. A füttyölő hang erősödik, és testem legkülönbözőbb pontjaihoz mintha vastag kötelek verődnének. Összerándulok, vakaródom, de amúgy nem reagálok

Lassanként felfigyelek valami tompa, szürkés derengésre magam körül, amely egyre erősödik, s végül megvilágítja a teljesen eltorzult pincét. A falak helyén pókhálók vastag szálai, amelyek a végtelenbe nyúlva regegesen feszülnek egymásra. Sok szál vértől pirosk. Némelyik fatörzs vastag-ságú, mások vékonyak.

Az egyik szálon anya, apa és Gret levágott feje lóg

Nem tudom elfojtani a sikolyomat, ám Dervish ezt is előre látta. Mögém lép, és mindkét kezét a számra tapasztja.

203

Végigtapogatom a ruhámat, a hajamat, lángol-e már, de annak ellenére, hogy érzem a rettenetes forróságot, égetni nem éget meg. Dervish és Bill-E is sértetlen. Akárcsak a sakk-készletek.

- Miért nem lett belőlünk pirítós? - kiáltom. A szavak szálnalmas károgásként hagyják el a számat. Teljesen kiszáradt a torkom és a szám.

- Védve vagyunk - lihegi Dervish, majd ujját a szájára téve megrázza a fejét: egy szót se többet! Egy meteorra mutat, amely átsüvíti fölöttünk az égen. Miközben bámulom, rádöbbenek, hogy nem is meteor, hanem egy hatalmas, felfoghatatlan, a valóságra rácsapoló szörny!

Dervish leguggol, s mindkét tenyerét a földre helyezi, amely érintésére hullámszerűen, fodrozódni kezd, mintha víz lenne. Varázsigét - vagy imádságot - mormolva körbefordul. Amikor legközelebb megpillantom az arcát, a szeme sárgán világít, fogai hegyesek és szürkék.

Már nyitom a számat, hogy sikoltjak, ám akkor eszembe jut a figyelmeztetése, és gyorsan becsukom.

Dervish tovább kering, és amikor újra szembenéz velem, az arca megint normális. Feláll, felkapja az egyik épen maradt könyvet, szétsapja, és énekelni kezd. A hangja természetellenesen tisztán, gyönyörűen szól.

A vörös égbolt Dervish énekére vibrálni kezd, majd elsötétül. Szem elől veszítem a csillagokat és a meteorszörnyeket. A helyiség forró, félelmetes feketeségbe csúszik -már nincsenek pislákoló fényt adó gyertyák. Az utolsó kép, amelyet látok - Dervish, amint csukott szemmel énekel, mintha csak az élete függne tőle.

202

Jgyedül érzem magam ebben a feketeségben, pedig Dervish [énekléséből és Bill-E morgásából, vinnyogásából tudom, ..] hogy nem vagyok egyedül. Sütést hallok magam körül. >Valami hosszú, selymes dolog súrolja az arcomat. Rémületen lökném felre, de nincs is ott semmi.

Dervish elhallgat. A váratlan csendtől éppúgy összezavarodom, mint a fény hiányától.

- Dervish? - suttogom, mert nem akarom elvonni a -figyelmét, de mégis tudnom kell, itt van-e még.

- Minden rendben, Grubbs - hallom a hangját. - Ne mozdulj!

- Sötét van - jegyzem meg fölöslegesen.

- Hamarosan annyi fényt kapunk, amennyit csak akarunk - ígéri.

Egy tárgy súrolja a bal fületem. Összerázkódom.

- Van itt valami - súgom összeszorított foggal.

- Igen - válaszolja Dervish. - Ne törődj vele! Őrizd meg az önuralmadat!

Nem könnyű, de engedelmeskedem nagybátyámnak. A füttyülő hang erősödik, és testem legkülönbözőbb pontjaihoz mintha vastag kötelek verődnének. Összerándulok, vakaródom, de amúgy nem reagálok rá.

Lassanként felfigyelek valami tompa, szürkés derengésre magam körül, amely egyre erősödik, s végül megvilágítja a teljesen eltorzult pincét. A falak helyén pókhálók vastag szálai, amelyek a végtelenbe nyúlva rétegesen feszülnek egymásra. Sok szál vértől piroslik. Némelyik fatörzs vastagságú, mások cérnavékonyak.

Az egyik szálon anya, apa és Gret levágott feje lóg.

Nem tudom elfojtani a sikolyomat, ám Dervish ezt is előre látta. Mögém lép, és mindkét kezét a számra tapasztja.

203

Vadul, zokogva üvöltök bele a tenyerébe, miközben nyúlok a fejek felé, ugyanakkor megpróbálok elhárítani előlük.

- Nem valódiak, Grubbs - dörmögi Dervish, és minden erejével azon van, hogy visszatartson. - Ez csak káprázat. Szabadulj meg a félelemtől, és el fognak tűnni.

Válaszképpen még féktelenebb csapkodásba kezdek. Képtelen vagyok normálisan gondolkodni. A fejek mintha nőnének. A hatalmas szemek megtelnek szomorúsággal és fájdalommal. Anya némán mozgatja a száját. Gret kiölti rám a nyelvét - nyüvek hemzsegnek rajta.

- Próbára tesznek - mordul fel Dervish, és ujjai összébb szorulnak a számon. A nyakizmaim pattanásig feszülnek. -Ha az örületbe tudnak kergetni, nem lesz, aki megvédjen engem Artériától és Vénától!

A démonok neve elhatol az agyamig. A rémülettel viaskodva meredek a szüleim és a testvérem arcába, és apró pontatlanságokat fedezek fel rajtuk - apa orra a másik irányba fordul, Gret haja nem ilyen hosszú, anya szemöldöke túl sűrű.

Megszűnik a remegésem. Leengedem a kezem. Dervish elenged, de mellettem marad, készen arra, hogy rögtön befogja a számat, ha újra sikoltani akarnék.

- Hogy vegyem rá őket, hogy tűnjenek el? - nyöszörgöm.

- Mutasd, hogy nem félsz! - válaszolja Dervish. - Nézz rájuk úgy, hogy közben arcizmod sem rándul!

- Nehéz lesz.

- Tudom. Nekem is. De meg tudod csinálni, Grubbs. Meg kell csinálnod!

Mélyeket lélegzem. Uralkodom magamon. Felemelem a tekintetemet, és ráirányítom az orrom előtt himbálódzó

204

három fejre. Eltorzulnak a vonásaik. Anya és Gret gyűlölködve sziszeg rám. Nem fordítom el a tekintetemet.

Pillantásom erejétől a fejek szétmállanak, elolvadnak, mint a gyertyák. A pókháló vibrálni kezd. A levegő pezseg. A fejek olvadt, viaszos húsa felemelkedik, megcsavarodik, és kiformálódik belőlük három új alak. Egy krokodilfejű kutya. Egy vérengző csecsemő. És a gazdájuk: Vész herceg.

- Kezdődik - sóhajtja Dervish, és előrelép, hogy szembenézzen a démonokkal.

A csata

Dervish megáll ott, ahol a padló átmegy pókhálóba, széttárja a karját, és kiált valamit, amit nem értek. Kék lángnyelvek törnek elő az ujjai hegyéből. Összeteszi a kezét, majd megérint egy vastag pókhálót. Kék tűz fut fel a szálon oda, ahol egy másikkal találkozik. A tűz villámként cikázik szálról szátra, mind közelebb és közelebb érve oda, ahol Vész herceg és kísérő szellemei állnak. Vész herceg arcán nyoma sincs félelemnek. Amikor a kék láng eléri őt, és sisteregve körülzsiszegi, ő csak mosolyog, s a tűz egy intésére sercegeve kialszik.

Vész herceg a feje fölé nyújtja mindkét karját, s a következő pillanatban hat másik kar tekeredik ki a testén: mindkét oldalán három-három. Ujjai nincsenek, a karok végén mindössze egy-egy csonka dudor látszik. A démonmester mindegyik pár kezével megragad egy-egy szálat, és, mint egy groteszk pók, mászni kezd felénk. Vena és Artéria szorosan gazdájuk nyomában, Vena kaffogva, Artéria a fogait csattogatva.

Rémülten figyelem a démonokat. Sok apró részletet elfelejtettem már. A kicsiny szájakat Artéria tenyerében, azt, hogy egyik szájában sincs nyelve, a fején nyüzsgő csótányokat, az üres

szemüregében égő lángok bösz villogását. Elfelejtettem a Véna apró szeméből áradó kegyetlenséget, elnyújtott, bőrszerű pofáját, a fogai közé ragadt húscsücsöket, kutyaszőrének olajos simaságát, mancsai helyén a női

206

kezeket. És Vész herceget - vörös bőrét, amelynek száz és ezer töredezett szélű repedéséből szivárog a vér, különös, sötétvörös szemét, és a lyukat ott, ahol a szívének kellene lennie, de csak sziszegő kígyók tekergőznek benne.

A démonok eljönnek a pókháló széléig, s ott tanácstalanul megtorpanva himbálózni egy vékony szálon, mint indára telepedett gonosz keselyűk. Dervish alattuk áll, kezét egymáshoz nyomva, hűvösen, mint valami jéghegy.

- Szervusz, Dervish - köszönti nagybátyámat Vész herceg, s a hangja még annál is szomorúbb, mint ahogy emlékeztem rá. - Jólesik viszontlátni téged, pusztulásra ítélt barátom.

- Téged is - feleli Dervish kurtán.

Véna feléje kap, hogy megijessze, ám Dervish közönyösen elhúzza az orrát.

- És itt van fiatal barátom, Grubitsch Grady - sóhajtja Vész herceg, és jól megbámul kísértetiesen vörös szemével. - Még mindig nagy a bánatod. Ez oly édes! - Ezer ráncba szalad az arca, s kétoldalt, a ráncokból előtörnek a vércsep-pek. Embertelenül hosszú nyelvvel lenyaldossa a vért az arcáról, majd kinyújtja egyik kezét. - Gyere ide hozzám, Grubitsch! Hadd kóstolgassam a fájdalmadat! A szenvedést ünnepelni kellene, nem tűrni. Az én világomban a szenvedés császára leszel. Légy az enyém, Grubitsch! Hagyd ezt az esztelen kihívást, és fogadd el a sorsodat!

Azon kapom magam, hogy gúnyosan vigyorgok, akaratlanul is kihúdom magam, dühösen farkasszemet nézek a démonmesterrel, és odavágom neki:

- Nyalogasd csak a saját repedéseidet, te csúf mutáns fajzat!

207

Vész herceg eltátja a száját. Véna és Artéria dühös ma-kogásba kezd. Dervish nevet.

- Ezért a sértésért még megfizetsz - acsarkodik Vész herceg villámló tekintettel, vért folytatva.

- Csak ha vesztünk - kuncog Dervish. - Ha győzünk, egy ujjal sem nyúlhatsz hozzá.

- Ugyan, Dervish, nem fogtok győzni - mondja Vész herceg végtelen szomorúsággal a hangjában.

- Bár volna rá remény! Emlékeztetsz engem Bartholomew Garadexre, erre az igazán ritka emberpéldányra. De nézz szembe a tényekkel! Ma éjszaka meghaltok. A fiú gyenge, nincs felkészülve egy ilyen erőpróbára.

- Ne hallgass rá! - int Dervish. - Megpróbálja elhitetni veled, hogy még el sem kezdted, máris vesztettél.

- Tudom, miben mesterkedik, és nem fog sikerülni neki - morgók. De belül már korántsem vagyok ilyen hetyke. Annyi szomorúság van a démon hangjában és tekintetében. Igaz lehet? Tényleg vesztésre vagyunk ítélve?

- Ez az utolsó lehetőség, Grubitsch - súgja Vész herceg. - Add nekem magad most, és akkor megúszod rémület és szenvedés nélkül. A halálad ugyan nem lesz gyors, de élvezetes lesz. A mamád a végén azt kívánta, bárcsak elfogadta volna az ajánlatomat. Könyörgött, hadd szolgálhasson engem, de már késő volt.

- Nem hiszek neked - felelem egykedvűen. - Anya soha semmiért nem könyörgött volna egy olyan szemét alaknak, mint te. Még az életéért sem!

Vész herceg szeme összeszűkül.

- A második sértés - mormolja. - Harmadik már nem lesz. - Dervish felé fordul. - Unom ezt a sok hiábavaló

208

emberi fecsegést. Azért jöttem, hogy sakkozzunk. Felkészültetek?

- Igen.

- Ki fog kiállni velem a táblánál? -Én.

Vész herceg a szája elé kapja a kezét, hogy eltakarja a mosolyát.

- A fiú fog megküzdeni Vénával és Artériával? Sikerült meglepned. Azt hittem, Grubitsch egy ifjú sakkfenomén, aki most össze fogja mérni az erejét velem. De odavetni őt az én ádáz szellemkísérőim elé...

- Grubbs nagyszerűen fog küzdeni - vág vissza Dervish, de a hangjából nem sok bizakodás csendül ki.

- Legyen hát! - sóhajt Vész herceg. - Jobban szerettem volna nemes küzdelemben győzni, de ha ti a kezünkre akartok játszani, nincs más hátra, legyen a győzelem gyors és átütő, aztán egykettőre végzünk veletek.

Leereszkedik a pókhálóról, és odasiklik Dervish elé, de úgy, hogy a csorba szélű, egyenetlen húsdarabkák, amelyekben a lába végződik, egyszer sem érintik a földet. Hat karja visszahajlik a bordáira, szabadon hagyva a legfelső párat. A testéből kisajtolódó vércseppek a kőpadlóra hullnak, és sisteregve elfornak.

Dervish oldalra lép, és rámutat a sakktáblákra. Vész herceg suhanva tart feléjük, szája már-már őszintén örvendező mosolyra ferdül. Körülbepi a táblákat, ujjait elhúzza némelyik bábu felett. A hálón maradt Véná és Artéria cset-tegve-köpködve, a selymes szálakat türelmetlenül kapargat-va, mohón várja a csatát és a vért.

- Remélem, méltóbb ellenfélnek fogsz bizonyulni a fivé-

209

rednél, Dervish - mondja Vész herceg gyűlölködve. - Őt már a negyedik lépés után sarokba szorítottam. Igazin zavarba ejtő volt, hogy ilyen könnyen feladja. Azt hiszem, a lelke mélyén, titkon arra vágyott, hogy veszítsen. Ahogy Grubitsch is.

- Pofa be! - üvöltöm, és dühömben ökölbe szorított kézzel lépek egyet felé.

- Nyugalom, Grubbs! - dörmögi Dervish. - Csak fel akar bosszantani. Ne is figyelj oda, hogy miket hord össze! Ne gondoldj semmire! Összpontosíts a küzdelemre!

- Bölcs tanács - bólogat Vész herceg -, de Grubitsch nem képes rá, hogy megfogadja. Belül csupa tűz és düh, mint a mamája. Az ő kudarcai okozták végül apád bukását. Minden bizonnyal jobban szerepelt volna, ha nem aggódik annyira anyád miatt, éppúgy, ahogy most Dervish aggódik érted. Mit fogsz mondani a nagybátyádnak, Grubitsch, ha majd cserbenhagyod őt? Hogyan fogsz bocsánatot kérni, amiért...

- Ha ez így megy tovább - vág a szavába halkán Dervish -, nem lesz sakkozás.

Vész herceg pimaszul néz rá.

- Nem blöffölök. Vagy tisztességesen megvívunk egymással, én veled, Grubbs pedig a rabszolgáiddal, vagy egyáltalán nem lesz verseny.

- Ilyen könnyen feláldoznád azt a szerencsétlen Billy Spleent? - mórlikálja magát Vész herceg.

- Ha muszáj - feleli rezzenéstelen arccal Dervish.

Vész herceg zavart csendben fürkészi a nagybátyám arcát, aztán vállat von, és leül a sakktáblák mögé, a fekete-bábuk oldalára.

- Jól van. Megvagyunk tréfálkozás nélkül is. Foglalj helyet, Dervish Grady, és nézz farkasszemet a véggel!

Dervish odajön hozzám. Megragadja a vállamat. Keményen a szemembe néz.

- Tudod, mit kell tenned - mondja. - Harcolj keményen és gátlástalanul - életre-halálra.

- Élvezetes lesz - mosolygok bénán. - Sok szerencsét!

- Ma este mi vagyunk a saját szerencsénk kovácsai - válaszolja. Elengedi a vállamat, és elvonul a sakktáblákhoz. Leül, vesz egy nagy levegőt, aztán minden teketória nélkül kinyújtja a kezét, megfog egy gyalogot a középső táblán, és előretolja.

Véna és Artéria azon nyomban leszökken a pókhálóról. Rikoltozva, acsarkodva, maguk körül halálbűzt árasztva, rám rontanak.

Nincs idő, hogy megnézzem, hogyan reagál Vész herceg Dervish nyitó lépésére. Vadul elvetődöm balra. Véna elrepül fölöttem, krokodilfogai a levegőben csattannak össze, emberujjai a semmit markolásszák.

Artéria a hátamon landol. Bal kezével megragadja a nyakamat. Fogai a húsomba mélyednek.

Üvöltve hempere-dem a hátamra, hogy szétlapítsam a pokoli porontyot. De mielőtt befejezhetném a mozdulatot, vészjósló kuncogással leugrik rólam.

A ketrecben Bill-E ordítva rázza a rácsokat, még ebben a vadállati alakjában is érzi a démonok fenyegető jelenlétét.

Véna a padlóról felugorva újra támad. Jobb kezem kivá-

gódik. Ujjaim széttárva. A több méterre lévő fegyverhalomból egy fejsze ugrik a tenyerembe.

Felülök, és elhajítom. Széles ívben repül Véna felé. Nagy erővel pattan le az orráról. Csak egy karcolás, de ahhoz elég, hogy egy pillanatra megmerevedjen.

Felállók, pedig meg se feszítettem a lábizmainkat. Lenézek - a levegőben lebegek! Nem engedem, hogy agyam elidőzzön a helyzet képtelenségén. Mindkét kezemet kinyújtom. A balba egy fejsze röppen, a jobbomba egy rövid kard. Nézem, hol vannak a démonok. Egymás mellett kuporogva merednek rám dühösen.

- Na, gyertek, kapjátok el, kriplik! - mordulok rájuk, s mint valami sétapálcát, pörgetem a kezemben a fejszét.

- Ügyes mutatvány - jegyzi meg Vész herceg, és unottan tapsol. - Ezt tőled tanulta, Dervish?

- Mellőzzük a szövegelést! - morog Dervish. - Te lépsz. Szemem a sakktáblákra villan.

Hihetetlen, de lépések

tucatjait hajtották végre az alatt a pár másodperc alatt, amióta a játék elkezdődött. Mind az öt tábla jócskán előrehaladott állapotot mutat.

Mialatt a figyelmem másutt jár, Artéria újra támad. Gyorsabban, mint ahogy szemmel követni tudom, átvillan a szobán, ugrik, egyenesen a lábamra. Rúgok felé, de fölkapaszkodik a térdem fölé. A tenyerében lévő fogak mélyen belevájnak mindkét combomba. Üvöltök. Artéria nevet.

Véna izgatottan csahol. Bill-E a fejével verdesi a rácsot, és megpróbálja átharapni.

Lerogyok a földre. Artéria a zökkenéstől leesik rólam. Elrúgom a hátam mögé. Berepül egy halom megperzselt könyv közé, s veszettül visítva szétszórja őket.

Mielőtt felállhatnék, Véna már rajtam van. Fogai

összezárulnak kinyújtott bal lábamon. Harapása a sípcsontomig hatol. Jobbra-balra csapkod a fejével. Hús szakad, csont törik. Bokám és lábfejem átröpül a szobán. Bal lábam alsó részéből ütemesen bugyog a vér - a kínok kínja!

Véna és Artéria egymást taszigálva vetik rá magukat a sebre. Arcukat a sugárban ömlő vérbe tartva mohón nyel-desik. Úgy ízlik nekik, hogy minduntalan félrelökdösik egymást.

Remegek... sokkot kapok... kifordul a szemem... forog velem a szoba... elzsibbadok, már a fájdalmat sem érzem... nézem, ahogy a démonok zabálnak... vesztettem... meghalok!

- Használd a varázserődet! - üvölti Dervish. Homályosan látom, hogy áll, az arca hamuszürke. - Varázserő! -bömböli újra, miközben Vész herceg vigyorogva leüti egy fotóval Dervish egyik királynőjét.

Rámeredek a démonokra. Arcuk vörös a véremtől. Elképzelem a következő támadásukat, a kínzásokat - ettől beindulok.

Kezemben még ott a fejsze. Minden erőmet összeszedve meglendítem, és belevágom Véna kemény, megnyúlt feje közepébe. A démon foldokolva elesik. Kiszáll belőle az erő. Egy rongycsomó az egész. Megöltem!

Már-már felkiáltanék örömben, amikor meglátom, hogy Artéria fölkapaszkodik Vénára. Kihúzza a fejszét, és összeszorítja a seb széléit. Vörösen felizzik a vér. A seb összezárl. Véna feláll, és még reszket, de nagyon is eleven.

Elcsüggedek, de mindjárt felderülök. Csak most értem meg Dervish kiáltását. Ha a démonok be tudják gyógyítani a sebeiket varázslattal, akkor én is képes vagyok rá! Mialatt

213

Véna lábadozik, rámutatok leszakított lábamra a szoba túl sós végében, és megparancsolom, hogy kerüljön vissza a helyére. Egy másodpercig nem történik semmi. Azután eltűnik a lábam, és újra ott van a lábszáram folytatásában. Hús, csont, inak, izmok összeforrnak. A fájdalom tűrhetetlenebb, mint amikor leharapták. De működik! Pillanatok alatt visszakaptam a lábamat, még ha pokolian fáj is.

Nem merek ránehezedni. Inkább nyugodtan széttárom a karom, és elképzelem, hogy repülök. Lassan, kecsesen fölemelkedem a levegőbe. Mindkét lábamat behajlítom, szembefordulok a démonokkal, és kardommal feljük döfök.

Artéria félreüti a kardomat. Véna felugrik a levegőbe, és a lábam után kap, de túl magasan vagyok. Nevetek rajtuk, aztán újra odasuhintok nekik. Szétugranak, Véna balra, Artéria jobbra. Felébred bennem a vérszomj. Érzem a győzelem ízét. Üldözőbe veszem Artériát. Kardommal odacsapok - centi méterekkel elvétem. Újra lesújtok - ezúttal közelebb. Jajgatva menekül előlem, már-már komikusán lóbálva apró végtagjait. Kétségbeesetten veti le magát a földre. Most elkapom! Előrelendülök, gondosan célba veszem a kardommal, süvítve csapok le, és...
...beleütközöm a pince szélén lévő pókháló szálaiba!

Mintha acélrudaknak ütköznék. Csontok reccsennek. Elejtem a kardot. De ami még rosszabb - odaratjadok! A pókháló szálait valami ragacsos anyag vonja be. Ráragad a karomra, a testemre, a lábamra. Olyan vagyok, mint egy légyapapírra ragadt légy. Vergődöm. Csapdába estem. Tehetetlen vagyok.

Artéria és Véna már ott áll alattam. Arcukon gonosz mo-214

soly. Artéria tenyerében félelmetesen csikorognak a fogak. Véna szeme gonoszabbul villog, mint valaha. Emberkezével megragadja a hálót. Mászni kezd felém. Artéria nem sokkal marad le mögöttem.

Hánykolódom, szagatom a hálót, próbálom átharapni az arcomhoz legközelebb eső szálát. Varázserőmhöz folyamodom - szabaduljak ki a hálóból - nem működik! Pánikba esem. A démonok egyre közelednek. Mindjárt végeznek velem!

Új szabályok

Véna közelebb kúszik. Artéria démonnővére mellé surran. Halkan morognak mindketten. Kiáltásom rémült nyüszí-téssé csitul. Bénultan, végzetembe beletörődve figyelem őket. - Nem! - harsogja Dervish, és hirtelen megjelenik a démonok felett, a levegőben. Tarkón ragadja mindkettőt, és átlódítja őket a szobán, bele egyenesen a túloldali hálóba. Aztán lenyúl, elkapja a karomat, és egy rántással kiszabadít a ragacos szálak közül. Ujjait a hátamba nyomja, ahol eltörtek a csontjaim. Érzem az erő meleg áramlását, és a csontok összeforrnak. - Ez megbocsáthatatlan, Dervish - motyogja Vész herceg a sakktáblák mellől. - Kiszállni a játékból menet közben... - Rosszallóan cöcög. - Megszegtéd a megállapodásunkban lefektetett szabályokat. Mostantól annyi csatlósomat hívhatom ide, amennyit csak akarok, és mindet rád és a fiúra szabadíthatom.

- Várj! - üvölt Dervish a felállni készülő Vész hercegre. -Folytatom a játékot!

- Késő - sóhajtja Vész herceg. - Különben is, mi értelme lenne? Grubitsch csúfos vereséget szenvedett. Vessünk véget a komédiának! Csalódtam benned, Dervish, de jönnek majd más Gradyk és más sakkipartik. - Kinyújt nyolc karja közül ötöt, és sorra fölszedegeti a táblákról Dervish királyait, s már kezdené összemorzsolni őket.

- Mi lenne, ha Grubbs játszana tovább veled? - kiáltja Dervish.

216

Vész herceg mozdulata félbemarad.

- Nem ebben állapodtunk meg.

- Kössünk új egyezséget - sziszegi Dervish. - A játék ott folytatódik, ahol én kiszálltam belőle. Grubbs átveszi a helyemet. Én pedig megküzdök a bestiáikkal.

- Miért kéne ebbe belemennem? - kérdezi Vész herceg. - Hiszen már győztem.

- Nem - tiltakozik Dervish. - Mi talán elvesztettük a játszmát, te azonban nem győztél. Megfoszthatsz az életünköt, most azonnal, gyorsan, vagy meghosszabbíthatod a kínjainkat, kiélvezheted Grubbs kétségbeesését és szomorúságát azután, hogy legyőztéd.

Vész herceg szeme felcsillan a kétségbeesés és szomorúság szavak hallatán, de csak némi habozás után válaszol.

- És mi lesz, ha nem veszít? - mormolja. - Akkor le kell mondanom egy biztos győzelem feletti örömről, cserébe egy vereség miatti megaláztatásért.

- A dolog kockázatos - bólint Dervish -, de Grubbs gyenge játékos. A helyzetünk nem valami biztató. Képzeld csak el, milyen elégtételt jelent majd, ha végignézheted, amint Grubbs lassan ráébred a keserű valóságra, hogy nem tud győzni ellened.

- Nehéz ellenállni a szavaidnak - mosolyodik el halványan Vész herceg. - De mit szól ehhez a fiú?

Dervish kérdően néz rám. Tétován ingatom a fejem.

- Szeretnék már túlesni ezen az egészen - tör ki belőlem a zokogás. - így is, úgy is veszítünk. Minek húzzuk az időt?

- Amíg élünk, remélünk - válaszolja csendesen Dervish. - És nemcsak magadért játszanál, hanem értem és Billyért is. Képes lennél harc nélkül eldobni magadtól az életet?

217

Bámulom nagybátyám fagyos arcvonásait, majd a ketre-cében üvöltöző Bill-E-t. Elcsigázottan bólintok.

- Megpróbálom - motyogom. - Ha ő belemegy, akkor én is.

Dervish visszakapja a fejét, és egyenesen Vész herceg szemébe nézve nyersen odaveti:

- Nos? Vagy olyan bátor, mint ez a gyerek, vagy elsze-lelsz a könnyen szerzett győzelmeddel?

Vész herceg fontolóra veszi a javaslatot, s közben ide-oda görgeti a királyokat a két karja végén lévő tömpe hús-rétegek között. Aztán elmosolyodik, és visszarakosgatja őket a táblákra.

- Gyere! - mondja, és Dervish üresen maradt székére mutat.

Csúszom le a földre. Dervish lesegít. Fájdalom hasít a bal lábamba. Ügyet sem vetek rá.

Sántikálva megindulok előre. Nézem az öt sakktáblát, a fehér és fekete bábuk sorait, majd belenézek a démonmester ravasz szemébe.

Szaggatottan veszem a levegőt. Próbálok tisztán gondolkodni. Visszaemlékezni mindarra, amire apa és anya tanított.

És elönt a békesség. Természetellenes csend támad. Meg lépten nézek körül a pincében. Mintha minden megállna. Dervish moccanatlanul néz szembe a démonokkal, és Bill-E is mintha ráfagyott volna a ketrece rácsaira. Aztán ráeszmélek, hogy valójában mozognak, csak hihetetlenül lassan.

- Mi történt? - kapkodok levegő után.

- Leválasztottam a mi idősíkkunkat az övékről - válaszol

218

ja Vész herceg. - Így semmi sem vonja el a figyelmünket a játékról.

Figyelem, amint Dervish jobb keze lassan felemelkedik, ujjai szétnyílnak, hegyükből piros lángnyelvek fakadnak. Vena és Artéria a csigánál is lassabban hátrál el a mennykő -csapások útjából.

- Gyere! - mondja Vész herceg, és rákoppint a középső táblára. - A harc már nem a te gondod.

Összpontosíts a mérkőzésre!

Erőnek erejével elszakítom a tekintetem Dervishről és a démonokról, és merőn bámulom az előttem sorakozó sakk-figurákat. Felmérem a helyzetemet. Már most látom, hogy a jobb szélen lévő táblán menthetetlenül vesztesre állok -ezen ütötte le futójával Vész herceg Dervish vezérét.

A középső táblán is elég reménytelen az állás, már mindkét fehér lovat és az egyik futót leütötték.

- Lehangoló, igaz? - sóhajt Vész herceg, és még annál is elkeseredettebbnek látszik, mint amilyennek én érzem magam. - Dervish ma este nem hozta a legjobb formáját. Téged féltett, és ez meglátszott a játékán. Én figyelmeztettem, de nem hallgatott rám.

Kezébe veszi a királynőt, amelyet a jobb szélső tábláról ütött le, és játszadozni kezd vele.

- Te lépsz, Grubitsch - mondja. - Csak nyugodtan! Nem kell kapkodni. Nézd meg jól a bábukat!

Tervezz meg egy támadást! Keresgélj a játszmanyítások között!

Kinyújtom a kezem a tölem balra lévő táblán egy bástya felé. Megállók. Visszahúzó a kezem, anélkül hogy érintettem volna a bástyát.

- Léphetek akármelyik bábuval, akármelyik táblán? -kérdem.

219

- Természetesen.

Tekintetem ismét végigfuttatom az öt táblán, aztán megfogok egy gyalogot a tőlem jobbra, legmesszebb esőn, és egy hellyel előre tolom. Ez már úgyis veszített parti, úgyhogy nyugodtan kezdek itt, mintegy bemelegítésképpen. Remélhetőleg kitisztul tőle a fejem.

-Aha - bólogat Vész herceg. - Óvatos megközelítés. Nagyon bölcs, ifjú Grubitsch. - Lép egy lóval, és sakkot ad a királyomnak. - A végeredmény szempontjából semmit sem fog számítani, de legalább némi méltósággal veszíthetsz. Talán szolgál majd egy parányi vigasszal, amikor ma éjjel szerencsétlen társaiddal együtt az én személyes poklom tüzén fogsz perzselődni.

Vész herceg kilenc lépés alatt ad sakk-mattot a jobb szélső táblán. Győzelme pillanatában a királyom bűzös fehér tócsává olvad. Vész herceg felkapja a táblát, darabokra töri, és félrehajítja.

- Maradt még négy.

Izzadok. Fészkelődöm. Próbálok csak a táblákra figyelni. Pillantásom minduntalan a lelassított harcba zárt Dervishre és a démonokra siklik.

Igyekszem a játékot a tőlem balra lévő táblára korlátozni, hogy egyszerre csak egy partiban versenyezzünk, de ellenfelem nem veszi a lapot. Lép néhányat ezen a táblán, aztán egy másikon, majd megint egy másikon.

Noha tetszésem szerint léphetnék bármelyik táblán, egy-

220

nél többet nem tudok lépni, és aztán várom, mit lép rá Vész herceg. Például ha a középsőn mozdulok valamelyik bábuval, és ő erre a bal szélén lévőre lép, képtelen vagyok másodszorra is megmozdítani egy figurát a középsőn. Meg kell várnom, amíg Vész herceg is lép egyet rajta.

Természetesen őt is ugyanazok a szabályok kötik, mint engem, mégis úgy érzem, mintha előnyösebb helyzetben lenne, és a szabályok csak rám vonatkoznának.

Sakkoztam már így, igaz, nem sűrűn, és nem is mostanában. Kisebb koromban apa próbálkozott azzal, hogy egyszerre több táblán játsszunk, de amikor látta, hogy nem tudok huzamosan összpontosítani, inkább az egytáblás játékot igyekezett tökéletesíteni. Lehet, hogy idősebb koromban újra meg akarta volna próbálni. Ha megérte volna.

Lehetetlenség nem gondolni a szüleimre és Grete-re. Vajon apa is így izzadt, amikor szembenézett a démonmesterrel? Gret is félig belefagyott az időbe, mint most Bill-E, nem tudva, mi történik, de valamiképpen mégis érezve a végzet jelenlétét? Anyának is letépték a lábát a kíséző szellemek?

Lépek a középső táblán egy varázslót formázó bástyával. Itt vesztesre állok, de lassúra veszem az iramot, abban bízva, hátha nyílik még valami lehetőség a győzelemre.

- O, jaj! - mondja Vész herceg, és a gyomrom összeszorul. Egy futóval leüti az egyik gyalogomat, és ott áll a királynőm védtelenül. Most majd el kell lépnem vele, de akkor meg leüti a királyomat. Elszáll a maradék kis reményem is, hogy még győzhetek ebben a partiban.

- Ó, de szomorú! - suttogja Vész herceg, és vörös szeme tompán felizzik. - Méltóságteljesen veszíteni szörnyű, de meggondolatlanul veszni hagyni a játszmát...

221

Mindeközben ő pengeéles, kaján kis mosollyal figyel engem, amely legrosszabb pillanataimban szétterül az arcán, ahogy élvezettel eszi, falja a bánatomat.

Miután ügyem reménytelen, egyre több időt töltök azzal, hogy Dervish csatáját figyelem a csatlósokkal. Úgy tűnik, mintha ő lenne főlényben, azok ketten több sebből véreznek, de Vena és Artéria is győzi az iramot, egyre Dervish sarkában lihegve keresik a gyenge pontjait.

- Csúnya húzás volt - jegyzi meg Vész herceg, látva, hogy Artéria elkapja Dervish bal csípőjét. Fröccsen a vér, innen, ahol ülök, jól látni minden egyes cseppet. Dervish szája fájdalmas vonaglással összeszorul.

- Azt hiszem, a nagybátyád előbb fogja feladni, mint te - mondja Vész herceg, és kelletlenül leüti az egyik gyalogomat. - Akármilyen bátor és leleményes, örökké nem bírhatja ezt.

- Az aztán tetszene neked, igaz? - acsargok rá. - Nézni, amint elbukik. Hogy aztán őt hibáztathasd, és büntudatot kelthess benne. Fogadok, azt mondanád neki, én bezzeg ragyogó sikereket értem el a szimultánban. Jól megkínoznád, mielőtt ráengednéd a rabszolgáidat, hogy végezzenek vele.

Vész herceg arca hátborzongatóan felragyog.

- Keresztüllátsz rajtam, ifjú Grubitsch - dorombolja.

- Kezdek - mormolom, és visszatérek a sakktáblákhoz. Nyúlok, hogy lépjek egy lóval, de megáll a kezem a levegőben, mert eszembe jut, amit az imént mondtam. Tényleg kezdem érteni, hogyan gondolkodik Vész herceg. Nem valami bonyolult személyiség. Ahogy Dervish mondta, a démonmester az emberi szenvedésen élösködik. Mások nyo-morúságán hizlalja magát.

224

- Folytasd! - biztat Vész herceg, és fejével a ló felé int. - Ez az egyik legjobb lépésed. Egyszerre támadod vele a bástyámat és a királynőmet. Gyorsan ki kell találnom valamit, hogy kimásszak a csávából! - És nevet hozzá, mintha a csalafintaságom örömet szerezne neki.

Pedig nem a csalafintaságom után epekedik.

Hanem a szenvedésem után.

Visszahúszom a kezemet, és az asztal alá dugom. Dühödten törni kezdem a fejem. Az észjárásom és a sakk tudásom egy napon sem említhető Vész hercegével. Mindent megpróbáltam, amit csak tudtam, hogy felborítsam a játszmatervét, és zavart keltsek a játéktílusában. De mi van akkor, ha a választ nem is a sakkban kell keresni? Mi van akkor, ha érzelmi síkon kelek versenyre vele, és úgy próbálom legyőzni?

Gondolkodom...

Ez egy parazita.

Mások szerencsétlenségén élösködik.

Örömét leli az én gyarlóságaimban.

Megfigyelem...

A mosolyát, amely annál szélesebb, minél rosszabb a kedvem.

A csillogást a szemében, amikor már nem jut eszembe semmi, és elsirom magam.

A lelkesedést, amellyel támad, aztán visszakozik.

Eltöprengek...

Mi történne, ha megfosztanám ettől az undok örömétől?

Hogyan reagálna, ha nem engedném hozzáférni a szomorúságkészletekhez?

Becsukom a szemem. Megfeledkezem a sakktáblákról, a

225

játékról, Vész hercegről. Dervishre gondolok, és arra, hogy milyen váratlanul hozott ebbe a helyzetbe. Felkészíthetett volna jó előre, beszélhetett volna nekem Bill-E-ről, Vész hercegről, megtaníthatott volna, hogyan kell a fegyverekkel bánni, csiszolhatta volna a sakk tudásomat, hátha

egyszer még szüksége lesz a segítségemre. De nem tette. Bedobott a mély vízbe. Semmi gyakorlás, semmi utasítás, leszámítva egyeden egyszerű, de lényeges tanácsot: ne kezdeményezz, csak reagálj.

Hirtelen világosság gyúl bennem. Kipattan a szemem. Eddig rossz úton jártam! Gondolkodás, tervezés - épp ezekről mondta Dervish, hogy ne csináljam! Figyelmeztetett, hogy hallgassak az ösztöneimre, engedjem szabadon a varázserőmet, válaszoljak a démonok támadó és védekező mozdulataira. Közelharcról, kézitusáról beszélt, hát miért ne lehetne ezeket az irányelveket a sakktábla mellett is alkalmazni?

Felidézem, hogyan indította el a játékot. Tétovázás nélkül. Anélkül, hogy hosszasan tanulmányozta volna a táblákat. Azt hittem, azért, mert mielőtt leült volna, már készen állt a fejében a játszma terve, pedig lehet, hogy semmiféle terve nem volt!

- Grubitsch? - szólal meg Vész herceg, színlelt aggodalommal az arcán. - Jól vagy, kedves fiatal barátom? Tudod folytatni?

Egy hosszú percig szótlanul bámulok rá. Aztán nevetni kezdek.

- Hát persze hogy tudom! - harsogom, elképesztve a démonmestert. - Ne haragudj, hogy így elhúztam az időt! Próbáltam felidézni, hogy égve hagytam-e a villanyt a hálósobámban, mielőtt lejöttem.

226

- Micsoda? - pislog.

- Apa ki nem állhatta, ha égve hagytam a villanyokat -mondom, s közben lazán előrecsúsztatom a királynőmet a középső táblán, kiszolgáltatva őt Vész herceg bástyájának. -Tudod, a villanyszámla nem fizeti ki magát. Te lépsz.

Vész herceg döbbsen mered rám, aztán le a táblára.

- Ez elég botor lépés volt - mormolja. - Elkapkodtad volna?

- Nem - vigyorgok fölényesen. - Tudtam, mit csinálok.

- Visszaléphetsz vele, ha akarod - ajánlja.

- Komolyan?

- Rendes körülmények között nem lehet - mosolyodik el -, de most kivételt teszek. Tedd vissza a királynődet! Gondold át még egyszer! Válassz egy bölcsebb megoldást!

- Nagyon kedves tőled. - Az eredeti helyénél hat mezővel hátrébb húzom a királynőt, egy pillanatra megállók, aztán előretolom pontosan oda, ahol az imént állt.

Vész herceg arca elsötétül. Hátravetem a fejem, és hahotázom.

- Azt ajánlom, ne tedd próbára a türelmemet! - sziszegi.

- A pokolba a türelmeddel! - kiáltom gúnyosan. - Unom a játékot. Téged is unlak. Üsd le a királynőmet, vagy húzd az időt tovább, engem már nem érdekel.

- Elismered, hogy vesztettél? - kérdezi Vész herceg mohón.

- Dehogy! - kuncogok. - Gyerünk, győzz le! Ha nem teszed, ha így akarsz játszani, ilyen gyáván, akkor le foglak vadászni. Nem hagyok neked más választást, kénytelen leszel leütni a királynőimet, a bástyáimat meg a futóimat. És tudod, mit fogok csinálni akkor, öreg cimborá? Röhögni fo-

227

gok! Hahotázni! Olyan jó kedvem lesz, hogy szétpukkadok a röhögéstől.

- Elvesztetted az eszed - károgja.

- Nem - mosolygok megvetően. - Te vesztetted el az ízes falatokra beváltható jegyed. Nem játszom el neked a szomorú, rémült áldozat szerepét. Rajtam ugyan nem csámcsogsz többet! Megölhetsz, de belőlem ezentúl nem facsarsz ki egyetlen csepp élvezetet sem, még ha húsz emberöltőn át tartasz is életben.

A démonherceg állá megremeg. Szeme fakóvörös lángot vet. Mellében a kígyók hirtelen eszeveszett őrzőgésszel csúsznak-másznak egymás alá és fölé. Akkor kinyújtja a kezét, egyik tömpe, torz ujjféleségével előretolja a bástyáját, és lesöpri tündérforma királynőmet a tábláról. Mire én egyenesen a szeme közé nézek - és nevetek.

DÉMONMESTER

Zuhanás a semmi közepébe

Vész herceg bekeríti a középső táblán a királyomat - sakkmat. Kuncogva nézem, ahogy a bábu elolvad. Még pezseg, de már lépek a jobb oldali táblán egy lóval, majd hátradőlök, és hamisan fütyörészve malmozok a hüvelykujjaimmal.

- Ez a tettetett közömbösség nem méltó hozzád - közli Vész herceg kimérten, és egy paraszttal leüti a lovamat.

- Nem tettetett - váltok át mosolyogva a bal szélső táblára, s jóformán gondolkodás nélkül mélyen betolok egy bástyát az ellenfél területére, s oda sem figyelek, hogy ő vajon mit lép erre.

- Ez nevetséges, Grubitsch - szól rám Vész herceg. Egy álságosán bátorító mosoly kíséretében folytatja: - Ha nem veszed komolyan a játékot, vele együtt odadobod az életedet is. Máris elvesztettél két játszmát. Még egy vereséget nem engedhetsz meg magadnak. Összpontosítanod kell. Ha nem teszed, te és a nagybátyád...

- A sakk hülyeség - vágok a szavába. - Ostoba és értelmetlen, mint minden játék. Csak a hülyék veszik komolyan. Sajnálom, de bármilyen kockázatos is, nem tudom tovább megjátszani, hogy tiszteletben tartom az ostobaságodat.

A démonmester ajka felhúzódik hegyes, szürke fogairól.

- Egyetlen mozdulattal millió darabra morzsolhatnálak szét! - sziszegi.

- De még ez sem némíthatná el a nevetésemet - kunco-

gok. - Léptél? - Előrehajolok, hogy a bal oldali táblán lépjek egy gyaloggal.

- Hagyd azt békén! - kiált rám. - Még én következem!

- Hát akkor igyekezz! - hecelelem. - Már épp elég időt elpocsékoltam erre a marhaságra. Essünk végre túl rajta!

Vész herceg remeg. Mondani akar valamit. De mégsem. Sötéten morog maga elé, és leüti az egyik parasztomat a bal szélső táblán. Mielőtt letenné az asztalra, én már lépek is a közelebbi bal oldali táblán egy paraszttal, majd ismét hátravetem magam, s malmozó hüvelykujjamat bámulva mindenfélére gondolok, a nyárra, a tévére, zenékre, csak Vész hercegre, a csatlósaira és a sakkra nem.

Vész herceg már nem mosolyog. Arcvonásait eltorzítja a gyűlölet. Hosszú, gyötrelmes szüneteket tart minden lépése előtt, nem azért, hogy elnyújtsa a kínszenvedésemet, hanem mert elbizonytalanodott.

Gondolkodom, ne mondjak-e vicceket, vagy ne énekeljek-e, de nem akarok túlzásba esni. A közöny épp elég dühítő. Nincs hozzászokva olyan ellenfelekhez, akiket nem érdekel a

sakkmérkőzés, sem az, hogy mi lesz a sorsuk. Hosz-szú és élvezetes évtizedeken át mindig csupa feszült küzdelemben volt része, amelyekben pompásan érezte magát, és jó erőre kapott az ellenfél szorongásából. Fogalma sincs, mit kezdjen egy flegma, ásítózó kamasszal.

Nem játszom vakon, csak hanyagul: tolom előre a bábukat mindhárom sakktáblán, próba szerencse alapon, ahogy a sakk szabályai engedik. Több esélyt adok Vész hercegnek arra, hogy kinyírjon, mintsem valaha álmodni mert róla, de

230

nem használja ki az alkalmakat. Túlságosan erős benne a gyilkolás vágya. Ügyetlenkedve leüti néhány bábumat, de az ebből származó előnyt már nem aknázza ki. És ekkor én kezdem leütögetni az o bábuit. Először pár gyalogját szedem le mindegyik táblán. Rendezett kis sorokba állítom őket, és eljátszogatok velük, mialatt ő a lépésein morfondíroz. Azután az egyik lova esik a királynőm áldozatául a tőlem jobbra lévő táblán. A bal szélén lévő gyors egymásutánban leütök egy bástyát és egy futót. Mialatt ő azon a táblán próbál nagy ügyel-bajjal védelmet kiépíteni, a mellette lévőn előretörök a királynőmmel - egyenesen egy fekete futó útvonalába.

Vész herceg lélegzete elakad, arca felderül. Magában nevetgélve, gonoszul csillogó szemmel, lendületesen előretolja a futót.

Felhorkanok, a démonmester legnagyobb gyönyörűségére, és egy lóval a futója mögé lépek.

-Sakk.

Megdermed. A lóra mered, aztán a királyára, s végül a torz markában szorongatott királynőre. Az állá megremeg, de aztán összeszedi magát.

- Ügyes stratégia - bókol jeges udvariassággal.

- Az igazat megvallva csak figyeltem azt a megnyitást, amikor levetted a királynőmet - válaszolom becsületesen. - Szerencsém volt, azt hiszem. A szerencse mindig nagy szerepet kap az efféle gyerekes játékokban.

Vész herceg undorral elfordítja az arcát.

- Szégyent hozol a játékra - morogja.

- Akkor büntess meg! - nógatom. - Fizettesd meg velem az árát! Utasíts rendre! - És mint egy óvodás, hozzáteszem: - Ha mersz!

231

Felszisszen. Szemét merőn a táblákra szegezi. Lázasan tanulmányozza az állásokat.

Jobb kezem mutatóujjának körmét piszkálva azon tűnődöm, nem kéne-e olló helyett csipeszt használnom.

Az erőegyensúly végzetesen megbillen közöttünk. Vész herceg keményen megküzd azért, hogy leüthesse három parasztomat. Válaszul a bal oldali táblán, ahol már elvesztettem a királynőmet, szórakozottan üldözőbe veszem a királyát a lovammal. Elállja az utamat, megtámadja a lovamat, és mindent elkövet, hogy visszaverje a támadásomat, de én nem tágitok, és közben jól szórakozom azon, hogy nem tudja elkapni a királyomat. Egy idő után eltűnődöm azon, hogy milyen magányosnak látszik ez az egy szál fehér ló, ahogy itt vesztegel a feketék tengerében, és hogy ne legyen annyira egyedül, előrenyomulok egy futóval és egy bástyával.

Vész herceg minden erejét beveti, hogy tönkrezúzza a három idegesítő fehér figurát. Felhagy minden támadással, és úgy veszi üldözőbe a királyt, a futót és a bástyát, mintha valamiféle személyes sértés érte volna részükről. Egy sor kétségbeesett lépés és visszalépés után csapdába ejti a futómat, és gonosz kis nevetéssel közli:

- Még egy lépés, és az enyém!

- Biztosan igazad van - sóhajtom, aztán pimaszul elvi-gyorodom, és lépek egyet egy gyaloggal. Magam sem tudom, hogyan jutott el odáig, de már csak egy kockányira van a tábla szélétől, ahol kicserélhetem egy tetszésem szerinti bábura. - De a rákövetkező lépésnél ez a paraszt ki-

232

rálynővé fog változni, ami, ugyebár, sokkal többet ér egy futónál, nem gondolod?
Vész herceg rámered a parasztra, aztán a lóra, és megint N a parasztra.

V

Két tartalék karja legöngyölődik az oldaláról. Eltakarja a szemét. És nyöszörög.

- Sakk-matt.

Minden érzélem nélkül mondom ki a szót, miközben a bal könyökömet vakarom.

- Meg tudom olvasztani a királyodat? - érdeklődöm kíváncsian.

Vész herceg nem válaszol. Tekintete rátapad a tőlem balra lévő táblán csapdába esett királyra, mintha azzal, hogy elég hosszan nézi, ki tudná menteni szorult helyzetéből.

- Azt kérdeztem, hogy én meg tudnám-e...

A fekete király apró szilánkokra robban szét. Lehúzom a fejem a szerteröppenő kristályszemcsék útjából. Amikor újra felnézek, látom, hogy Vész herceg arca telis-tele van csillogó szilánkokkal.

A vágásokból vér szivárog.

- Jobban kéne vigyáznod a külsődre - mondom neki. -Ilyen csúf pofával egy lánynak se fogsz tetszeni.

- Gondom lesz rá, hogy ezért meglakolj - hörgi rekedten, s vörös szeme kimered. - Akár győzől, akár vesztesz, megtalálom a módját, hogy megfizessék a sértésekért, amelyeket ma este vágtaal a fejemhez.

- Nem tudom, miről beszélsz - nézek rá mosolyogva. -Az csak nem lehet sértés, ha nem mutatok érdeklődést egy olyan játék iránt, amely egyszerűen nem érdekel.

233

- Később - sziszegi Vész herceg, és dühödten rázza a fejét. - Később!

Elfordul a tőlem jobbra lévő tábla felé - amelyen az inka bábuk vannak, és vészjósló csendbe merülve tépelődik fölötte.

Keményen megszorogat az inka táblán. Lassan, de állhatatosan nyomul előre. Elvágja az összes támadási útvonalat előttem. Minduntalan hátrálni kényszerít. Beszorít a saját térfelemre.

Nem figyelek az egyre nagyobb fenyegetésre. Ha nem tudok előrelépni, kicsúszom oldalra, el a katonái útjából, egy vállrándítással elintézem, ha elfogja az egyik bástyámat, és nevetek, amikor a lovaim átugranak a körjük font hálón.

Vész herceg egyre erősebben zihál, ahogy közeledik a győzelemhez. Véres verejték ütközik ki a pórusain. Izeg-mo-zog ültében.

Nem törődöm a veszéllyel. Fél szemmel Dervisht lesem, miközben egy gyaloggal előbbre csúszom. Közelharcot vív a csatlósokkal, Artériát kartávolságnyra tartja el a torkától, miközben Véna a bal lábát harapdálja. A helyzet komolynak látszik, én azonban hűvös közönnyel figyelem. Vész herceg elégedetten felmordul, és leüti a gyalogomat. Nyitva áll az út a királyomhoz. Még pár lépés, és fel kell áldoznom a vezért.

- Most nem nevensz - jegyzi meg gonoszul.

- Csak mert úgy vettem észre, hogy a nevetésem zavar

234

téged - mosolygok rá kedvesen, és egyik lovammal kilépek a tábla szélére, hogy védjem a királynőt.

Vész herceg elővezet egy bástyát, és elzárja vele a királynőm visszavonulási útját. Én ismét csak a lóval lépek, és leteszem a királynőm és az ő bástyája közé. Ádáz vigyorral tüstént leszedi a lovamat egy paraszttal.

Összerezzenek, aztán rákacsintok.

- Nem hiszem el, hogy ezt megkajáltad - viháncolok. Felkapom a királynőmet, s egy átló mentén, amelyet az

a gyalog hagyott szabadon, amellyel leütötte a lovamat, végigtolom a táblán, és leütöm vele Vész herceg fekete királynőjét.

Elakad a lélegzete. Becsukódik a szája. Korog a gyomra.

- Sakk-matt négy lépésben - közlöm szárazon. - Vagy háromban?

Válaszképpen Vész herceg felkapja a királyát, és puhán összemorzsolja torz ujjai között.

- Kettő-kettő - mondja rekedten, és a tőlem kettővel balra lévő sakktábla, az utolsó felé fordul. A döntő játszma következik.

Vész herceg lomhán tologatja a bábuait. Komor távolságtartással játszik, vonásain gyászos mélabú honol, összerezzen, valahányszor leütöm valamelyik figuráját. Valódi küzdelem nélkül nekem adja a partit.

Érzem, amint az öröm, mint valami buborék, emelkedik a mellkasomban - ideje kipukkasztani.

Ha most észrevesz rajtam bármilyen érzelmet, képes lenne belekapaszkodni, és új erőre kapni tőle. Bármilyen nehezemre esik, megőrzöm szenvtelenségemet, és ösztönösen, automatikusan lépege-

235

tek a táblán, egy pillanatra sem időzve el a győzelem esélyének gondolatán.

Fokozatosan rombolom le a védelmét. Sakkot adok a királyának, mire búsan takarodót fúj.

Egy-két lépés erejéig ő fenyegeti a vezéremet, de kitérek előle, és egy bástyával újra sakkot adok neki. A királya másodszor kényszerül menekülni.

Kisvártatva beszorítom a sakktábla bal oldalára. Beékelődik a királynőm, két lovam és egy futóm közé. Megfogja a királyát, hogy lépjen vele. Megáll. Csak most kapcsol. Nagyot sóhajt, és felborítja a királyát.

- Sakk-matt - dünnyögi mogorván. Pislogok. Észre sem vettem.

- Biztos vagy benne? - kérdezem a homlokomat ráncolva. Válaszul ellöki magát az asztaltól, és egykedvű arccal kiemelkedik a székéből.

Rám szakad a valóságos idő. Nekem csapódik a forró levegő hulláma. Hangok: Bill-E üvöltözése, Véna és Artéria fogainak csattogása, Dervish mordulásai. Megpördülök. Nagybátyám a földön, dühödten birkózik a démonokkal. Mindenütt vér. A bal lába cafatokban. Jobb keze szétrágva.

- Állítsd le őket! - üvöltöm, s rohanok, hogy segítek Dervishnek.

Artéria meghallja, acsarkodva fordul felém. Szélesre tárja mindkét tenyerét. Dervish húsának darabkáit látom a fogai között. Indul felém.

- Nyugalom, Artéria! - mondja Vész herceg, és a démon megáll. - Hagyd abba, Véna! -

parancsolja, mire a krokodilfejű szörny elengedi Dervish karját, és kérdően néz a gazdájára. -

Vesztettem. Tiszteletben kell tartanunk a játékszabályokat.

A démonok vad karattyolásba és makogásba kezdenek. Artéria szemében felizzik a tűz, és fejét rázva sziszeg urára. Vena többször egymás után kitátja és összecsuksja a száját, majd ismét Dervishre támad.

- Engedelmeskedjete, vagy a fejeteke veszem! - szól rájuk csendesen Vész herceg.

A démonok megállnak. Aztán Vena összezárja a fogait Dervish karján. Dervish felordít. Vakító vörös fény tölti be a pincét. Becsukom a szemem, és mindkét karommal eltakarom az arcom.

Mire újból ki merek kukucskálni, Vena teste véres cafatokban hever a nagybátyám körül. Artéria rémült vinnyogással egészen az egyik pókhálóig hátrál.

Vész herceg odalebben Dervishhez, és bambán nézi, amint nagybátyám felül, és varázserejével kezelésbe veszi a sérüléseit, hogy ismét éppé váljanak a tagjai.

- Győztem - jegyzem meg, miközben óvatosan közeledem a sebeivel bíbelődő nagybátyám felé. Óvatosságom Vész hercegnek szól, aki ugyan megölte az ellenszegülő Vénát, de én továbbra sem bízom benne.

- Látom - feleli Dervish föl sem pillantva.

Keserű csalódottságot érzek. Ujjongást és könnyeket, ölelést és hátbaveregetést vártam, nem ezt.

- Ennyire azért nem kell lelkesedned - fintorodom el. Dervish fölneéz rám. Szája halvány mosolyra rándul, majd

ismét elkomolyodik.

- Örülök, Grubbs - mondja sóhajtv. - Őszintén. De számomra még nincs vége. Most majd meg kell vívnom Vész herceggel, és ezt a csatát aligha fogom megnyerni. Úgyhogy miközben mérhetetlenül boldog vagyok miattad és Billy miatt, túlságosan izgulok magam miatt ahhoz, hogy ünnepelni tudjak.

-Miről beszélés? Győztünk. Megvertem. Most majd...

Elakad a szavam. Eszembe jut az erőpróba összes szabálya. Vész herceg esküvel fogadta, hogy meggyógyítja a lycantropiával sújtott személyt, ha veszít sakkb. de annak, aki megverte, el kell utaznia vele a Démonvilág univerzumába, és ott meg kell vívnia vele.

- De hiszen én vertem meg őt! - kiáltom, és lehajolok, hogy Dervish szemébe nézhessek. - Nekem kell elmennem vele, és...

- Nem - vág közbe Dervish. - Mindig a sakkjátékos megy, míg a másik, aki a csatlósokkal harcolt, marad. De mivel mi szerepet cseréltünk, választhatunk, ki megy és ki marad. Nem így van? - kérdezi Vész hercegtől.

Vész herceg bólint.

- Ez kétes helyzet, de a fiúból már elegendem van. Őt majd egy más alkalommal fogom megkeresni. Megfogadtam, hogy megfizet, amiért megalázott, de őt egyelőre nem vállalom.

- De megsebesültél! - tiltakozom. - Nem vagy alkalmas arra, hogy tovább harcolj! Hadd menjek én! Tudom, hogyan kell legyőzni őt. Meg tudom csinálni. Majd én...

- Nem nyitunk vitát - közli Dervish nyersen. Megragadja, és erősen megszorítja mindkét kezemet.

- Nagyszerűen szerepeltél a sakktáblák mellett, Grubbs, de ez most más. Ő sokkal erősebb a saját világában, mint itt. Hagyd ezt rám, rendben?

Könnyeim végigfolynak az arcomon.

- Nem akarlak elveszíteni - zokogom.

- Pedig muszáj - feleli mosolyogva. - Legalábbis egy időre. - Közben begyógyította valamennyi sebtét, és hangos nyögések közepette feláll. - Meggyógyítod? - fordul Vész herceg felé.

238

- Nem felejtettem el - feleli gúnyos mosollyal Vész herceg. Átsiklik a pincén a ketrechez. Bill-E a fogát vicsorítva hátrál előre, de a démonmester egy intésére átröpi a ketrecen, és mindkét karját kidugja a rácsok között. Vész herceg két karjával körülfogja Bill-E karját, a többi hatot pedig bedugja a rácsra, és átöleli velük a tiltakozó farkasembert. Addig szorítja, amíg Bill-E teste megmerevedik, akkor arcát odanyomva száját rányomja Bill-E szájára, és nagyokat fúj bele, mintha szájon át lélegeztetné.

Bill-E ujjai mereven szétnyílnak, majd ökölbe szorúlnak. Lába görcsösen remeg, majd elernyed. Tíz-tizenkét másodperc elteltével Vész herceg leválik róla, elengedi őt, és köhögve-köpködve visszalebeg. Bill-E álltában ide-oda billeg, majd lerogy a földre.

Már indulnék a testvérem felé, de Dervish megállít.

-Várj! Rendbe fog jönni. Bizonyos dolgokat el kell mondanom neked, mielőtt elbúcsúzunk. - Szembefordulok a nagybátyámmal, aki hadarni kezd: - Tudod, hol vannak az iratok, a hitelkártyák és a telefonszámok. Használd őket! Cselekedj gyorsan! Ne szégyellj segítséget kérni! És ne engedd, hogy a hatóságok elvigyenek innen! Lehet, hogy közbe akarnak avatkozni, ha rájönnek, milyen állapotban vagyok, és el akarnak szakítani tőlem. Ne engedd! - Arca elkomorodik. - Vész herceg megfenyegetett téged, ez komoly dolog. Carcery Vale-ben nem árthat neked, amíg távol tartod magad a pincétől, de mindenütt másutt sebezhető vagy. Időben meg fogod tanulni azokat a varázslatokat, amelyekkel megvédheted magad, a barátaim segíteni fognak, de egyelőre nem szabad elhagynod Vale-t.

- Hogyan akadályozhatom meg, hogy elvigyenek? - kérdezem.

239

- Szállj szembe velük bátran! Szabadítsd rájuk az ügyvédeimet - a te ügyvédeidet! Légy bátor! Bizonyítsd be, hogy alkalmas vagy az önálló életre! Ne szolgáltatass nekik ürügyet arra, hogy elvihessenek! Meera segíteni fog, ha felépül, de a nagyját egyedül kell végigcsinálnod. Mialatt beszélgetünk, Vész herceg elsodródik a pince szélére. Lebegve megáll egy vastag pókhálótorlasz előtt, s miközben mind a nyolc karjával jeleket küld feléje, valami nem emberi nyelven motyog magában. Artéria időközben odamászott a gazdájához, s most mogorván gubbaszt mellette.

A háló vibrálni látszik, majd az óramutató járásának irányában felcsavarodik. A háló közepe párszor még kilöködik, majd a fény sebességével befelé száguldva utat vág a mögötte lévő pókhálók rétegeibe, egy végtelen hosszúságú, forgó tölcserít nyitva a pincéből a határtalan messzeség egy pontjához.

- Vigyázz Billyre! - mondja Dervish. - Semmire sem fog emlékezni az egészből. Tőled függ, mennyit mondasz el neki. Ezzel kapcsolatban nem adok semmiféle tanácsot. Ha változni kezdenél... - Elbizonytalanodik, de aztán eltökélten folytatja. - Meera és valamelyik másik barátom talán kihívja érted Vész herceget. Ha harcolni akarnál, kérd meg Meerát, és ő...

- Nem - szakítom félbe halkan. - Nem fogok senkit kitenni ennek. Nem lenne tisztességes. Ha utolér az átok, megadom magam a sorsomnak, vagy hívom a Bárányokat. De nem kérek meg senkit, hogy szálljon szembe értem Vész herceggel.

Dervish sápadtan elmosolyodik.

240

- Ha majd egy kicsit idősebb leszel, néhányat talán fel fogsz adni e nemes eszmények közül. - Mosolya ellágyul. - De remélem, hogy nem.

- Itt az idő, Dervish Grady - szól Vész herceg.

A csigavonalban forgó tölcser vörösen izzik, a pókhálók sebesen pörögnek. Artéria ráugrik a tölcser peremén lévő hálóra. A tölcser azon nyomban beszippantja. Többször megpördül, aztán eltűnik a tölcser torkában, hogy soha többé ide ne dugja az orrát - remélhetőleg.

- Muszáj menned? - kapaszkodom sírva Dervish kezébe.

- Igen - feleli egyszerűen. - Ha nem tenném, a nyakunkra hozhatná a csatlósai egész hordáját, és mindannyiunkat elpusztítana.

- Honnan fogom tudni... hogy... sikerült-e? - kérdezem a könnyeimet nyeltesve.

- Amíg küzdök, a testem csupán érzéketlen, üres héj lesz itt - feleli. - Ha veszítek, minden marad ugyanúgy, és soha nem fogod megtudni... - Egyszerűen csak megöregszem, és meghalok. De ha győzök... - rám kacsint. - Ne félj... hamarosan megtudod!

Dervish szembefordul Vész herceggel és a tölcserrel. Mély levegőt vesz. Bent tartja. Idegesen fúj egy nagyot.

- Ne feledd, Grubbs - dörmögi -, ne mondj le rólam! Bármennyi idő múlik is el, még ha évtizedek is, mindig van remény.

- Gondodat fogom viselni - ígérem, és sírok, mint egy kisgyerek.

- Ma este a mamád és a papád büszke lett volna rád - mondja Dervish. - És Gret is.

Azzal hátat fordít nekem, és a tölcserhez megv. Vész

241

herceg udvarias meghajlással fogadja, majd kigöngyöli mind a nyolc karját, hogy torkon ragadja Dervisht. Ő gyorsan lebukik, s a démonmester nem éri el.

- Haha! - nevet fel hangosan. - Ilyen könnyen nem vcg-zel velem!

A démonon átugorva elkapja az egyik vastag pókszálat, vad hujjogatással körbefordul, és eltűnik a tölcser torkában. Az egyik pillanatban még egy kis pötty, a következőben már nincs ott semmi. Vész herceg lebegve közeledik a nyíláshoz. Visszanéz rám, a tekintete hideg és gyűlölködő.

- A múltban tiszteltem azokat, akik legyőztek - veti oda fogvicsorgatva. - De te lefitymákad a játékot is meg engem is. Ezentúl szemmel tartalak, Grubitsch Grady, és ha egyszer is...

- A nevem Grubbs - vágok a szavába nyersen. Könnyes arcomat törölgetve lépek egyet felé. -

Húzz vissza, de gyorsan a saját világodba, te szemét, és tartogasd a fenyegetőzésedet annak, akit érdekel!

Egy pillanatra úgy tűnik, hogy minden szabályt felrúgva ízekre fog szaggatni. De aztán csak rám

vicsorog, majd sarkon fordul, és beugrik a hálóból szőtt tölcserbe. Egy villanás. Körülöttem minden vörössé válik, aztán elsötétül. A pókhálók elhalványulnak. A tölcser eltűnik, mintha ott se lett volna. Lassan helyreállnak a falak, a fejem fölött újra ott a mennyezet.

Vége.

A változás

Fásultan teszem a dolgom. Fölszaladok a házba új gyertyákért. Aztán összesöpöröm a törmeléket, a törött sakktáblákat és sakkfigurákat. Módszeresen. A legutolsó darabkáig és szilánkig.

Kupacokba rakom a falak mentén. Muszáj csinálnom valamit. Nem szabad folyton a sakkra vagy a küzdelemre, vagy Dervishre gondolnom.

A valóság visszatértével a teste újra alakot öltött itt. De csak a teste, az értelme nem. Üres tekintettel, üveges szemmel áll a falnál, tőlem balra.

A nagytakarítás vége felé közeledve Bill-E visszanyeri az öntudatát és emberi mivoltát.

- Hol vagyok? - motyogja. - Mi történik itt? - Remegve áll, és a ketrec rácsait bámulja. Hangja a rémülettől elvékonyodik. - Mit keresek én itt? Hol van Dervish? Mi van...

- Minden rendben - csitítom. Veszem a kulcsot, és kinyitom a ketrec ajtaját. - Dervish ott áll a fal mellett. Nincs mitől félned.

Bill-E kitámolyog a ketrecből, és idegesen nézi a gyertyaláng vetette árnyékban kísérteties mozdulatlansággal álló embert.

- Mi az ábra? - kérdezi. - Csak arra emlékszem, hogy követtük Dervisht. Azontúl semmi.

Nem gondolkodtam azon, hogy mit fogok mondani Bill-E-nek. így aztán kinyögöm, ami először az eszembe jut.

- Igazunk volt. Dervish farkasember volt. Leütött, és ide

243

hurcolt téged. A nyomába eredtem, és megverekedtem vele. Meggyógyult. Teljesen kikészült, amikor megtudta, mit tett, a változás eddig még sohasem hatott rá így. Adott nekem egy könyvet, amelyben van egy varázslat, és meghagyta, hogy használjam ellene.

- Miféle varázslat? - tudakolja Bill-E, és közelebb óvakodik Dervishhez.

- Nyugtató - rögtönzőm a választ. - Vészhelyzetre tartogatta. Megakadályozza, hogy farkasemberré változzon, ugyanakkor megfosztja a személyiségétől is. Most olyan lett, mint egy zombi. Sem beszélni, sem reagálni nem tud. Nem tudom, meddig marad ebben az állapotban. Lehet, hogy örökre. De ha magához tér, attól kezdve biztonságban lesz. Még egyszer nem fog átváltozni.

Bill-E meglengeti a kezét nagybátyánk szeme előtt - Der-vish nem is pislant. Amikor Bill-E rám néz, látom, hogy sír.

- Ezt nem akartam! - zokogja. - Csak meg akartam akadályozni, hogy másokat bántson, de nem így!

- Nem volt más megoldás, hacsak meg nem ölöm - felelem nyugodtan. - Dervish ennyi éven át kordában tartotta a vadállatot, de az mostanra erősebb lett nála, és felül akart kerekedni rajta.

- És nem tudod, mennyi ideig lesz ilyen állapotban? -néz rám kérdőn Bill-E.

Megrázom a fejem.

- Egy hétig. Egy évig. Tíz évig. Nem lehet tudni. Bill-E félénken elmosolyodik.

- Tényleg nagyon szerethetett engem, hogy ezt tette magával - jelenti ki büszkén. - Csak egy apa viselkedhet ilyen önfeláldozóan.

Már készülök, hogy elmondom neki az igazságot, hogy

244

Dervish a nagybátyja, az ő apja is az én papám, a testvére vagyok, aztán mégsem szólok. Mit érnék el vele? Ha elmondanám neki, meg kéne birkóznia azzal is, hogy az igazi apja meghalt, és immár teljesen árva. így abban a tudatban élhet, hogy nincs teljesen egyedül. Szerintem még mindig jobb, ha valakinek egy zombi az apja, mint ha egyáltalán nincs apja.

- Igen - bólintok elcsigázottan. - O volt az apád. Semmi kétség. - Előrelépek, megfogom Dervish egyik kezét, a másikat meg Bill-E kezébe nyomom. - Es most tűzzünk innen - kiráz a hideg ettől a helytől.

Napok.

Másnap délután Meera magához tér. Nincs emlékezetkiesése, sem komoly sérülése. Elmesélem neki az egész sztorit, miközben Bill-E otthon van Spleen nagymamáékkal. Meera sír, amikor meglátja Dervisht. A két tenyerébe fogja az arcát. A nevén szolongatja. Fürkészi a tekintetét, maradt-e benne egy szikrányi nyoma annak az embernek, aki volt.

Semmi.

*

Hetek.

Ügyvédek. Szociális munkások. Bankárok. Meera átkutatja velem Dervish fiókjait. Mozgásba lendíti a bürokrácia kerekeit. Amerre nézek, mindenütt hivatalos papírok és értesítések. Dervish ügyvédei nem győzik kordában tartani az aggódó hivatalos személyeket. Ellenőrök járnak a nyakamra. Orvosok és szociális gondozók adják egymásnak a kilincset. Vizsgálgatnak.

Megfigyelnek. Be kell

245

bizonyítanom, hogy képes vagyok gondoskodni magamról és a nagybátyámról.

Dervishről nem is olyan nehéz gondoskodni. Esténként kirakom a ruháit, és reggel, amikor fölébred, felöltöztetem. A vécére kimegy maga, ha megmutatom neki az utat. Ha a reggelihez levezetem, leül és eszik. Utána meg mindent úgy csinál, ahogy mondom neki, pihen vagy tornázik, vagy elsétál velem Vale-be, hogy beszerezzünk dolgokat, és mindenki egészségesnek és épnek tartja. Pedig üres, méghozzá lehangolóan, és nekem sok időt kell töltenem vele.

De bírom.

Hónapok.

Eljön az ősz, iskolába kell járnom. Egyedül hagyom Der-visht a házban. Az első napokban ideges vagyok, aggódom érte, de amikor rájövök, hogy nem kerülhet bajba, megnyugszom.

A legtöbb órán Bill-E mellett ülök. (Évet kellett ismételnem, hogy bepótoljam mindazt, amit mulasztottam.) Jobban kijövünk egymással, mint valaha. Elvértve felemlegeti azt az éjszakát az erdőben és a pincében, de én mindig gyorsan másra terelem a szót. Még gondolni sem szeretek ezekre a dolgokra.

Tetszik az iskola, és új barátokat is szerzek, még a leckét is megírom! Ez a valóság, a normális, unalmas, hétköznapi világ. De jó visszatérni hozzá!

246

Egy év.

Nőttem tíz centit. Szélesebb lett a vállam. Mindig is magas voltam a koromhoz képest, most kifejezetten nagydarab vagyok. És még mindig nővök! Bill-E a Tökéletes Mélák nevet adta nekem, és csak úgy emleget kettőnket: a kicsi meg a nagy.

Sokszor tölti velem és Dervishsel a hétvégét, együtt nézünk DVD-ket és az MTV-t. Azt mondja, bulit kéne rendeznünk, és elhívhatnánk néhány lányt is, szerinte úgy élhetnénk, mint a főurak a kastélyukban. O például monoklit tenne a félig lecsukódó szemére, és I. Bill-E néven királlyá koronázná magát. Csak mosolygok, és nem szólok semmit, amikor így elkezd álmodozni. Persze engem is érdekelnek a lányok, de még nem vagyok felkészülve a randizásra. Mindent csak szép

sorjában. A démonok borzalmasak voltak, de a lányok - mit mondjak, a lányok tényleg félelmetesek!

Dervish nem változik. Éppoly lélektelen, mint volt, a tekintete üres, soha nem mosolyog, nem ráncolja a homlokát, nem nevet, nem sír. Mindig beszélek hozzá, mesélek neki az iskoláról, beszámolok a tévéműsorokról, mellette oldom meg a matekpéldákat. Soha semmi jelét nem mutatja, hogy értené, amit mondok, de vigasztaló úgy bánnom vele, mint egy normális emberrel. És talán valahol messze-messze, egy véres csata kellős közepén hallja. És még az is lehet, hogy ez segít neki.

Havonta egyszer borbélyhoz viszem, levágatom a haját és a szakállát. Időnként új ruhát veszek neki. Kipróbálok különféle dezodormárkákat. Ügyelek rá, hogy rendes legyen a külseje, hogy ha majd egyszer visszajön, ne legyen oka panaszra.

247

Meera néhány hetenként beugrik hozzánk. Rajtunk tartja a szemét. Autóval elvisz Vale-en túl valami nagyobb bevásárlóhelyre. Elmondom neki, hogy Dervish meghagyta, ne menjek el Carcery Vale-ből, de azt feleli, addig minden oké, amíg ő velem van. Azért óvatosságból nem maradunk sokáig, napnyugta előtt pár órával mindig otthon vagyunk. Ebben a világban a démonoknak éjjel nagyobb a hatalmuk. Amikor Meera eljön, rendszerint itt is alszik. Bill-E szeret tréfálgozni ezen, és azt mondja, viszonyunk van. Bárcsak úgy lenne!

Gyakran álmodom Vész hercegről és a csatlósairól. Nyugtalanít a fenyegetőzése, és hogy mit fog majd csinálni velem, ha egyszer alkalma nyílik rá. Vastag deszkákkal beszö-gelem a titkos pincejárat ajtaját. Amennyire lehet, kerülöm Dervish dolgozószobáját, nehogy a kezembe akadjon egy könyv Vész hercegről, amelyből valamilyen úton-módon kiugorva rám vetheti magát, és áttörhet Dervish bűvös védelmén.

De még a démonmesternél is jobban rettegek az átváltozástól. Minden holdtölte idején nyugtalanul alszom - ha alszom egyáltalán. Hánykolódom, forgolódom az ágyban, s a legrosszabbra felkészülve reggel első dolgom, hogy megvizsgáljam, van-e valami a körmöm alatt, s megnézzem a fogam és a szemem a tükörben.

Kívülről megtanultam a Bárányok - a Grady-hóhérok -nevét és telefonszámát. Egy napon talán majd fel kell hívnom őket, s csak azért imádkozom, hogy legyen erőm megtenni.

248

DÉMONMESTER

Holdtölte utáni reggel. Tizennégy' hónap telt el a Vész herceggel való összecsapásom óta. Csípősen friss, napfényes reggel. Nyújtózom. Ásítok. Az iskolára gondolok. Meg egy lányra. Reni Gosselre. Tetszik nekem Reni. Nagyon helyes lány. És olyan pillantásokat küldözget felém, hogy arra gondolok, talán ő is helyesnek tart engem. Azon tűnődöm, nem kéne-e mégis megrendezni azt a bulit, amiért Bill-E szokott nyaggatni.

Ragad az arcom. Kíváncsian végighúzom rajta az ujjam. Nedves - és vörös!

Mintha villám csapna belém. Meglódul a szívem. Görcsbe rándul a gyomrom. Iskola, Reni, minden feledve. Kizuhanok az ágyból. Kétségbeesetten nézem, mi van a körmöm alatt. Sár és vér. Szórszálak tapadnak a kezemre és a szám köré.

Nyögve-jajgatva tépkedem le a szőröket.

Kirohanok a szobából, le a lépcsőn, kis híján a nyakamat töröm. Forog velem a világ. Mindjárt szétrobban a fejem. Felkavarodik a gyomrom. Hányynom kell. Telefonszámok villognak a szemem előtt. Akkor majd együtt lakik a farkas a báránnyal.

Irány a konyha. Dervish az asztalnál ül, lassan kanalazza a kukoricapelyhet. Kezemet tördelve, hajamat tépve ténfer-gek. Tekintetem megállapodik a falra szerelt telefonon. A pánikroham elmúlik. Mint váratlanul leszakadó hideg zápor, elborít a nyugalom. Tudom, mit kell tennem. Legjobb most megtenni, amilyen gyorsan csak lehet, mielőtt erőt venne rajtam a félelem. Hívom a hóhérokat. Kiszolgáltatam magam a Bárányoknak. Elintézem, hogy valaki más gondozza Dervisht. Örökre búcsút mondok ennek a világnak. Sorsomba beletörődve elindulok a telefon felé.

249

- Grubbs - szól egy ünnepélyesen komoly hang a hátam mögött.
Lassan, kelletlenül megfordulok. Valamiért azt várom, hogy Vész herceget fogom megpillantani. De csak Dervish van ott. Magasra emelt kezében egy vörös festékkel teli bádogdoboz, egy kis cserépben föld és egy félig szétbontott ócska gyapjúsál.
- Ha látnád, milyen képet vágsz! - mondja a nagybátyám. És vigyorog.

DÉMONMESTER

D
É
M
O
N
V
I
L
Á
C

Mindeközben ő pengeéles, kaján kis mosollyal figyel engem, amely legrosszabb pillanataimban szétterül az arcán, ahogy élvezettel eszi, falja a bánatomat.

Miután ügyem reménytelen, egyre több időt töltök azzal, hogy Dervish csatáját figyelem a csatlósokkal. Úgy tűnik, mintha ő lenne fölényben, azok ketten több sebből vé-reznek, de Véna és Artéria is győzi az iramot, egyre Dervish sarkában lihegve keresik a gyenge pontjait.

- Csúnya húzás volt - jegyzi meg Vész herceg, látva, hogy Artéria elkapja Dervish bal csípőjét. Fröccsen a vér, innen, ahol ülök, jól látni minden egyes cseppet. Dervish szája fájdalmas vonaglással összeszorul.

- Azt hiszem, a nagybátyád előbb fogja feladni, mint te - mondja Vész herceg, és kelletlenül leüti az egyik gyalogomat. - Akármilyen bátor és leleményes, örökké nem bírhatja ezt.

- Az aztán tetszene neked, igaz? - acsargok rá. - Nézni, amint elbukik. Hogy aztán őt hibáztathasd, és büntudatot kelthess benne. Fogadok, azt mondanád neki, én bezzeg ragyogó sikereket értem el a szimultánban. Jól megkínóznád, mielőtt ráengednéd a rabszolgáidat, hogy végezzenek vele.

Vész herceg arca hátborzongatóan felragyog.

- Keresztüllátsz rajtam, ifjú Grubitsch - dorombolja.

- Kezdek - mormolom, és visszatérek a sakktáblákhoz. Nyúlok, hogy lépjek egy lóval, de megáll a kezem a levegőben, mert eszembe jut, amit az imént mondtam. Tényleg kezdem érteni, hogyan

gondolkodik Vész herceg. Nem valami bonyolult személyiség. Ahogy Dervish mondta, a démonmester az emberi szenvedésen élösködik. Mások nyo-morúságán hizlalja magát.

224

DÉMONMESTER

- Folytasd! - biztat Vész herceg, és fejével a ló felé int. -Ez az egyik legjobb lépésed. Egyszerre támadod vele a bástyámat és a királynőmet. Gyorsan ki kell találnom valamit, hogy kimásszak a csávából! - És nevet hozzá, mintha a csalafintaságom örömet szerezne neki.

Pedig nem a csalafintaságom után epekedik.

Hanem a szenvedésem után.

Visszahúszom a kezemet, és az asztal alá dugom. Dühödten törni kezdem a fejem. Az észjárásom és a sakktudásom egy napon sem említhető Vész hercegével. Mindent megpróbáltam, amit csak tudtam, hogy felborítsam a játszmatervét, és zavart keltsek a játéktílusában. De mi van akkor, ha a választ nem is a sakkbán kell keresni? Mi van akkor, ha érzelmi síkon kelek versenyre vele, és úgy próbálom legyőzni?

Gondolkodom...

Ez egy parazita.

Mások szerencsétlenségén élösködik.

Örömet leli az én gyarlóságaimban.

Megfigyelem...

A mosolyát, amely annál szélesebb, minél rosszabb a kedvem.

A csillogást a szemében, amikor már nem jut eszembe semmi, és elsírom magam.

A lelkesedést, amellyel támad, aztán visszakozik.

Eltöprengék...

Mi történne, ha megfosztanám ettől az undok örömetől?

Hogyan reagálna, ha nem engedném hozzáférni a szomorúságkészletekhez?

Becsukom a szemem. Megfeledkezem a sakktáblákról, a

D É M O

N V I L Á C

225

DÉMONMESTER

D É M O

N V I

L

A

G

játékról, Vész hercegről. Dervishre gondolok, és arra, hogy milyen váratlanul hozott ebbe a helyzetbe. Felkészíthetett volna jó előre, beszélhetett volna nekem Bill-E-ről, Vész hercegről, megtaníthatott volna, hogyan kell a fegyverekkel bánni, csiszolhatta volna a sakktudásomat, hátha egyszer még szüksége lesz a segítségemre. De nem tette. Bedobott a mély vízbe. Semmi gyakorlás, semmi utasítás, leszámítva egyeden egyszerű, de lényeges tanácsot: ne kezdeményezz, csak reagálj.

Hirtelen világosság gyúl bennem. Kipattan a szemem. Eddig rossz úton jártam! Gondolkodás, tervezés - épp ezekről mondta Dervish, hogy ne csináljam! Figyelmeztetett, hogy hallgassak az ösztöneimre, engedjem szabadon a varázserőmet, válaszoljak a démonok támadó és védekező

mozdulataira. Közelharcról, kézitusáról beszélt, hát miért ne lehetne ezeket az irányelveket a sakktábla mellett is alkalmazni?

Felidézem, hogyan indította el a játékot. Tétovázás nélkül. Anélkül, hogy hosszasan tanulmányozta volna a táblákat. Azt hittem, azért, mert mielőtt leült volna, már készen állt a fejében a játszma terve, pedig lehet, hogy semmiféle terve nem volt!

- Grubitsch? - szólal meg Vész herceg, színlelt aggodalommal az arcán. - Jól vagy, kedves fiatal barátom? Tudod folytatni?

Egy hosszú percig szótlanul bámulok rá. Aztán nevetni kezdek.

- Hát persze hogy tudom! - harsogom, elképesztve a démonmestert. - Ne haragudj, hogy így elhúztam az időt! Próbáltam felidézni, hogy égve hagytam-e a villanyt a hálósobámban, mielőtt lejöttem.

226

DÉMONMESTER

- Micsoda? - pislog.

- Apa ki nem állhatta, ha égve hagytam a villanyokat -mondom, s közben lazán előrecsúsztatom a királynőmet a középső táblán, kiszolgáltatva őt Vész herceg bástyájának. -Tudod, a villanyszámla nem fizeti ki magát. Te lépsz.

Vész herceg döbbsen mered rám, aztán le a táblára.

- Ez elég botor lépés volt - mormolja. - Elkapkodtad volna?

- Nem - vigyorgok fölényesen. - Tudtam, mit csinálok.

- Visszaléphetsz vele, ha akarod - ajánlja.

- Komolyan?

- Rendes körülmények között nem lehet - mosolyodik el -, de most kivételt teszek. Tedd vissza a királynődet! Gondold át még egyszer! Válassz egy bölcsebb megoldást!

- Nagyon kedves tőled. - Az eredeti helyénél hat mezővel hátrébb húzom a királynőt, egy pillanatra megállók, aztán előretolom pontosan oda, ahol az imént állt.

Vész herceg arca elsötétül. Hátravetem a fejem, és hahotázom.

- Azt ajánlom, ne tedd próbára a türelmemet! - sziszegi.

- A pokolba a türelmeddel! - kiáltom gúnyosan. - Unom a játékot. Téged is unlak. Üsd le a királynőmet, vagy húzd az időt tovább, engem már nem érdekel.

- Elismered, hogy vesztettél? - kérdezi Vész herceg mohón.

- Dehogy! - kuncogok. - Gyerünk, győzz le! Ha nem teszed, ha így akarsz játszani, ilyen gyáván, akkor le foglak vadászni. Nem hagyok neked más választást, kénytelen leszel leütni a királynőimet, a bástyáimat meg a futóimat. És tudod, mit fogok csinálni akkor, öreg cimbora?

Röhögni fo-

D É M O N V I L Á G

227

DÉMONMESTER

D É M O

N V I

L Á G

gok! Hahotázni! Olyan jó kedvem lesz, hogy szétpukkadok a röhögéstől.

- Elvesztetted az eszed - károgyja.

- Nem - mosolygok megvetően. - Te vesztetted el az ízes falatokra beváltható jegyed. Nem játszom el neked a szomorú, rémült áldozat szerepét. Rajtam ugyan nem csámcsogsz többet! Megölhetsz, de belőlem ezentúl nem facsarsz ki egyetlen csepp élvezetet sem, még ha hús emberöltőn át tartasz is életben.

A démonherceg áll megremeg. Szeme fakóvörös lángot vet. Mellében a kígyók hirtelen eszeveszett őrvongással csúsznak-másznak egymás alá és fölé. Akkor kinyújtja a kezét, egyik tömpe, torz ujjféleségével előretolja a bástyáját, és lesöpri tündérforma királynőmet a tábláról. Mire én egyenesen a szeme közé nézek - és nevetek.

DÉMONMESTER

Zuhanás a semmi közepébe

Vész herceg bekeríti a középső táblán a királyomat - sakkmatt. Kuncogva nézem, ahogy a bábu elolvad. Még pezseg, de már lépek a jobb oldali táblán egy lóval, majd hátradőlök, és hamisan füttyörészve malmozok a hüvelykujjaimmal.

- Ez a tettetett közömbösség nem méltó hozzád - közli Vész herceg kimérten, és egy paraszttal leüti a lovamat.

- Nem tettetett - váltok át mosolyogva a bal szélső táblára, s jóformán gondolkodás nélkül mélyen betolok egy bástyát az ellenfél területére, s oda sem figyelek, hogy ő vajon mit lép erre.

- Ez nevetséges, Grubitsch - szól rám Vész herceg. Egy álságosán bátorító mosoly kíséretében folytatja: - Ha nem veszed komolyan a játékot, vele együtt odadobod az életedet is. Máris elvesztettél két játszmát. Még egy vereséget nem engedhetsz meg magadnak. Összpontosítanod kell. Ha nem teszed, te és a nagybátyád...

- A sakk hülyeség - vágok a szavába. - Ostoba és értelmetlen, mint minden játék. Csak a hülyék veszik komolyan. Sajnálom, de bármilyen kockázatos is, nem tudom tovább megjátszani, hogy tiszteletben tartom az ostobaságodat.

A démonmester ajka felhúzódik hegyes, szürke fogairól.

- Egyetlen mozdulattal millió darabra morzsolhatnálak szét! - sziszegi.

- De még ez sem némíthatná el a nevetésemet - kunco-

D t M O

N V

L Á C

229

DÉMONMESTER

DÉMONMESTER

D É M O

N V I

L

A

G

gok. - Léptél? - Előrehajolok, hogy a bal oldali táblán lépjek egy gyaloggal.

- Hagyd azt békén! - kiált rám. - Még én következem!

- Hát akkor igyekezz! - hecelelem. - Már épp elég időt elpocsékoltam erre a marhaságra. Essünk végre túl rajta!

Vész herceg remeg. Mondani akar valamit. De mégsem. Sötéten morog maga elé, és leüti az egyik parasztomat a bal szélső táblán. Mielőtt letenné az asztalra, én már lépek is a közelebbi bal

oldali táblán egy paraszttal, majd ismét hátravetem magam, s malmozó hüvelykujjamat bámulva mindenfelére gondolok, a nyárra, a tévére, zenékre, csak Vész hercegre, a csatlósaira és a sakkra nem.

Vész herceg már nem mosolyog. Arcvonásait eltorzítja a gyűlölet. Hosszú, gyötrelmes szüneteket tart minden lépése előtt, nem azért, hogy elnyújtsa a kínszenvedésemet, hanem mert elbizonytalanodott.

Gondolkodom, ne mondjak-e vicceket, vagy ne énekeljek-e, de nem akarok túlzásba esni. A közöny épp elég dühítő. Nincs hozzászokva olyan ellenfelekhez, akiket nem érdekel a sakkmérkőzés, sem az, hogy mi lesz a sorsuk. Hosszú és élvezetes évtizedeken át mindig csupa feszült küzdelemben volt része, amelyekben pompásan érezte magát, és jó erőre kapott az ellenfél szorongásából. Fogalma sincs, mit kezdjen egy flegma, ásító kamasszal.

Nem játszom vakon, csak hanyagul: tolom előre a bábukat mindhárom sakktáblán, próba szerencse alapon, ahogy a sakk szabályai engedik. Több esélyt adok Vész hercegnek arra, hogy kinyírjon, mintsem valaha álmodni mert róla, de

230

nem használja ki az alkalmakat. Túlságosan erős benne a gyilkolás vágya. Ügyetlenkedve leüti néhány bábumat, de az ebből származó előnyt már nem aknázza ki. És ekkor én kezdem leütögetni az ő bábuit. Először pár gyalogját szedem le mindegyik táblán. Rendezett kis sorokba állítom őket, és eljátszogatok velük, mialatt ő a lépésein morfondíroz. Azután az egyik lova esik a királynőm áldozatául a tőlem jobbra lévő táblán. A bal szélén lévön gyors egymásutánban leütök egy bástyát és egy futót. Mialatt ő azon a táblán próbál nagy ügyel-bajjal védelmet kiépíteni, a mellette lévön előretörök a királynőmmel - egyenesen egy fekete futó útvonálába.

Vész herceg lélegzete elakad, arca felderül. Magában nevetgélve, gonoszul csillogó szemmel, lendületesen előretolja a futót.

Felhorkanok, a démonmester legnagyobb gyönyörűségére, és egy lóval a futója mögé lépek.

-Sakk.

Megdermed. A lóra mered, aztán a királyára, s végül a torz markában szorongatott királynőre. Az álla megremeg, de aztán összeszedi magát.

- Ügyes stratégia - bókol jeges udvariassággal.

- Az igazat megvallva csak figyeltem azt a megnyitást, amikor levetted a királynőmet - válaszolom becsületesen. - Szerencsém volt, azt hiszem. A szerencse mindig nagy szerepet kap az efféle gyerekes játékokban.

Vész herceg undorral elfordítja az arcát.

- Szégyent hozol a játékra - morogja.

- Akkor büntess meg! - nógatom. - Fizettesd meg velem az árát! Utasíts rendre! - És mint egy óvódás, hozzáteszem: - Ha mersz!

231

D É M O

N V I L Á C

DÉMONMESTER

D É

M

O

N

V

I
L
Á
C

Felszisszen. Szemét merőn a táblákra szegezi. Lázasan tanulmányozza az állásokat.

Jobb kezem mutatóujjának körmét piszkálva azon tűnődöm, nem kéne-e olló helyett csipeszt használnom.

Az erőegyensúly végzetesen megbillen közöttünk. Vész herceg keményen megküzd azért, hogy leüthesse három parasztomat. Válaszul a bal oldali táblán, ahol már elvesztettem a királynőmet, szórakozottan üldözőbe veszem a királyát a lovammal. Elállja az utamat, megtámadja a lovamat, és mindent elkövet, hogy visszaverje a támadásomat, de én nem tágitok, és közben jól szórakozom azon, hogy nem tudja elkapni a királyomat. Egy idő után eltűnődöm azon, hogy milyen magányosnak látszik ez az egy szál fehér ló, ahogy itt vesztegel a feketék tengerében, és hogy ne legyen annyira egyedül, előrenyomulok egy futóval és egy bástyával.

Vész herceg minden erejét beveti, hogy tönkrezúzza a három idegesítő fehér figurát. Felhagy minden támadással, és úgy veszi üldözőbe a királyt, a futót és a bástyát, mintha valamiféle személyes sértés érte volna részükről. Egy sor kétségbeesett lépés és visszalépés után csapdába ejti a futómat, és gonosz kis nevetéssel közli:

- Még egy lépés, és az enyém!

- Biztosan igazad van - sóhajtom, aztán pimaszul elvi-gyorodom, és lépek egyet egy gyaloggal. Magam sem tudom, hogyan jutott el odáig, de már csak egy kockányira van a tábla szélétől, ahol kicserélhetem egy tetszésem szerinti bábura. - De a rákövetkező lépésnél ez a paraszt ki-

232

DÉMONMESTER

rálynővé fog változni, ami, ugyebár, sokkal többet ér egy futónál, nem gondolod?

Vész herceg rámered a parasztra, aztán a lóra, és megint N a parasztra.

V

Két tartalék karja legöngyölődik az oldaláról. Eltakarja a szemét. És nyöszörög.

- Sakk-matt.

Minden érzelem nélkül mondom ki a szót, miközben a bal könyökömet vakarom.

- Meg tudom olvasztani a királyodat? - érdeklődöm kíváncsian.

Vész herceg nem válaszol. Tekintete rátapad a tőlem balra lévő táblán csapdába esett királyra, mintha azzal, hogy elég hosszan nézi, ki tudná menteni szorult helyzetéből.

- Azt kérdeztem, hogy én meg tudnám-e...

A fekete király apró szilánkokra robban szét. Lehúzom a fejem a szerteröppenő kristályszemcsék útjából. Amikor újra felnézek, látom, hogy Vész herceg arca telis-tele van csillogó szilánkokkal.

A vágásokból vér szivárog.

- Jobban kéne vigyáznod a külsődre - mondom neki. -Ilyen csúf pofával egy lánynak se fogsz tetszeni.

- Gondom lesz rá, hogy ezért meglakolj - hörgi rekedten, s vörös szeme kimered. - Akár győzől, akár vesztesz, megtalálom a módját, hogy megfizessék a sértésekért, amelyeket ma este vágta a fejemhez.

- Nem tudom, miről beszélsz - nézek rá mosolyogva. -Az csak nem lehet sértés, ha nem mutatok érdeklődést egy olyan játék iránt, amely egyszerűen nem érdekel.

233

DÉMONMESTER

D É M O

N V I L

A

G

- Később - sziszeget Vész herceg, és dühödten rázza a fejét. - Később!

Elfordul a tőlem jobbra lévő tábla felé - amelyen az inka bábuk vannak, és vészjósló csendbe merülve tépelődik fölötte.

Keményen megszorogat az inka táblán. Lassan, de állhatatosan nyomul előre. Elvágja az összes támadási útvonalat előttem. Minduntalan hátrálni kényszerít. Beszorít a saját térfelemre.

Nem figyelek az egyre nagyobb fenyegetésre. Ha nem tudok előrelépni, kicsúszom oldalra, el a katonái útjából, egy vállrándítással elintézem, ha elfogja az egyik bástyámat, és nevetek, amikor a lovaim átugranak a körjük font hálón.

Vész herceg egyre erősebben zihál, ahogy közeledik a győzelemhez. Véres verejték ütközik ki a porusain. Izeg-mozog ültében.

Nem törődöm a veszéllyel. Fél szemmel Dervisht lesem, miközben egy gyaloggal előbbre csúszom. Közelharcot vív a csatlósokkal, Artériát kartávolságnyra tartja el a torkától, miközben Véna a bal lábát harapdálja. A helyzet komolynak látszik, én azonban hűvös közönnyel figyelem. Vész herceg elégedetten felmordul, és leüti a gyalogomat. Nyitva áll az út a királyomhoz. Még pár lépés, és fel kell áldoznom a vezért.

- Most nem nevetsz - jegyzi meg gonoszul.

- Csak mert úgy vettem észre, hogy a nevetésem zavar

234

DÉMONMESTER

téged - mosolygok rá kedvesen, és egyik lovammal kilépek a tábla szélére, hogy védjem a királynőt.

Vész herceg elővezet egy bástyát, és elzárja vele a királynőm visszavonulási útját. Én ismét csak a lóval lépek, és leteszem a királynőm és az ő bástyája közé. Ádáz vigyorral tüstént leszedi a lovamat egy paraszttal.

Összerezzenek, aztán rákacsintok.

- Nem hiszem el, hogy ezt megkajáltad - viháncolok. Felkapom a királynőmet, s egy átló mentén, amelyet az

a gyalog hagyott szabadon, amellyel leütötte a lovamat, végigtolom a táblán, és leütöm vele Vész herceg fekete királynőjét.

Elakad a lélegzete. Becsukódik a szája. Korog a gyomra.

- Sakk-matt négy lépésben - közlöm szárazon. - Vagy háromban?

Válaszképpen Vész herceg felkapja a királyát, és puhán összemorzsolja torz ujjai között.

- Kettő-kettő - mondja rekedten, és a tőlem kettővel balra lévő sakktábla, az utolsó felé fordul. A döntő játszma következik.

D É M O

N V

L Á G

Vész herceg lomhán tologatja a bábuit. Komor távolságtartással játszik, vonásain gyászos mélabú honol, összerezzen, valahányszor leütöm valamelyik figuráját. Valódi küzdelem nélkül nekem adja a partit.

Érzem, amint az öröm, mint valami buborék, emelkedik a mellkasomban - ideje kipukkasztani. Ha most észrevesz rajtam bármilyen érzelmet, képes lenne belekapaszkodni, és új erőre kapni tőle. Bármilyen nehezemre esik, megőrzöm szenvtelenségemet, és ösztönösen, automatikusan lépege-

235

DÉMONMESTER

D É M O

N V

L Á C

tek a táblán, egy pillanatra sem időzve el a győzelem esélyének gondolatán.

Fokozatosan rombolom le a védelmét. Sakkot adok a királynak, mire búsán takarodót fuj.

Egy-két lépés erejéig ő fenyegeti a vezéremet, de kitérek előle, és egy bástyával újra sakkot adok neki. A királya másodszor kényszerül menekülni.

Kisvártatva beszorítom a sakktábla bal oldalára. Beékelődik a királynőm, két lovam és egy futóm közé. Megfogja a királyát, hogy lépjen vele. Megáll. Csak most kapcsol. Nagyot sóhajt, és felborítja a királyát.

- Sakk-matt - dűnnyögi mogorván. Pislogok. Észre sem vettem.

- Biztos vagy benne? - kérdezem a homlokomat ráncolva. Válaszul ellöki magát az asztaltól, és egykedvű arccal kiemelkedik a székéből.

Rám szakad a valóságos idő. Nekem csapódik a forró levegő hulláma. Hangok: Bill-E üvöltözése, Vena és Artéria fogainak csattogása, Dervish mordulásai. Megpördülök. Nagybátyám a földön, dühödten birkózik a démonokkal. Mindenütt vér. A bal lába cafatokban. Jobb keze szétrágva.

- Állítsd le őket! - üvöltöm, s rohanok, hogy segítsék Dervishnek.

Artéria meghallja, acsarkodva fordul felém. Szélesre tárja mindkét tenyerét. Dervish húsának darabkáit látom a fogai között. Indul felém.

- Nyugalom, Artéria! - mondja Vész herceg, és a démon megáll. - Hagyd abba, Vena! -

parancsolja, mire a krokodilfejű szörny elengedi Dervish karját, és kérdően néz a gazdájára. -

Vesztettem. Tiszteletben kell tartanunk a játékszabályokat.

236

DÉMONMESTER

A démonok vad karattyolásba és makogásba kezdenek. Artéria szemében felizzik a tűz, és fejét rázva sziszeg urára. Vena többször egymás után kitérte és összecsapja a száját, majd ismét Dervishre támad.

- Engedelmeskedjete, vagy a fejeteke veszem! - szól rájuk csendesen Vész herceg.

A démonok megállnak. Aztán Vena összezárja a fogait Dervish karján. Dervish felordít. Vakító vörös fény tölti be a pincét. Becsukom a szemem, és mindkét karommal eltakarom az arcom.

Mire újból ki merek kukucskálni, Vena teste véres cafatokban hever a nagybátyám körül. Artéria rémült vinnyogással egészen az egyik pókhálóiig hátrál.

Vész herceg odalebben Dervishhez, és bambán nézi, amint nagybátyám felül, és varázserejével kezelésbe veszi a sérüléseit, hogy ismét éppé váljanak a tagjai.

- Győztem - jegyzem meg, miközben óvatosan közeledem a sebeivel bíbelődő nagybátyám felé.

Óvatosságom Vész hercegnek szól, aki ugyan megölte az ellenszegülő Vénát, de én továbbra sem bízom benne.

- Látom - feleli Dervish föl sem pillantva.

Keserű csalódottságot érzek. Ujjongást és könnyeket, ölelést és hátbaveregetést vártam, nem ezt.

- Ennyire azért nem kell lelkesedned - fintorodom el. Dervish fölnéz rám. Szája halvány mosolyra rándul, majd ismét elkomolyodik.

- Örülök, Grubbs - mondja sóhajtva. - Őszintén. De számomra még nincs vége. Most majd meg kell vívnom Vész herceggel, és ezt a csatát aligha fogom megnyerni. Úgyhogy miközben mérhetetlenül boldog vagyok miattad és Billy miatt, túlságosan izgulok magam miatt ahhoz, hogy ünnepelni tudjak.

D É M O

N V

L Á C

237

DÉMONMESTER

DÉMONMESTER

D É M O

N V

L Á C

-Miről beszélsz? Győztünk. Megvertem. Most majd...

Elakad a szavam. Eszembe jut az erőpróba összes szabálya. Vész herceg esküvel fogadta, hogy meggyógyítja a lycantropiával sújtott személyt, ha veszít sakkban, de annak, aki megverte, el kell utaznia vele a Démonvilág univerzumába, és ott meg kell vívnia vele.

- De hiszen én vertem meg őt! - kiáltom, és lehajolok, hogy Dervish szemébe nézhessek. - Nekem kell elmennem vele, és...

- Nem - vág közbe Dervish. - Mindig a sakkjátékos megy, míg a másik, aki a csatlósokkal harcolt, marad. De mivel mi szerepet cseréltünk, választhatunk, ki megy és ki marad. Nem így van? - kérdezi Vész hercegtől.

Vész herceg bólint.

- Ez kétes helyzet, de a fiúból már elegendem van. Őt majd egy más alkalommal fogom megkeresni. Megfogadtam, hogy megfizet, amiért megalázott, de őt egyelőre nem vállalom.

- De megsebesültél! - tiltakozom. - Nem vagy alkalmas arra, hogy tovább harcolj! Hadd menjek én! Tudom, hogyan kell legyőzni őt. Meg tudom csinálni. Majd én...

- Nem nyitunk vitát - közli Dervish nyersen. Megragadja, és erősen megszorítja mindkét kezemet.

- Nagyszerűen szerepeltél a sakktáblák mellett, Grubbs, de ez most más. Ő sokkal erősebb a saját világában, mint itt. Hagyd ezt rám, rendben?

Könnyeim végigfolynak az arcomon.

- Nem akarlak elveszíteni - zokogom.

- Pedig muszáj - feleli mosolyogva. - Legalábbis egy időre. - Közben begyógyította valamennyi sebeit, és hangos nyögések közepette feláll. - Meggyógyítod? - fordul Vész herceg felé.

238

- Nem felejtettem el - feleli gúnyos mosollyal Vész herceg. Átsiklik a pincén a ketrechez. Bill-E a fogát vicsorítva hátrál előle, de a démonmester egy intésére átröpül a ketrecen, és mindkét karját kidugja a rácsok között. Vész herceg két karjával körülfogja Bill-E karját, a többi hatot pedig bedugja a rácsra, és átöleli velük a tiltakozó farkasembert. Addig szorítja, amíg Bill-E teste megmerevedik, akkor arcát odanyomva száját rányomja Bill-E szájára, és nagyokat fúj bele, mintha szájon át lélegeztetné.

Bill-E ujjai mereven szétnyílnak, majd ökölbe szorulnak. Lába görcsösen remeg, majd elernyed. Tíz-tizenkét másodperc elteltével Vész herceg leválik róla, elengedi őt, és kö-högve-köpködve visszalebeg. Bill-E álltában ide-oda billeg, majd lerogy a földre.

Már indulnék a testvérem felé, de Dervish megállít.

-Várj! Rendbe fog jönni. Bizonyos dolgokat el kell mondanom neked, mielőtt elbúcsúzunk. -

Szembefordulok a nagybátyámmal, aki hadarni kezd: - Tudod, hol vannak az iratok, a hitelkártyák és a telefonszámok. Használd őket! Cselekedj gyorsan! Ne szégyellj segítséget kérni! És ne engedd, hogy a hatóságok elvigyenek innen! Lehet, hogy közbe akarnak avatkozni, ha rájönnek, milyen állapotban vagyok, és el akarnak szakítani tőlem. Ne engedd! - Arca elkomorodik. - Vész herceg megfenyegetett téged, ez komoly dolog. Carcery Vale-ben nem árthat neked, amíg távol tartod magad a pincétől, de mindenütt másutt sebezhető vagy. Időben meg fogod tanulni azokat a varázslatokat, amelyekkel megvédheted magad, a barátaim segíteni fognak, de egyelőre nem szabad elhagynod Vale-t.

- Hogyan akadályozhatom meg, hogy elvigyenek? - kérdezem.

239

D É M O

N V I L Á G

DÉMONMESTER

DÉMONMESTER

D É M O

N V

L Á G

- Szállj szembe velük bátran! Szabadítsd rájuk az ügyvédeimet - a te ügyvédeidet! Légy bátor! Bizonyítsd be, hogy alkalmas vagy az önálló életre! Ne szolgáltatass nekik ürügyet arra, hogy elvihessenek! Meera segíteni fog, ha felépül, de a nagyját egyedül kell végigcsinálnod.

Mialatt beszélgetünk, Vész herceg elsodródik a pince szélére. Lebegve megáll egy vastag pókhálótorlasz előtt, s miközben mind a nyolc karjával jeleket küld feléje, valami nem emberi nyelven motyog magában. Artéria időközben odamászott a gazdájához, s most mogorván gubbaszt mellette.

A háló vibrálni látszik, majd az óramutató járásának irányában felcsavarodik. A háló közepe párszor még kilöködik, majd a fény sebességével befelé száguldva utat vág a mögötte lévő pókhálók rétegeibe, egy végtelen hosszúságú, forgó tölcserít nyitva a pincéből a határtalan messzeség egy pontjához.

- Vigyázz Billyre! - mondja Dervish. - Semmire sem fog emlékezni az egészből. Tőled függ, mennyit mondasz el neki. Ezzel kapcsolatban nem adok semmiféle tanácsot. Ha változni kezdenél... - Elbizonytalanodik, de aztán eltökélten folytatja. - Meera és valamelyik másik barátom talán kihívja érted Vész herceget. Ha harcolni akarnál, kérd meg Meerát, és ő...

- Nem - szakítom félbe halkan. - Nem fogok senkit kitenni ennek. Nem lenne tisztességes. Ha utolér az átok, megadom magam a sorsomnak, vagy hívom a Bárányokat. De nem kérek meg senkit, hogy szálljon szembe értem Vész herceggel.

Dervish sápadtan elmosolyodik.

240

i

- Ha majd egy kicsit idősebb leszel, néhányat talán fel fogsz adni e nemes eszmények közül. - Mosolya ellágyul. -De remélem, hogy nem.

- Itt az idő, Dervish Grady - szól Vész herceg.

A csigavonalban forgó tölcser vörösen izzik, a pókhálók sebesen pörögnek. Artéria ráugrik a tölcser peremén lévő hálóra. A tölcser azon nyomban beszippantja. Többször megpördül, aztán eltűnik a tölcser torkában, hogy soha többé ide ne dugja az orrát - remélhetőleg.

- Muszáj menned? - kapaszkodom sírva Dervish kezébe.

- Igen - feleli egyszerűen. - Ha nem tenném, a nyakunkra hozhatná a csatlósai egész hordáját, és mindannyiunkat elpusztítana.

-Honnan fogom tudni... hogy... sikerült-e? - kérdezem a könnyeimet nyelvedve.

- Amíg küzdök, a testem csupán érzéketlen, üres héj lesz itt - feleli. - Ha veszítek, minden marad ugyanúgy, és soha nem fogod megtudni... - Egyszerűen csak megöregszem, és meghalok. De ha győzök... - rám kacsint. - Ne félj... hamarosan megtudod!

Dervish szembefordul Vész herceggel és a tölcserrel. Mély levegőt vesz. Bent tartja. Idegesen fűj egy nagyot.

- Ne feledd, Grubbs - dörmögi -, ne mondj le rólam! Bármennyi idő múlik is el, még ha évtizedek is, mindig van remény.

- Gondodat fogom viselni - ígérem, és sírok, mint egy kisgyerek.

- Ma este a mamád és a papád büszke lett volna rád -mondja Dervish. - És Gret is.

Azzal hátat fordít nekem, és a tölcserhez megv. Vész

241

D É M O

N V

L Á C

DÉMONMESTLR

D É M O

N V

L Á C

herceg udvarias meghajlással fogadja, majd kigöngyöli mind a nyolc karját, hogy torkon ragadja Dervisht. Ő gyorsan lebukik, s a démonmester nem éri el.

- Haha! - nevet fel hangosan. - Ilyen könnyen nem vcg-zel velem!

A démonon átugorva elkapja az egyik vastag pókszálat, vad hujjogatással körbefordul, és eltűnik a tölcser torkában. Az egyik pillanatban még egy kis pötty, a következőben már nincs ott semmi.

Vész herceg lebegve közeledik a nyíláshoz. Visszanéz rám, a tekintete hideg és gyűlölködő.

- A múltban tiszteltem azokat, akik legyőztek - veti oda fogvicsorgatva. - De te lefitymákad a játékot is meg engem is. Ezentúl szemmel tartalak, Grubitsch Grady, és ha egyszer is...

- A nevem Grubbs - vágok a szavába nyersen. Könnyes arcomat törölgetve lépek egyet felé. -

Húzz vissza, de gyorsan a saját világodba, te szemét, és tartogasd a fenyegetőzésedet annak, akit érdekel!

Egy pillanatra úgy tűnik, hogy minden szabályt felrúgva ízekre fog szaggatni. De aztán csak rám vicsorog, majd sarkon fordul, és beugrik a hálóból szőtt tölcserbe. Egy villanás. Körülöttem minden vörössé válik, aztán elsötétül. A pókhálók elhalványulnak. A tölcser eltűnik, mintha ott se lett volna. Lassan helyreállnak a falak, a fejem fölött újra ott a mennyezet.

Vége.

A változás

DÉMONMESTER

D É M O

N V

Fásultan teszem a dolgom. Fölszaladok a házba új gyertyákért. Aztán összesöpröm a törmeléket, a törött sakktáblákat és sakkfigurákat. Módszeresen. A legutolsó darabkáig és szilánkig. Kupacokba rakom a falak mentén. Muszáj csinálnom valamit. Nem szabad folyton a sakkra vagy a küzdelemre, vagy Dervishre gondolnom.

A valóság visszatéréssel a teste újra alakot öltött itt. De csak a teste, az értelme nem. Üres tekintettel, üveges szemmel áll a falnál, tőlem balra.

A nagytakarítás vége felé közeledve Bill-E visszanyeri az öntudatát és emberi mivoltát.

- Hol vagyok? - motyogja. - Mi történik itt? - Remegve áll, és a ketrec rácsait bámulja. Hangja a rémülettől elvékonyodik. - Mit keresek én itt? Hol van Dervish? Mi van...

- Minden rendben - csitítom. Veszem a kulcsot, és kinyitom a ketrec ajtaját. - Dervish ott áll a fal mellett. Nincs mitől félned.

Bill-E kitámolyog a ketrecből, és idegesen nézi a gyertyaláng vetette árnyékban kísérteties mozdulatlansággal álló embert.

- Mi az ábra? - kérdezi. - Csak arra emlékszem, hogy követtük Dervisht. Azontúl semmi.

Nem gondolkodtam azon, hogy mit fogok mondani Bill-E-nek. Így aztán kinyögöm, ami először az eszembe jut.

- Igazunk volt. Dervish farkasember volt. Leütött, és ide

L Á G

243

DEMONMESTER

DEMONMESTER

D É M O

N V

L Á C

hurcolt téged. A nyomába eredtem, és megverekedtem vele. Meggyógyult. Teljesen kikészült, amikor megtudta, mit tett, a változás eddig még sohasem hatott rá így. Adott nekem egy könyvet, amelyben van egy varázslat, és meghagyta, hogy használjam ellene.

- Miféle varázslat? - tudakolja Bill-E, és közelebb óvakodik Dervishhez.

- Nyugtató - rögtönzőm a választ. - Vészhelyzetre tartogatta. Megakadályozza, hogy farkasemberré változzon, ugyanakkor megfosztja a személyiségétől is. Most olyan lett, mint egy zombi. Sem beszélni, sem reagálni nem tud. Nem tudom, meddig marad ebben az állapotban. Lehet, hogy örökre. De ha magához tér, attól kezdve biztonságban lesz. Még egyszer nem fog átváltozni.

Bill-E meglengeti a kezét nagybátyánk szeme előtt - Der-vish nem is pislant. Amikor Bill-E rám néz, látom, hogy sír.

- Ezt nem akartam! - zokogja. - Csak meg akartam akadályozni, hogy másokat bántson, de nem így!

- Nem volt más megoldás, hacsak meg nem ölöm - felelem nyugodtan. - Dervish ennyi éven át kordában tartotta a vadállatot, de az mostanra erősebb lett nála, és felül akart kerekedni rajta.

- És nem tudod, mennyi ideig lesz ilyen állapotban? - néz rám kérdően Bill-E.

Megrázom a fejem.

- Egy hétig. Egy évig. Tíz évig. Nem lehet tudni. Bill-E félénken elmosolyodik.

- Tényleg nagyon szerethetett engem, hogy ezt tette magával - jelenti ki büszkén. - Csak egy apa viselkedhet ilyen önfeláldozóan.

Már készülök, hogy elmondom neki az igazságot, hogy

244

Dervish a nagybátyja, az ő apja is az én papám, a testvére vagyok, aztán mégsem szólok. Mit érnék el vele? Ha elmondanám neki, meg kéne birkóznia azzal is, hogy az igazi apja meghalt, és immár teljesen árva. Így abban a tudatban élhet, hogy nincs teljesen egyedül. Szerintem még mindig jobb, ha valakinek egy zombi az apja, mint ha egyáltalán nincs apja.

- Igen - bólintok elcsigázottan. - O volt az apád. Semmi kétség. - Előrelépek, megfogom Dervish egyik kezét, a másikat meg Bill-E kezébe nyomom. - Es most tűzzünk innen - kiráz a hideg ettől a helytől.

Napok.

Másnap délután Meera magához tér. Nincs emlékezetkiesése, sem komoly sérülése. Elmesélem neki az egész sztorit, miközben Bill-E otthon van Spleen nagymamáékkal. Meera sír, amikor meglátja Dervisht. A két tenyerébe fogja az arcát. A nevén szólongatja. Fürkészi a tekintetét, maradt-e benne egy szikrányi nyoma annak az embernek, aki volt.

Semmi.

*

Hetek.

Ügyvédek. Szociális munkások. Bankárok. Meera átkutatja velem Dervish fiókjait. Mozgásba lendíti a bürokrácia kerekeit. Amerre nézek, mindenütt hivatalos papírok és értesítések. Dervish ügyvédei nem győzik kordában tartani az aggódó hivatalos személyeket. Ellenőrök járnak a nyakamra. Orvosok és szociális gondozók adják egymásnak a kilincset. Vizsgálgatnak.

Megfigyelnek. Be kell

245

D É M O

N V

L Á G

DÉMONMESTER

DÉMONMESTER

D

É

M

O

N

V

I

L

Á

G

bizonyítanom, hogy képes vagyok gondoskodni magamról és a nagybátyámról.

Dervishről nem is olyan nehéz gondoskodni. Esténként kirakom a ruháit, és reggel, amikor fölébred, felöltöztetem. A végére kimegy maga, ha megmutatom neki az utat. Ha a reggelihez levezetem, leül és eszik. Utána meg mindent úgy csinál, ahogy mondom neki, pihen vagy tornázik, vagy elsétál velem Vale-be, hogy beszerezzünk dolgokat, és mindenki egészségesnek és épnek tartja. Pedig üres, méghozzá lehangolóan, és nekem sok időt kell töltenem vele.

De bírom.

Hónapok.

Eljön az ősz, iskolába kell járnom. Egyedül hagyom Der-visht a házban. Az első napokban ideges vagyok, aggódom érte, de amikor rájövök, hogy nem kerülhet bajba, megnyugszom.

A legtöbb órán Bill-E mellett ülök. (Évet kellett ismételnem, hogy bepótoljam mindazt, amit mulasztottam.) Jobban kijövünk egymással, mint valaha. Elvértve felemlegeti azt az éjszakát az erdőben és a pincében, de én mindig gyorsan másra terelem a szót. Még gondolni sem szeretek ezekre a dolgokra.

Tetszik az iskola, és új barátokat is szerzek, még a leckét is megírom! Ez a valóság, a normális, unalmas, hétköznapi világ. De jó visszatérni hozzá!

246

Egy év.

Nőttem tíz centit. Szélesebb lett a vállam. Mindig is magas voltam a koromhoz képest, most kifejezetten nagydarab vagyok. És még mindig nővök! Bill-E a Tökéletes Mélák nevet adta nekem, és csak úgy emleget kettőnket: a kicsi meg a nagy.

Sokszor tölti velem és Dervishsel a hétvégét, együtt nézünk DVD-ket és az MTV-t. Azt mondja, bulit kéne rendeznünk, és elhívhatnánk néhány lányt is, szerinte úgy élhetnénk, mint a főurak a kastélyukban. O például monoklit tenne a félig lecsukódó szemére, és I. Bill-E néven királlyá koronázná magát. Csak mosolygok, és nem szólok semmit, amikor így elkezd álmodozni. Persze engem is érdekelnek a lányok, de még nem vagyok felkészülve a randizásra. Mindent csak szép sorjában. A démonok borzalmasak voltak, de a lányok - mit mondjak, a lányok tényleg félelmetesek!

Dervish nem változik. Éppoly lélektelen, mint volt, a tekintete üres, soha nem mosolyog, nem ráncolja a homlokát, nem nevet, nem sír. Mindig beszélek hozzá, mesélek neki az iskoláról, beszámolok a tévéműsorokról, mellette oldom meg a matekpéldákat. Soha semmi jelét nem mutatja, hogy értené, amit mondok, de vigasztaló úgy bánnom vele, mint egy normális emberrel. És talán valahol messze-messze, egy véres csata kellős közepén hallja. És még az is lehet, hogy ez segít neki.

Havonta egyszer borbélyhoz viszem, levágatom a haját és a szakállát. Időnként új ruhát veszek neki. Kipróbálok különféle dezodormárkákat. Ügyelek rá, hogy rendes legyen a külseje, hogy ha majd egyszer visszajön, ne legyen oka panasza.

247

D É M O N V I L Á C

DÉMONMESTER

D É M O

N V

L

Á C

Meera néhány hetenként beugrik hozzánk. Rajtunk tartja a szemét. Autóval elvisz Vale-en túl valami nagyobb bevásárlóhelyre. Elmondom neki, hogy Dervish meghagyta, ne menjek el Carcery Vale-ből, de azt feleli, addig minden oké, amíg ő velem van. Azért óvatosságból nem maradunk sokáig, napnyugta előtt pár órával mindig otthon vagyunk. Ebben a világban a démonoknak éjjel nagyobb a hatalmuk. Amikor Meera eljön, rendszerint itt is alszik. Bill-E szeret tréfálgozni ezen, és azt mondja, viszonyunk van. Bárcsak úgy lenne!

Gyakran álmodom Vész hercegről és a csatlósairól. Nyugtalanít a fenyegetőzése, és hogy mit fog majd csinálni velem, ha egyszer alkalma nyílik rá. Vastag deszkákkal beszö-gelem a titkos pincejártat ajtaját. Amennyire lehet, kerülöm Dervish dolgozószobáját, nehogy a kezembe akadjon egy könyv Vész hercegről, amelyből valamilyen úton-módon kiugorva rám vetheti magát, és áttörhet Dervish bűvös védelmén.

De még a démonmesternél is jobban rettegek az átváltozástól. Minden holdtölte idején nyugtalanul alszom - ha alszom egyáltalán. Hánykolódom, forgolódom az ágyban, s a legrosszabbra felkészülve reggel első dolgom, hogy megvizsgáljam, van-e valami a körmöm alatt, s megnézzem a fogam és a szemem a tükörben.

Kívülről megtanultam a Bárányok - a Grady-hóhérok -nevét és telefonszámát. Egy napon talán majd fel kell hívnom őket, s csak azért imádkozom, hogy legyen erőm megtenni.

248

DÉMONMESTER

Holdtölte utáni reggel. Tizennégy' hónap telt el a Vész herceggel való összecsapásom óta.

Csípősen friss, napfényes reggel. Nyújtózom. Ásítok. Az iskolára gondolok. Meg egy lányra. Reni Gosselre. Tetszik nekem Reni. Nagyon helyes lány. És olyan pillantásokat küldözget felém, hogy arra gondolok, talán ő is helyesnek tart engem. Azon tűnődöm, nem kéne-e mégis megrendezni azt a bulit, amiért Bill-E szokott nyaggatni.

Ragad az arcom. Kíváncsian végighúzom rajta az ujjam. Nedves - és vörös!

Mintha villám csapna belém. Meglódul a szívem. Görcsbe rándul a gyomrom. Iskola, Reni, minden feledve. Kizuhanok az ágyból. Kétségbeesetten nézem, mi van a körmöm alatt. Sár és vér. Szórszálak tapadnak a kezemre és a szám köré.

Nyögve-jajgatva tépkedem le a szőröket.

Kirohanok a szobából, le a lépcsőn, kis híján a nyakamat töröm. Forog velem a világ. Mindjárt szétrobban a fejem. Felkavarodik a gyomrom. Hányynom kell. Telefonszámok villognak a szemem előtt. Akkor majd együtt lakik a farkas a báránnyal.

Irány a konyha. Dervish az asztalnál ül, lassan kanalazza a kukoricapelyhet. Kezemet tördelve, hajamat tépve ténfer-gek. Tekintetem megállapodik a falra szerelt telefonon. A pánikroham elmúlik. Mint váratlanul leszakadó hideg zápor, elborít a nyugalom. Tudom, mit kell tennem.

Legjobb most megtenni, amilyen gyorsan csak lehet, mielőtt erőt venne rajtam a félelem. Hívom a hóhérokat. Kiszolgáltatam magam a Bárányoknak. Elintézem, hogy valaki más gondozza Dervisht. Örökre búcsút mondok ennek a világnak.

Sorsomba beletörődve elindulok a telefon felé.

D É M O

N V I L Á G

249

- Grubbs - szól egy ünnepélyesen komoly hang a hátam mögött.

Lassan, kelletlenül megfordulok. Valamiért azt várom, hogy Vész herceget fogom megpillantani.

De csak Dervish van ott. Magasra emelt kezében egy vörös festékkel teli bádogdoboz, egy kis cserépben föld és egy félig szétbontott ócska gyapjúsál.

- Ha látnád, milyen képet vágsz! - mondja a nagybátyám. És vigyorog.

Tartalom

Patkánybél 9

Démonok	31
Dervish	42
Az udvarház	60
Arcképek	75
Spleen	82
Vérfürdő az erdőben	96
Egy elmélet	112
A pince	125
A leghosszabb nap	139
Uuuuuúú!	151
Családi kötelékek	157
Az átok	168
A kihívás	177
A döntés	188
A megidézés	197
A csata	206
Új szabályok	216
Zuhanás a semmi közepébe	229
A változás	243

Vége